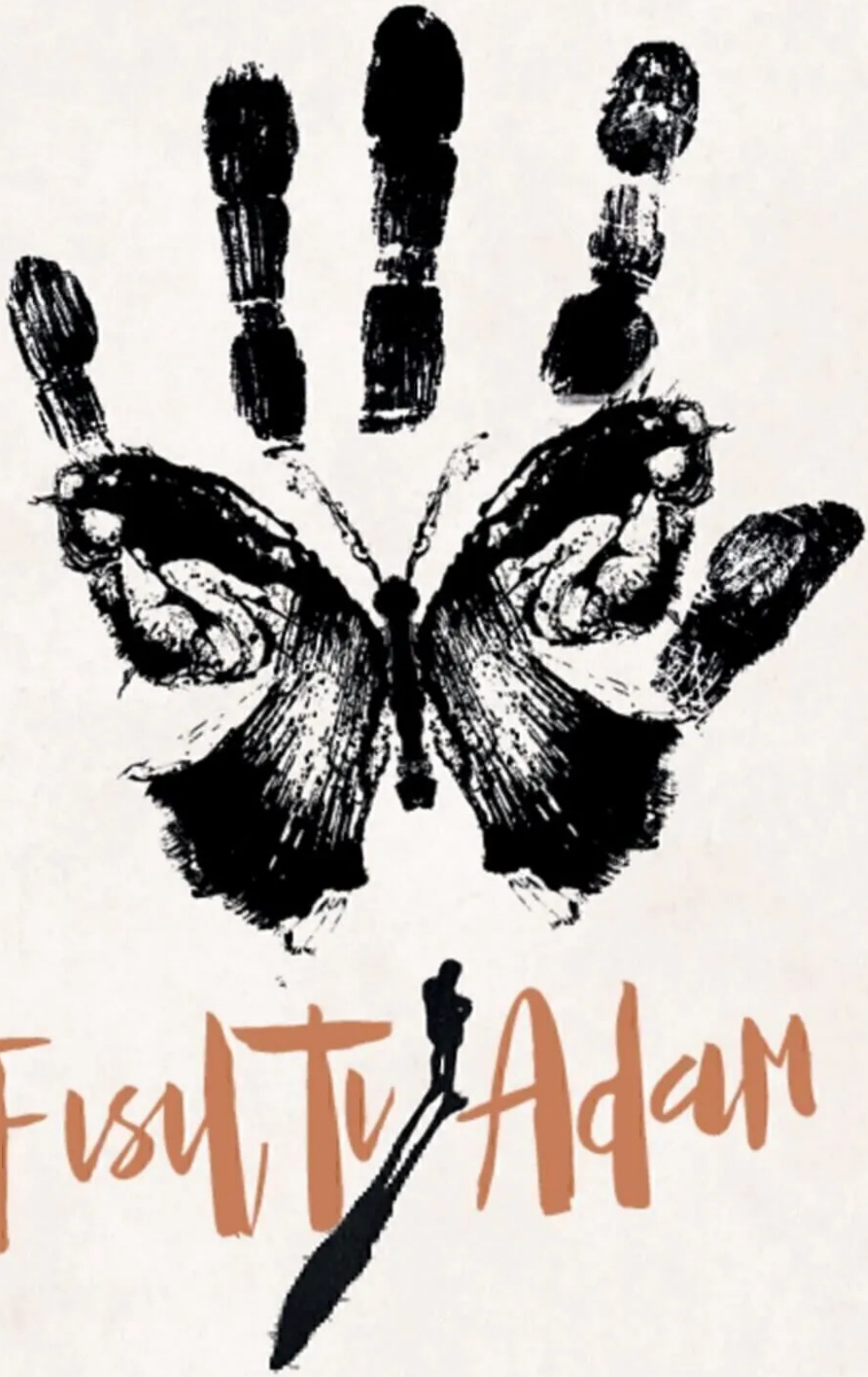
"SON ON YILIN EN İYİ GERİLİM ROMANI." -STEVE CAVANAGH

ALEX NORTH

Fısıltı Adam

epsilon

GOODREADS EN İYİ GERİLİM KİTABI ADAYI

Karısının ani ölümünden sonra Tom Kennedy'nin tüm hayatı yerle bir olmuştur. Yeni bir başlangıcın kendisine ve küçük oğlu Jake'e iyi geleceğine inanır. Yeni bir hayat, yeni bir ev, yeni bir şehir…

Ancak taşındıkları Featherbank kasabasının karanlık bir geçmişi vardır: Yirmi yıl önce, bir seri katil beş kişiyi kaçırıp öldürmüştür. Frank Carter yakalanana kadar, hikâyesi gazeteleri etkisi altına almış, gece vakti kurbanlarını pencerelerinden fısıldayarak tuzağa düşürdüğü için ona "Fısıltı Adam" lakabı takılmıştır.

Seneler sonra, Tom ve Jake'in yeni evlerine yerleştikleri sırada bir çocuk ortadan kaybolur. Frank Carter'ın cinayetleriyle ürkütücü bir benzerlik taşıyan bu olayla birlikte eski söylentiler yeniden alevlenir. Ve sonra Jake tuhaf davranmaya başlar…

Alex North, babalar ve oğullarının yürek burkan ilişkisini, birkaç nesle yayarak küçük bir kasabada avlanan bir seri katil ve onu yakalamak için yürütülen soruşturmanın merkezine oturtuyor.

İlmek ilmek örülmüş karanlık ve sürükleyici bir gerilim.

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 140303
online alışveriş: kitap365.com
KDV'den muaftır.

"Korkutulmayı seviyorsanız
Fısıltı Adam tam size göre."
-New York Times

"Dahice... Thomas Harris
ve Stephen King okurlarını
fazlasıyla tatmin edecek."
-Booklist

"Jo Nesbo'nun *Kardan
Adam*'ından beri okuduğum
en sarsıcı gerilim romanı.
Bölümlerinin toplamından
çok daha fazlası, kâbus gibi,
rahatsız edici ama aynı
zamanda babalar ve oğulları
hakkında, keder, kayıp ve
iyileşme hakkında dokunaklı
ve hayat dolu bir roman."
-Alex Michaelides,
New York Times çoksatarı *Sessiz
Hasta*'nın yazarı

"Nefis bir şekilde hazırlanmış,
yürek parçalayan ve tüyler
ürperten bir roman; *Fısıltı
Adam* konu gerilim olunca
zoru başarıyor."
-Sarah Pinborough,
New York Times çoksatarı
Gözlerinin Ardında
kitabının yazarı

"Özünde babalığın
karmaşıklığının yattığı
ürkütücü ve sürükleyici
bir roman."
-Kirkus Reviews

"Son sayfasına gelindiğinde bile
okurların peşini bırakmayan
güçlü ve korkutucu bir hikâye."
-Library Journal

Fisul Ti Adan

Lynn ve Zack için...

Fısıltı Adam
Orijinal Adı: *Whisper Man*
Alex North
Çeviri: Gizem Gül

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Merve Çay
Düzelti: Elif Tesbihçi
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Ekim 2021
ISBN: 978-625-414-030-3

© Alex North, 2019.
Bu eserin ilk baskısı Büyük Britanya'da Penguin Books Ltd. tarafından 2019'da yapılmış,
Türkçe yayım hakkı ONK Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Fısıltı Adam

ALEX NORTH

Çeviri
Gizem Gül

epsilon

Jake,

Sana anlatmak istediğim çok şey var, ama oturup konuşmak bizim için hep zor oldu, değil mi?

O yüzden konuşmak yerine sana yazacağım.

Rebecca ile beraber seni hastaneden eve getirdiğimiz günü hatırlıyorum. Hava kapalıydı, kar yağıyordu ve arabayı kullanırken daha önce hiç olmadığım kadar dikkatliydim. İki günlüktün, arka koltukta bir pusetin içindeydin, Rebecca yanında uyukluyordu, ben de ara sıra dikiz aynasından her şey yolunda mı diye sizi kontrol ediyordum.

Neden biliyor musun? Çünkü *tamamen dehşete düşmüştüm*. Tek çocuktum, bebeklerle hiç alakam yoktu ama işte, şimdi benim de bir bebeğim vardı. Gerçek olamayacak kadar küçücük ve kırılgandın, bense o kadar acemiydim ki seni hastaneden alıp çıkmama izin verilmesi çok aptalca gelmişti. Daha başından beri yıldızımız barışmadı seninle. Rebecca seni kolayca kucaklardı, sanki seni doğurmamış da kendisi senin için doğmuştu, bense hep eğreti kaldım, kollarımdaki narin kütleden korkuyordum, ağladığında ne istediğini anlayamıyordum. Seni hiç anlamadım.

Bu anlaşmazlık böylece sürüp gitti.

Biraz büyüdüğünde Rebecca bunun birbirimize çok benzediğimiz için olduğunu söyledi, ama doğru mudur bilemem. Umarım değildir. Senin için hep daha iyisini ümit ettim.

Her ne olursa olsun, sonuçta birbirimizle konuşamıyoruz, bu yüzden de her şeyi yazmaya çalışacağım. Featherbank'te olup biten her şeyin ardındaki gerçeği.

Bay Gece. Yerdeki oğlan. Kelebekler. Tuhaf elbiseli küçük kız.

Ve tabii ki Fısıltı Adam.

Kolay olmayacak ve işe özür dilemekle başlamam gerekiyor. Yıllar boyunca sana korkacak hiçbir şey olmadığını söyledim. Canavarların gerçek olmadığını.

Yalan söylediğim için özür dilerim.

BİRİNCİ BÖLÜM

TEMMUZ

Bir

Her ne kadar ailelerin korkulu rüyası yabancı birinin çocuklarını kaçırması olsa da bunun gerçekleşme ihtimali bir hayli düşüktür. Çocuklar için asıl büyük tehlike kapalı kapılar ardındaki istismarcı bir aile bireyidir, dışarıdaki dünya tehditkâr gözükse bile gerçek şu ki, yabancılar çoğunlukla makul insanlardır ve en tehlikeli yer insanın kendi evidir.

Altı yaşındaki Neil Spencer'ı metruk arsa boyunca takip eden adam bunu çok iyi biliyordu.

Çalılığın arkasından Neil'ı sessizce izliyor, oğlanı gözünden kaçırmıyordu. Neil kendisini bekleyen tehlikenin farkına varmamıştı, yavaş yavaş yürüyordu. Ara sıra tozlu zemini tekmelediğinde spor ayakkabılarının etrafında kireç beyazı bir bulut oluşuyordu. Çok daha dikkatli hareket eden adamsa her defasında oğlanın ayağını sürüdüğünü duyabiliyordu ve çıtını çıkarmıyordu.

Sıcak bir akşamdı. Bütün gün güneş ortalığı zapt edilemez biçimde kavurmuştu ama şimdi saat altıya geldiğinden gökyüzü biraz daha pusluydu. Sıcaklık düşmüştü ve hava altın tonlarına bürünmüştü. Avluda günbatımını seyrederken soğuk beyaz şarabını yudumlayabileceğin, çok geç olup da karanlık çökmeden önce paltonu almayı düşünmeyeceğin günlerden biriydi.

Kehribar rengi ışığın aydınlattığı metruk arsa bile güzeldi. Featherbank'in ucundaki bir çalılıktı bu, diğer tarafta terk edilmiş taşocağı vardı. Girintili çıkıntılı arazi çoğunlukla kurak

ve cansızdı, yine de orasında burasında yetişen çalılar ona bir labirent havası veriyordu. Pek güvenli olmamasına rağmen kasabanın çocukları bazen orada oynardı. Yıllar boyunca pek çoğu, basamakları çökmek üzere olan taşocağına inmek istedi. Belediye tel örgü çevirip levhalar astı ama yerel halk daha fazla önlem alınması gerektiğini düşünüyordu. Sonuçta çocuklar teli aşmanın yolunu bir şekilde bulurdu.

Uyarı levhalarını göz ardı etme gibi bir huyları vardı.

Adam, Neil Spencer hakkında çok şey biliyordu. Çocukla ailesinin üzerinde bir proje için çalışır gibi, titizlikle çalışmıştı. Çocuğun okulla arası yoktu, notları da arkadaşlarıyla ilişkisi de zayıftı ve okuma-yazmada, matematikte akranlarının gerisindeydi. Kıyafetleri çoğunlukla elden düşmeydi. Yaşına büyük gelen tavırları vardı, çoktan öfkesini ve dünyaya kızgınlığını dışa vurmaya başlamıştı bile. Birkaç sene içinde insanlar onun baş belası bir zorba olduğunu düşünecekti ama şimdilik yıkıcı davranışları hoş görülecek kadar küçük bir çocuktu. "Bilerek yapmıyor," diyeceklerdi. "Onun suçu değil." Neil'ın davranışlarının sonuçlarını tamamen üstleneceği zaman daha gelmemişti, o yüzden insanlar onu görmezden gelmek zorundaydı.

Adam görmezden gelmemişti. Görmesi zor değildi.

Neil bugün babasının evindeydi. Annesiyle babası ayrıydı, bu da adamın işine geliyordu. İkisi de alkolikti, belli bir dereceye kadar ev ve iş hayatından kopmamışlardı. İkisi de çocuk öbürünün evindeyken daha rahat ediyordu ve onunla baş başayken çocuğu nasıl oyalayacaklarını bilmiyorlardı. Genelde kendine bir uğraş bulup başının çaresine bakması için onu bir başına bırakıyorlardı, adam onun günden güne artan katılığını buna dayandırıyordu. Neil, anne-babasının hayatında pek yer tutmuyordu. Belli ki sevilmiyordu.

İlk kez değildi, o akşam Neil'ın babası yine çocuğu annesine arabayla bırakamayacak kadar sarhoştu, görünen o ki onunla yürümeyecek kadar tembeldi de. Neredeyse yedisine bastı, zaten

bütün gün dışarıda, diye düşünmüş olmalıydı babası. Bu yüzden de Neil eve yalnız başına dönüyordu.

Çok daha farklı bir eve gideceğinden haberi yoktu. Adam hazırladığı odayı düşündü ve heyecanını bastırmaya çalıştı.

Yarı yolda Neil durdu.

Adam da yakında bir yerde bekledi, sonra böğürtlen çalılarının arasından çocuğun dikkatini çeken şeyi gözetledi.

Çalıların oraya eski bir televizyon atmışlardı, gri ekran dışarıya pörtlemişti ama televizyon hâlâ tek parça hâlindeydi. Adam, televizyonu yoklamak için ayağıyla dürten Neil'ı izledi ama televizyon, yerinden oynatmak için fazla ağırdı. Ekranın altındaki ızgara ve düğmeleriyle, davul büyüklüğündeki kasasıyla bu şey çocuğa başka bir çağdan kalmış gibi görünüyordu herhalde. Yolun diğer kenarında birkaç taş vardı. Adam, Neil'ın gelip birini seçmesini ve sonra onu tüm gücüyle cama fırlatmasını büyülenmişçesine izledi.

Çat.

Bu sakin sessiz yerde büyük bir gürültü. Cam parçalanmadı ama taş camın içinden tıpkı bir kurşun gibi kenarları çatlak bir delik bırakarak geçti. Neil ikinci bir taş alıp tekrar fırlattı, ıskaladı, sonra yeniden denedi. Ekranda bir delik daha açtı.

Bu oyundan hoşlanmış gibi görünüyordu.

Adam bunun sebebini anlayabiliyordu. Bu gelişigüzel tahribat tıpkı çocuğun okulda giderek saldırganlaşması gibiydi. Varlığını hiç umursamıyormuş gibi duran dünyada bir etki yaratma teşebbüsüydü bu. Görünmeye dair bir arzudan kaynaklanıyordu. Görünmek, dikkat çekmek, sevilmek.

Her çocuğun kalbinin derinliklerinde istediği tek şey buydu.

Adamın şimdi daha hızlı atan kalbi, bu düşünceyle burkuldu. Çalıların ardından sessizce çıktı ve çocuğun arkasından ismini fısıldadı.

İki

Neil. Neil. Neil.

Komiser Pete Willis metruk arsada dikkatlice dolaşırken bir yandan da etrafındaki polis memurlarının kayıp çocuğa belli aralıklarla seslenmesini dinliyordu. Geriye kalan zamanda ortalığa ölüm sessizliği hâkimdi. Pete gökyüzüne baktı, sözcüklerin gecenin karanlığına doğru kanat çırparak yükselip kaybolduğunu hayal etti, tıpkı altındaki topraktan kaybolan Neil Spencer gibi.

El fenerini tozlu zemine tuttu, önünü aydınlatıp çocuğa dair bir iz aradı. Mavi eşofman altı ve iç çamaşırı, Minecraft tişörtü, siyah spor ayakkabılar, kamuflaj desenli çanta, suluk. Haber tam da hazırladığı akşam yemeğinin başına oturduğu sırada gelmişti ve şu an masada öylece soğuyan yemeğin düşüncesi karnını guruldattı.

Ama küçük bir çocuk kaybolmuştu ve bulunmalıydı.

Diğer polis memurları karanlıkta seçilmiyorlardı, ama arazide dolaştıkça el fenerlerinden yayılan titrek ışığı görebiliyordu. Pete saatine baktı: 20.53. Gün neredeyse sona ermişti ve öğle vaktinin sıcağı son birkaç saat içinde azalmıştı, soğuk hava onu ürpertiyordu. Çıkarken aceleyle paltosunu giymeyi unutmuştu ve üstündeki gömlek hava koşullarına karşı pek az koruma sağlıyordu. Yaşı da ileriydi tabii, sonuçta elli altısındaydı, ama bu gece gençler için de pek dışarıda geçirilecek bir gece değildi.

Özellikle kaybolmuş ve yapayalnız bir vaziyette. Muhtemelen de ıstırap içinde.

Neil. Neil. Neil.

Kendisi de seslendi: "Neill"

Sessizlik.

Bir kayıp vakasının ardından geçen ilk kırk sekiz saat çok kritiktir. O akşam saat 19.39'da çocuğun babasının evinden çıkmasından kabaca bir buçuk saat sonra kayıp ihbarı yapılmıştı. 18.20'de eve varmış olması gerekirdi, ama annesiyle babası dönüşünün tam ne zamana denk geleceği gibi bir konuda pek uyumlu davranamadıklarından çocuğun yokluğu ancak annesi nihayet eski kocasına telefon ettiğinde anlaşıldı. Polis 19.51'de olay yerine vardığında gölgeler uzamaya başlamış, kırk sekiz saatin yaklaşık ikisi geçip gitmişti. Şimdi üçüncüye yaklaşıyordu.

Pete, vakaların ezici çoğunluğunun kayıp çocuğun çabucak bulunup ailesine sağ salim teslim edilmesiyle sonuçlandığını biliyordu. Vakalar beşe ayrılıyordu: terk edilme; kaçma; kaza veya talihsizlik; akraba tarafından kaçırılma; yabancı biri tarafından kaçırılma. Olasılık kuramı şu anda Pete'e çocuğun başına bir kaza gelmiş olduğunu ve yakında bulunacağını işaret ediyordu. Ne var ki, yürümeye devam ettikçe içgüdüleri ona başka bir hikâye anlatıyordu. Tedirginlik kalbini sıkıştırıyordu. Gerçi kayıp çocuklar onda hep bu hissi uyandırırdı. Altında anlam aramaya gerek yoktu. Yalnızca yirmi yıl öncesinin kötü anıları su yüzüne çıkarken kötü duyguları beraberinde sürüklüyordu, o kadar.

Fenerin ışığı gri bir şeye düştü.

Pete hemen durup dikkatini o şeye yöneltti. Çalılardan birinin dibinde eski bir televizyon duruyordu, hedef tahtası olarak kullanılmış gibi görünen ekranı birkaç yerinden kırılmıştı. Bir süre buna gözlerini dikti.

Meçhul bir ses bağırdı:

"Bir şey mi buldun?"

"Hayır," diye cevapladı o da bağırarak.

Diğer polis memurlarıyla aynı anda boş arsanın diğer tarafına vardı, aramadan elleri boş dönmüşlerdi. Karanlık sayılabilecek arsadan sonra, Pete sokak lambalarının parlak ışığını tuhaf bir biçimde tatsız bulmuştu. Burada, arsanın aksine, havada hayatın sessiz uğultusu asılıydı.

Birkaç dakika sonra, yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından, geldiği yoldan yürüyerek geri döndü.

Nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu ama kendini diğer tarafa, taşocağının oraya giderken buldu. Karanlıkta orada gezinmek tehlikeliydi, o yüzden arama çalışmasına başlamak üzere olan ekibin fenerlerinin ışıklarına doğru yöneldi. Diğer memurlar dik yokuşların başında fenerlerini aşağıya tutup Neil'a seslenirken, buradakiler haritaları inceleyip aşağıdaki alana giden zorlu yolu inmeye hazırlanıyorlardı. Yanlarına yaklaştığında birkaçı kafasını kaldırıp baktı.

"Amirim?" Bir tanesi onu tanıdı. "Bugün görevde olduğunuzu bilmiyordum."

"Değilim zaten." Pete teli kaldırıp altından geçerek onlara katıldı, bastığı yere şimdi daha fazla dikkat ediyordu. "Buralarda oturuyorum."

"Tabii, amirim." Polis memuru kuşkulanmış gibi görünüyordu.

Bir komiserin böyle sıkıcı bir angaryayla uğraşması alışıldık bir şey değildi. Gelişen soruşturmayı şu an emniyette olan Komiser Amanda Beck yönetiyordu ve buradaki arama ekibi basit memurlardan oluşmaktaydı. Pete hepsinden daha tecrübeli olduğunu fark etti, ama bu gece yalnızca ekibin bir parçasıydı. Bir çocuk kayıptı, demek ki bu çocuğun bulunması gerekiyordu. Polis memuru belki de yirmi yıl önceki Frank Carter olayını bilemeyecek kadar gençti ve bu yüzden Pete Willis'in bu duruma ilgi göstermesine şaşırmıştı.

"Dikkat edin amirim, burada zemin çok sağlam değil."

"Bir şey olmaz."

Aynı zamanda Pete'i ihtiyar sayacak kadar da gençti belli ki. Herhalde onu sabahları işten önce uğradığı karakola ait spor salonunda görmemişti. Aralarındaki yaş farkına rağmen Pete her alette onu katlayacağından emindi. Zeminde zaten dikkatle yürüyordu. Kendi dahil her şeye dikkat etmeyi huy edinmişti.

"Şey, amirim, aşağı inmek üzereyiz, şu an koordinasyon sağlıyoruz."

"Soruşturmanın başındaki ben değilim." Pete fenerini indirip engebeli araziyi taradı. Işık sadece yakınları aydınlattı. Aşağıdaki taş yatağı devasa bir kara delikten ibaretti. "Komiser Beck'e rapor verirsin, bana değil."

"Tamam, amirim."

Pete, Neil Spencer'ı düşünerek aşağıya bakmaya devam etti. Çocuğun izlemiş olabileceği yollar belirlenmişti. Sokaklar aranmıştı. Tüm arkadaşlarıyla iletişime geçilmişti, hiçbir sonuç alınamamıştı. Arsada da yoktu. Eğer çocuğun başına bir kaza veya talihsiz bir olay geldiyse taşocağı onu bulma ihtimalleri olan tek yerdi.

Ne var ki aşağıdaki kapkaranlık dünya cansız görünüyordu.

Mantıklı bir açıklaması olmasa da, içinden bir ses Neil Spencer'ın burada bulunmayacağını söylüyordu.

Hatta belki de hiç bulunmayacağını.

Üç

"Sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" dedi küçük kız.

Hatırlıyordu tabii, ama Jake şu anda onu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. 567 Club'taki tüm çocuklar dışarıda, güneşli gökyüzünün altında oyun oynuyorlardı. Bağrışmaları ve asfaltta seken futbol topunun sesini duyabiliyordu, top binanın duvarına çarpıp duruyordu. O ise içeride resim çizmekle meşguldü. Aslında resmiyle baş başa bırakılsa çok daha iyi olurdu.

Onunla oynamaktan hoşlanmıyor değildi, tabii ki hoşlanıyordu. Çoğu zaman kız onunla oynamak *isteyen* tek kişiydi ve normalde kızı gördüğünde içi içine sığmazdı. Ne var ki kız bugün pek oyun oynama havasında değildi. Fazlasıyla ciddi duruyordu ve Jake bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Hatırlıyor musun?"

"Galiba."

"*Söyle* o zaman."

İçini çekip kalemi elinden bıraktı ve ona baktı. Kız her zamanki mavi beyaz ekose elbisesini giymişti, sağ dizinde hiç geçmiyor gibi gözüken bir sıyrık vardı. Diğer kızların saçları düzgündü, ya omuz hizasında kesilmişti ya da sıkı bir atkuyruğu yapılmıştı, küçük kızınsa karışık saçları bir omzuna dökülmüştü, uzun süredir taranmamış gibi görünüyordu.

Vazgeçmeyeceği surat ifadesinden belliydi, böylece o da kızın kendisine söylediği şeyi tekrarladı:

"Kim ki kapısını açık bırakır..."

Sözü tamamen hatırlaması gerçekten şaşırtıcıydı çünkü aklında tutmaya çalışmamıştı. Ama bir şekilde aklında yer etmişti. Ritmiyle alakalı olmalıydı. Bazen kulağına çalman bir şarkı beyninde saatlerce dönüp dolaşırdı. Babası buna *dile dolanan* derdi, Jake bu yüzden şarkıların, dilinden başlayıp aklının içine doğru dolandıklarını hayal ederdi.

Sözünü bitirdiğinde, hoşnut kalan küçük kız başıyla onayladı. Jake kalemini tekrar eline aldı.

"Ne anlama geliyor ki?"

"Bir uyarı." Kız burnunu kırıştırdı. "Yani, öyle bir şey. Ben küçükken çocuklar öyle söylerdi."

"Tamam, ama asıl anlamı ne?"

"Sadece yararlı bir tavsiye," dedi kız. "Sonuçta dünyada bir sürü kötü insan var. Çok kötü şeyler var. O yüzden bunu aklında tutman iyi olur."

Jake kaşlarını çattı, sonra yeniden resim çizmeye başladı. Kötü insanları. 567 Club'ta Jake'in kötü olduğunu düşündüğü Carl adında biraz daha büyük bir çocuk vardı. Geçen hafta Legolarla kale inşa ederken onu sıkıştırıp kocaman bir gölge gibi tepesinde dikilmişti.

"Seni neden hep baban alıyor?" Carl, cevabı bildiği halde yine de sormuştu. "Annen öldüğü için mi?"

Jake karşılık vermedi.

"Onu bulduğunuz zaman nasıl görünüyordu?"

Yine cevap vermedi. Kâbuslar dışında, annesini o gün bulmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmemişti. Bunu düşününce nefesi daralıyor, bunalıyordu. Ama artık annesinin olmadığı gerçeğinden kaçamazdı.

Çok önceleri mutfak kapısından onu büyük bir kırmızıbiberi ikiye ayırıp ortasını çıkarırken gördüğü zamanı hatırladı.

"Merhaba, yakışıklı."

Onu gördüğünde hep böyle söylerdi. Annesinin öldüğünü hatırlayınca sanki ortadan ikiye ayrılan biberi duyuyordu. Tak diye kesilen ve geriye boşluk bırakan bir şeyi.

"Seni küçük bebekler gibi ağlarken görmek çok hoşuma gidiyor," diye bildirdi Carl ve Jake sanki hiç yokmuş gibi uzaklaştı.

Dünyanın böyle tiplerle dolu olduğunu düşünmek hiç hoş değildi ve Jake buna inanmak istemiyordu. Şimdi bir kâğıdın üstüne çemberler çiziyordu. Savaşan çöp adamların etrafındaki güç kalkanları.

"Sen iyi misin Jake?"

Kafasını kaldırdı. Gelen Sharon'dı, 567 Club'ta çalışan yetişkinlerden biriydi. Odanın diğer tarafında bulaşık yıkıyordu ama şimdi buraya gelmişti ve elleri dizlerinin arasında, yere eğilmişti.

"Evet," dedi Jake.

"Güzel resim."

"Daha bitmedi."

"Ne çizeceksin?"

Çizdiği savaşı nasıl açıklayacağını düşündü: savaşan tüm safları, aralarındaki çizgileri ve mağlupların üstündeki karalamaları.

"Sadece bir savaş."

"Dışarı çıkıp diğerleriyle oynamak istemediğine emin misin? Hava çok güzel."

"Hayır, sağ olun."

"Biraz güneş kremimiz var." Etrafa bakındı. "Bir yerlerden şapka da buluruz."

"Resmimi bitirmem lazım."

Sharon tekrar ayağa kalktı, sessizce içini çekti ama yüzünde kibar bir ifade vardı. Bunu yapmak zorunda olmadığı halde Jake için endişeleniyordu, Jake de bunun iyi bir şey olduğunu varsayıyordu. Jake, insanlar kendisi için endişelendiği zaman bunu hemen anlardı. Babası genelde böyleydi, en azından zıvanadan çıkmadığı zamanlarda. Bazen bağırır, "Sadece benimle konuşmanı istediğim için böyle yapıyorum, ne düşündüğünü,

ne hissettiğini bilmek istiyorum," gibi şeyler söylerdi ve Jake korkardı çünkü babasını hayal kırıklığına uğrattığını, üzdüğünü düşünürdü. Ama olduğundan daha farklı nasıl davranacağını bilmiyordu.

Tekrar, tekrar – üst üste çizilen yeni bir güç kalkanı. Belki de bir geçitti. Böylece içindeki çöp adam savaştan uzaklaşıp daha iyi bir yere gidebilirdi. Jake kalemi ters çevirip dikkatle çöp adamı sayfadan silmeye koyuldu.

İşte.

Şimdi her neredeysen, orada güvendesin.

Babasının çok öfkelendiği bir günden sonra, Jake yatağında bir not bulmuştu. Notta ikisinin gülümsediği, itiraf etmek gerekirse çok da güzel olan bir resim vardı. Altına babası şunları yazmıştı:

Özür dilerim. Kavga etsek bile birbirimizi çok sevdiğimizi unutma istedim.

Jake bu notu sakladığı diğer önemli eşyaların yanına, Özel Şeyler Çıkını'na koymuştu.

Kontrol etti. Çıkın önünde, masanın üzerinde, tam da resmin sağındaydı.

"Yakında yeni bir eve taşınıyorsun," dedi küçük kız.

"Öyle mi?"

"Baban bugün bankaya gitti."

"Biliyorum. Ama kesin bir şey olmadığını söyledi. Ona ihtiyaç duyduğu şeyi vermeyebilirler."

"*Mortgage*," diye düzeltti küçük kız sabırla. "Ama verecekler."

"Nereden biliyorsun?"

"Meşhur bir yazar o, değil mi? İyi bir şeyler uydurmayı becerir." Çocuğun çizdiği resme bakıp gülümsedi. "Aynı senin gibi."

Jake kızın gülümsemesini ilgi çekici buldu. Değişikti, hem mutlu hem de üzgün gibiydi. Düşününce, taşınma konusunda

o da aynı böyle hissediyordu. Evinden artık hiç hoşlanmıyordu, orada babasının da acı çektiğinin farkındaydı, ama taşınmasalar daha iyi olurmuş gibi geliyordu, babasının tabletinde evlere bakarlarken yeni evi *kendi* bulmasına rağmen hem de.

"Taşındıktan sonra da görüşmeye devam edeceğiz, değil mi?" dedi.

"Tabii ki. Bunu zaten *biliyorsun*." Sonra küçük kız ona doğru eğilip aceleyle, "Ama ne olursa olsun sana söylediğim şeyi unutma. Çok önemli bir şey. Söz ver bana Jake," dedi.

"Söz. Ama *anlamı* ne?"

Bir anlığına kızın açıklayacağını düşündü ama sonra odanın diğer tarafında zil çaldı.

"Çok geç," diye fısıldadı kız. "Baban geldi."

Dört

567 Club'a vardığımda çocukların çoğu dışarıda oynuyordu. Arabayı park ederken birbirine karışan kahkahaları duyabiliyordum. Hepsi de çok mutlu, çok *normal* görünüyorlardı, bir anlığına aralarında Jake'i bulabilme umuduyla onları izledim.

Ama tabii ki oğlum orada değildi.

Bunun yerine onu sırtı dönük, çizdiği resmin üzerine eğilmiş buldum. Onu öyle görünce içim cız etti. Jake yaşına göre ufak tefekti ve duruşu onu daha da ufak ve narin gösteriyordu.

Sanki önündeki resmin içine girerek ortadan kaybolmak istiyordu.

Kim onda suç bulabilirdi? Oradan nefret ediyordu, bunu gelmeye karşı çıkmamasına veya dönüşte şikâyet etmemesine rağmen biliyordum. Ama başka çıkış yolu yokmuş gibi hissediyordum. Rebecca'nın ölümünden beri pek çok katlanılmaz şey olmuştu: Onu ilk kez berbere götürdüm, okul kıyafetlerini ayarladım, Noel hediyelerini doğru dürüst paketleyemedim çünkü gözyaşlarım yüzünden önümü göremiyordum. Listenin ucu bucağı yoktu. Ama nedense, okul tatilleri en kötüsüydü. Jake'i ne kadar sevsem de her gün sabahtan akşama kadar onunla ilgilenmeyi imkânsız buluyordum. Onca saati dolduracak kadar parçam kalmamış gibi hissediyordum ve onun ihtiyaç duyduğu gibi bir baba olamadığım için kendimi suçlasam da arada bir kendime zaman ayırmak istiyordum. Aramızdaki boşluğu unutmak

için. Baş edecek kuvvetimin günden güne azaldığını görmezden gelmek için. İçeri girip beni o halde görmesinden korkmadan yıkılıp ağlamak için.

"Merhaba, oğlum."

Elimi omzuna koydum. Dönüp bakmadı.

"Merhaba baba."

"Nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi."

Elimin altındaki omzunu hafifçe silkti. Bedeni neredeyse orada değilmiş gibiydi, hatta sanki üzerindeki tişörtün kumaşından bile hafif ve yumuşaktı.

"Birisiyle arada bir oyun oynuyorum."

"Birisiyle mi?" dedim

"Bir kızla."

"Ne güzel." Eğilip kâğıda baktım. "Resim de çiziyorsun sanırım?"

"Beğendin mi?"

"Tabii ki. Bayıldım."

Gerçekte resmin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu -- bir tür savaş gibiydi ama kim kiminle savaşıyor, neler olup bitiyor anlamak imkânsızdı. Jake neredeyse hiçbir zaman durağan bir şey çizmezdi. Resimleri canlıydı, sayfada bir hikâye akıp gidiyordu ve sonuç tüm sahnelerin üst üste binip bir defada göründüğü bir filme benziyordu.

Yaratıcıydı ve bu hoşuma gidiyordu. Bu bana benzediği yönlerden biriydi, aramızdaki bir köprüydü. Ama gerçek şu ki Rebecca'nın ölümünden sonraki on ay içinde birkaç kelime ya yazmış, ya yazmamıştım.

"Yeni eve taşınacak mıyız baba?"

"Evet."

"Öyleyse bankadaki adam seni dinledi?"

"Ekonomik müşkülatım hakkında çok ikna edici konuştum diyelim."

"'Müşkülat' ne demek?"

Bunu bilmemesine neredeyse hayret etmiştim. Uzun süre önce Rebecca'yla beraber Jake ile o yetişkinmişçesine konuşmaya karar vermiştik, bir sözcüğü anlamadığı zaman bunu ona açıklayacaktık. Hepsini sünger gibi emip, genellikle şaşırtıcı sonuçlara varırdı. Ama bu ona şu anda açıklamak istemediğim bir sözcüktü.

"Beni ve bankadaki adamı ilgilendiren bir şey demek. Seni değil."

"Ne zaman gidiyoruz?"

"En kısa zamanda."

"Her şeyi nasıl taşıyacağız?"

"Kamyonet kiralarız." Para hakkında düşündüm ve içimde baş gösteren telaşı bastırmaya uğraştım. "Veya arabayla taşıyabiliriz. Güzelce toparlanıp üç beş sefer yaparız. *Her şeyi* yanımıza alamayız belki, ama oyuncaklarını gözden geçirip hangisini yanına almak istiyorsan onları ayırırız."

"Hepsini almak istiyorum."

"Bakarız, oldu mu? Sana atmak istemediğin bir şeyi attırmam ama oyuncaklarının çoğu senin için fazla bebek işi. Belki başka bir küçük çocuk onları daha çok sever."

Jake cevap vermedi. Oyuncaklar onun için fazla çocukça olabilirdi, ama hepsinin bir hatırası vardı. Rebecca, Jake'le ilgili, beraber oynamak dahil, her şeyde daha iyiydi, onu yere oturmuş, oyuncakları hareket ettirirken hayal edebiliyordum. Benim aksime her ne olursa olsun Jake'e karşı tamamen, hayranlık uyandırıcı bir şekilde sabırlıydı. Oyuncaklarına onun eli değmişti. Oyuncak ne kadar eskiyse, üzerinde parmaklarının izi daha çoktu. Onun hayatında annesine dair görünmez bir birikimdi.

"Dediğim gibi, atmak istemediğin hiçbir şeyi attırmayacağım."

Aklıma Jake'in Özel Şeyler Çıkını geldi. Orada, masada resmin yanında duruyordu. Ciltli kitap ebadında, üç tarafından fermuarla kapatılmış eski bir deri keseydi. Önceki hayatında ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Sayfaları olmayan büyük bir

Filofax ajandasına benziyordu, Rebecca bunu kim bilir neden almıştı.

O öldükten birkaç ay sonra bazı eşyalarını elden geçirdim. Karım hayatı boyunca istifçi olmuştu ama düzenliydi, pek çok eski eşyayı kutuların içinde garaja kaldırmıştı. Bir gün birkaç tanesini alıp incelemeye başladım. Orada ta çocukluğundan kalma, beraber yaşadığımız günlerle alakasız şeyler vardı. Çocukluk mutlu bir zamandır ya da öyle olması gerekir, ama bu umut vadeden, neşeli eşyalar mutsuz bir sonla noktalanmıştı. Ağlamaya başladım. Jake gelip elini omzuma koydu, hemen tepki veremedim, o da küçük kollarıyla bana sarıldı. Sonra bazı şeyleri birlikte inceledik. Bana, o gün bulduğu ve sonradan Çıkın olacak şeyi alıp alamayacağını sordu. Tabii ki alabilirsin, demiştim. Hangisini isterse alabilirdi.

Çıkın o zaman boştu, ama sonra onu doldurmaya başladı. İçindeki bazı şeyler Rebecca'nın eşyalarından seçilmişti. Ayrıca mektuplar, fotoğraflar, ufak incik boncuklar, çizdiği resimler veya onun için önemli olan şeyler vardı. Sanki bir cadının kara kedisi gibi, Çıkın neredeyse hiçbir zaman yanından ayrılmıyordu ve birkaç şey dışında içinde ne olduğunu bilmiyordum, bakma imkânım olsa bile bakmazdım. Sonuçta onlar *Jake'in* özel şeyleriydi ve onun tasarrufundaydılar.

"Hadi oğlum," dedim. "Eşyalarını toplayıp çıkalım."

Resmi katlayıp taşımam için bana verdi.

Resim her ne anlama geliyorsa, Çıkın'a girecek kadar kıymetli değildi. Çıkın'ı kendisi alıp suluğunun asılı durduğu askıya, kapının yanına kadar götürdü. Kapıyı açmak için yeşil düğmeye bastım, sonra geriye şöyle bir baktım. Sharon bulaşık yıkamakla meşguldü.

"Hoşça kal demek ister misin?" diye sordum Jake'e.

Kapının eşiğinden geri döndü, bir anlığına üzülmüş gibiydi. Sharon ile vedalaşmasını bekliyordum ama o ben gelene kadar oturduğu boş masaya doğru el salladı.

"Hoşça kal," dedi. "Söz, unutmam."

Ben bir şey söyleyemeden kolumun altından geçip gitti.

Beş

Rebecca öldüğü gün Jake'i okuldan ben almıştım.

O akşamüstü çalışma günlerimden biri olacaktı ve Rebecca bana Jake'i onun yerine alıp almayacağımı sorduğunda ilk tepkim huzursuzlanmaktı. Kitabımın teslim tarihine birkaç ay kalmıştı, günün pek çoğunu yazmakta feci şekilde çuvallayarak geçirmiştim ve o anda son yarım saatte gelecek mucizevi bir ilham perisine bel bağlamıştım. Fakat Rebecca solgun ve hâlsiz görünüyordu, o yüzden ben gittim.

Eve dönüş yolunda Jake ile gününün nasıl geçtiği konusunda sohbet etmeye çalıştım, ama çabalarım sonuç vermedi. Hep böyle olurdu. Ya ne olduğunu hatırlamazdı ya da konuşmak istemezdi. Her zamanki gibi benim yerime Rebecca olsa cevap vereceğini düşündüm ve kitabı yazarken sürekli çuvallamamla bu durum üst üste gelince kendimi hiç olmadığım kadar gergin ve özgüvensiz hissettim. Eve gelince arabadan ok gibi fırladı. Gidip annesini görebilir miydi? Evet, dedim. Eminim annenin hoşuna gider. Ama kendini çok iyi hissetmiyor, o yüzden uslu dur – ayakkabılarını çıkarmayı da unutma, biliyorsun, annen dağınıklığı hiç sevmez.

Sonra bir süre arabada ne kadar da utanç verici bir fiyasko olduğuma üzülerek oyalandım. Yavaş yavaş eve geldim, eşyaları mutfağa bıraktım, bu arada ona söylememe rağmen oğlumun ayakkabılarını çıkarıp oraya *koymadığını* fark etmiştim. Çünkü,

doğal olarak, beni asla dinlemezdi. Ev sessizliğe bürünmüştü. Rebecca'nın yukarıda uzandığını düşündüm, herhalde Jake de onu görmeye çıkmıştı, her şey yolunda gidiyordu.

Ben hariç her şey.

Oturma odasına girer girmez Jake'i diğer köşede, merdivene açılan kapının yanında dikilirken fark ettim, benim ne olduğunu göremediğim bir şeye gözünü dikmiş bakıyordu. Tamamen hareketsiz, baktığı şeyden hipnotize olmuş gibi öylece duruyordu. Yavaşça yanına gittim, hareketsiz durmuyordu, aksine titriyordu. Sonra merdivenin dibinde yatan Rebecca'yı gördüm.

Ondan sonra her şey karanlıktı. Jake'i uzaklaştırdım, biliyorum. Ambulansı aradım, bunu da biliyorum. Yapılması gereken her şeyi yaptığımı biliyorum, ama nasıl yaptım hatırlamıyorum.

En kötüsü de, bu konuda bana hiçbir şey söylemese de, Jake'in her şeyi hatırladığını biliyordum.

On ay sonra neredeyse her yeri tabak çanakla dolu bir mutfağa girdik, tezgâhın görünen küçük kısmı da leke ve kırıntı doluydu. Oturma odasının çıplak zeminindeki oyuncaklar darmadağın ve unutulmuştu. Oyuncakları seçip ayırmak konusunda o kadar konuşmama rağmen belli ki tüm eşyalarımızı zaten gözden geçirip ihtiyacımız olanları almıştık, geriye kalanlar da çöp gibi etrafa saçılmıştı. Buranın üzerinde sürekli bir gölge geziniyordu, tıpkı güneşin batıp akşamın yaklaşması gibi gitgide daha da karanlık oluyordu. Rebecca'nın ölümünden beri yuvamız parçalanmaya başlamış gibiydi, zaten evin direği her zaman o olmuştu.

"Resmimi alabilir miyim baba?"

Jake çoktan yere diz çökmüş renkli kalemlerini bu sabah yayıldıkları yerden topluyordu.

"Ne söylüyorduk?"

"Lütfen."

"Evet, tabii ki alabilirsin." Resmi onun yanına bıraktım.

"Jambonlu sandviç yer misin?"

"Onun yerine şeker yesem olmaz mı?"

"Yemekten sonra."

"Peki."

Mutfakta biraz yer açıp iki dilim ekmeğe tereyağı sürdüm, sonra üç dilim jambonu ekmeklerin arasına koyup sandviçi dörde böldüm. Bunalımla savaşmaya çalışıyordum. Bir ayağı diğer ayağın önüne koyup yürümeye devam ediyordum.

567 Club'ta ne olduğunu düşünmeden duramıyordum. Jake boş masaya el sallamıştı. Hatırladığım kadarıyla oğlumun birtakım hayali arkadaşları olmuştu. Her zaman yalnız bir çocuktu, onda hep içe kapanık bir hava vardı ve bu diğer çocukları uzaklaştırıyormuş gibi görünüyordu. İyi günlerde kendi kendine yetiyormuş, kafasının içinde mutluymuş gibi davranıp her şeyin yolunda olduğunu söyleyebiliyordum. Çoğu zamansa endişeliydim.

Jake neden diğer çocuklar gibi olamıyordu?

Daha *normal*?

Çirkin bir düşünceydi, biliyordum ama yalnızca onu korumak istediğimden böyle düşünüyordum. Dünya onun gibi sessiz ve içine kapanık insanlar için acımasız olabiliyordu ve ben de onun yaşındayken çektiğim sıkıntıları o çekmesin istiyordum.

Her ne olursa olsun, hayali arkadaşlar şimdiye kadar zor anlaşılır yollarla açığa çıkmışlardı – ara sıra kendi kendine konuşması gibi ve bu son gelişmeden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim. Bana tüm gün konuştuğunu söylediği küçük kızın yalnızca kendi kafasında olduğundan hiç şüphem yoktu. Böyle bir şeyi ilk defa bu kadar açığa vurmuştu, başkalarının gözü önünde gerçek olmayan birisiyle konuşmuştu ve bu beni biraz korkuttu.

Tabii, Rebecca hiçbir zaman endişelenmemişti. "Bir şeyi yok, bırak nasıl istiyorsa öyle yapsın." Genelde pek çok şeyi benden daha iyi bildiği için her zaman dediklerine elimden geldiği kadar uydum. Ama şimdi? Şimdi gerçekten yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünüyordum.

Belki de yalnızca nasıl istiyorsa öyle yapıyordu.

Bu da başa çıkmam gereken, ama bunu nasıl yapacağımı bilmediğim boğucu şeylerden biriydi. Ne yapılması gerektiğini bilmiyordum, nasıl iyi bir baba olunacağını da. Tanrım, keşke Rebecca hâlâ burada olsaydı.

Seni özledim...

Belli ki bunu düşünmek beni ağlatacaktı, bu yüzden kendimi toplayıp tabağı aldım ve hemen arkasından Jake'i oturma odasında kısık sesle konuşurken duydum.

"Evet." Sonra, duyamadığım bir şeye cevaben, "Evet, *biliyorum*."

Ürperdim.

Kapı eşiğine doğru yürüdüm ama içeri girmedim, yalnızca durup dinledim. Jake'i göremiyordum ama pencereden gelen güneş ışığı onun gölgesini kanepenin yanına yansıtıyordu. Biçimsiz bir figür, insan olduğu anlaşılmıyor ama nazikçe hareket ediyor, sanki dizlerinin üstünde öne ve arkaya sallanıyormuş gibi.

"Hatırlıyorum."

Sonra birkaç saniyeliğine sessizlik oldu, duyduğum tek ses kalp atışlarımdı. Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Sonra o konuşmaya başladığında, sesi çok yüksekti ve üzgün olduğu anlaşılıyordu:

"Söylemek istemiyorum!"

Sonra kapıdan içeriye girdim.

Bir anlığına göreceğim şeyden emin olamadım. Jake onu az önce bıraktığım yerde çömelmişti ama şimdi resmini bir kenara atıp bir yerleri dikkatle izliyordu. Baktığı yöne baktım. Orada hiç kimse yoktu tabii, ama boşluğa o kadar kararlı bakıyordu ki havada bir varlığı hayal etmek hiç de zor değildi.

"Jake?" dedim yavaşça.

Bana bakmadı.

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Hiç kimseyle."

"Konuştuğunu *duydum*."

"Konuşmadım."

Sonra hafifçe döndü, kalemini yeniden aldı ve yeniden çizmeye başladı. Ona bir adım daha yaklaştım.

"Şunu bırakıp bana cevap verir misin lütfen?"

"Niye?"

"Çünkü önemli."

"Kimseyle konuşmuyordum."

"Madem öyle sadece dediğimi yapıp kalemi bırakır mısın?"

Ama çizmeye devam etti, şimdi eli daha hırslı hareket ediyordu, kalem ümitsizce çöp adamların etrafına çemberler çiziyordu.

Üzüntüm öfkeye dönüştü, Jake sık sık çözemediğim bir problem gibi gelirdi, ben de bu kadar işe yaramaz ve etkisiz olduğum için kendimden nefret ederdim. Bir yandan da en ufak bir ipucu bile vermediği için ona gücenirdim. Benimle orta yolda buluşmadığı için. Ona yardım etmek istiyordum; onun iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Ve bu, tek başıma yapamayacağım bir şey gibi geliyordu.

Tabağı fazla sıkı tuttuğumu fark ettim.

"Sandviçin hazır."

Sandviçi kanepeye bıraktım, resim çizmeyi bıraktı mı diye bakmadan mutfağa döndüm, tezgâha yaslanıp gözlerimi kapadım. Nedense kalbim çarpıyordu.

Seni çok özledim, diye seslendim Rebecca'ya. *Burada, yanımda olmanı öyle isterdim ki. Bunun pek çok sebebi var ama şu anki sebebi, bu vaziyetle başa çıkamamam.*

Ağlamaya başladım. Fark etmezdi zaten. Jake ya resim çizmeye devam ederdi ya da sandviçini yerdi ve yine buraya gelmezdi. Neden gelsindi ki, burada görülecek sadece ben vardım. Yani problem değildi. Oğlum bir süreliğine hayali kişilerle sessizce konuşabilirdi. Onun gibi sessiz olursam ben de konuşabilirdim.

Seni özledim.

O gece her zamanki gibi Jake'i yatağa taşıdım. Rebecca öldüğünden beri böyle yapıyorduk. Annesinin cesedini gördüğü

yere bakmayı reddediyordu, onun yerine nefesini tutarak yüzünü omzuma gömüp bana sımsıkı sarılıyordu. Her sabah, her gece, tuvalete her gitmek istediğinde. Sebebini anlıyordum ama her anlamda bana fazla ağır gelmeye başlamıştı.

Bunun yakında değişeceğini umuyordum.

O uyuduktan sonra aşağı indim, bir kadeh şarap ve iPad'imle kanepeye oturdum, yeni evimizi detaylıca incelemeye başladım. İnternet sayfasındaki fotoğraf beni sebepsizce tedirgin etmişti.

Bu evi Jake'in seçtiği söylenebilirdi. İlk seferinde bana pek cazip gelmemişti. Küçük, müstakil bir evdi. İki katlı eski ev, köhne bir kır evine benziyordu. Ama evin tuhaf bir havası vardı. Pencereler içerinin kolayca anlaşılamayacağı şekilde yerleştirilmişti ve çatı hafifçe eğimliydi. Bu yüzden binanın ön cephesi merakla belki de sinirle öne eğilmiş gibi duruyordu. Ama bunlardan başka bir şeyler daha vardı, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şeyler. İlk bakışta cesaretimi kırmıştı.

Ne var ki Jake onu görür görmez kararını vermişti. Bu evle alakalı bir şeyler onu tamamen büyülemişti, hatta diğer evlere bakmayı reddetmişti.

İlk görüşmeye gittiğimizde ev onu neredeyse hipnotize etmişti. Ben hâlâ ikna olmamıştım. Evin içi yeterince genişti ama aynı zamanda da pisti. Tozlu dolaplarla sandalyeler, koltuklar, yığınla eski gazete, koliler ve bir şilte vardı. Aşağıdaki misafir odasında Bayan Shearing adındaki yaşlı ev sahibi özür dilercesine eşyaların kiracısına ait olduğunu ama evin satıldığı vakte kadar çoktan kaldırılmış olacağını söyledi.

Ama Jake kararından emindi, böylece ikinci bir görüşme ayarladım. Bu sefer yalnızdım. O zaman eve bakış açım değişmeye başladı. Evet, tuhaf görünüyordu ama bu da ona alışılmadık bir cazibe veriyordu. Evin ilk seferinde bana kızgın gibi gelen bakışı şimdi dikkatli gibiydi. Sanki ev geçmişte acı çekmişti ve artık kimseye kolay kolay güvenmiyordu.

Evin bir karakteri vardı, sanırım.

Yine de taşınma fikri beni korkutuyordu. Aslında o öğleden sonra bir yanım banka müdürünün maddi durumum hakkında attığım palavraları yutmamasını ve Mortgage başvurumu reddetmesini istemişti. Ama şimdi rahatlamıştım. Oturma odasında eski hayatımızın kalıntılarıyla yaşamaya devam edemeyeceğimiz belliydi. Buradan ne pahasına olursa olsun uzaklaşmalıydık. Önümüzdeki aylar benim için ne kadar zor geçecek olsa da oğlumun buna ihtiyacı vardı. İkimizin de buna ihtiyacı vardı.

Temiz bir sayfa açmamız gerekiyordu. Merdivenleri kendi kendine çıkabileceği bir yerde. Hayali olmayan arkadaşlar bulabileceği bir yerde. Her köşede kendi hayaletlerimi görmediğim bir yerde.

Şimdi yeniden bakınca, tuhaf bir biçimde evin Jake ve benim için biçilmiş kaftan olduğuna karar vermiştim. Aynı bizim gibi başkalarına ayak uydurmayı beceremeyen bir yabancıydı. İyi anlaşacaktık. Kasabanın ismi bile sıcacıktı, insanın içini ferahlatıyordu.

Featherbank.

Kulağa güvende olabileceğimiz bir yer gibi geliyordu.

Altı

Tıpkı Pete Willis gibi Komiser Amanda Beck de ilk 48 saatin öneminin gayet farkındaydı. Ekibi ilk 12 saat boyunca Neil Spencer'ın izlemiş olabileceği yolları aradı, aile bireylerinin ifadesi alındı ve kayıp çocuğun profili oluşturulmaya başlandı. Fotoğraflar toplandı. Aile geçmişi iyice incelendi. En sonunda ertesi sabah saat dokuzda basın toplantısı düzenlendi, Neil'ın ve giydiği kıyafetlerin tasviri medyaya bildirildi.

Amanda gerekli açıklamaları yapıp tanıkları konuşmaya teşvik ederken, Neil'ın annesi ve babası çıt çıkartmadan onun iki yanında oturuyorlardı. Ara sıra fotoğraf makinalarının flaşları patlıyordu. Amanda flaşları görmezden gelmek için çabalıyordu ama Neil'ın anne-babasının her bir flaşla sanki fotoğrafçılar onları iğneliyormuş gibi irkildiğini hissedebiliyordu.

"Herkesten evlerinin garajını ve kulübelerini kontrol etmesini rica ediyoruz," dedi.

Her şey olabildiğince sakin ve abartısız yapılmıştı. Şimdilik Neil Spencer'ı bulmak hariç en önemli amaç insanların korkularını yatıştırmaktı ve Neil'ın *kesinlikle* kaçırılmadığını iddia edemeyecekse de en azından araştırmanın şimdilik ne yönde ilerlediğini belirtebilirdi.

"Neil'ın bir kaza geçirmiş olması en olası senaryo," dedi. "On beş saattir kayıp olmasına rağmen kendisini sağ salim bulmayı umut ediyoruz."

Kameralar yokken o kadar da umutlu değildi.

Basın açıklamasından sonra Amanda'nın operasyon hakkındaki ilk işi bölgedeki cinsel tacizcileri sessizce getirtip pek sessiz sayılmayacak bir sorgudan geçirtmek oldu.

Daha sonra araştırma bölgesi genişletildi. Kanalın kolları –zor bir ihtimaldi– arandı ve sonunda kapı kapı dolaşıp sorguya başladılar. Güvenlik kamerası kayıtları analiz edildi. Amanda kayıtları bizzat inceledi. Neil'ın yola çıktığı zamanı kaydetmişti ama çocuk arsaya ulaşmadan kayıtlardan kayboluyor, bir daha da gözükmüyordu. Neil o iki nokta arasında bir yerlerde kayıplara karışıyordu.

Tükenmesine rağmen kendini toparlamaya çalıştı.

Polis memurları metruk arsayı –bu sefer gündüz gözüyle– yeniden incelediler ve taşocağındaki arama çalışmaları devam etti.

Hâlâ Neil Spencer'dan iz yoktu.

Gerçi çocuk gün ilerledikçe daha fazla boy göstermişti. Haberlerde fotoğrafları döndü. Özellikle de Neil'ın bir futbol forması içinde utangaç utangaç gülümsediği fotoğraf. Neil'ın mutlu göründüğü, ebeveynlerinin elindeki ender fotoğraflardan biriydi. Önemli mekânların kırmızı dairelerle çerçevelendiği krokiler gösterildi, muhtemel rotalar sarıyla işaretlenmişti.

Basın açıklaması da yayınlanmıştı. Amanda akşamleyin yatağına uzanmış, tabletinden görüntüleri izlerken Neil'ın anne-babasının düşündüğünden daha süklüm püklüm gözüktüğünü fark etmişti. *Suçluymuş* gibi görünüyorlardı. Üstelik şu anda suçlu hissetmiyorlarsa da yakında hissedeceklerdi, bu onlara hissettirilecekti. Öğleden sonraki toplantıda polis memurlarını –ki bunların çoğu çoluk çocuk sahibiydi– Neil Spencer'ın kaybolması tartışmalı bir mevzu olsa da çocuğun annesi ve babasına hassas davranmaları için uyarmıştı. Parmakla gösterilecek mükemmel ebeveynler olmadıkları besbelliydi ama Amanda olayla direkt bağlantıları olduğunu düşünmüyordu. Babanın

aşırı alkollüyken taşkın davranışlar gösterme ve kavgadan dolayı ihtar alma gibi hafif suçlardan sabıka kaydı vardı ama kayda değer bir şey yoktu. Annenin sicili temizdi. Ayrıca olaylar yüzünden ikisi de samimiyetle yıkıma uğramış görünüyorlardı. Birbirlerini suçlamaya bile kalkışmamışlardı ki bu hiç beklenmedik bir şeydi.

Sadece oğullarının sağ salim eve dönmesini istiyorlardı.

Amanda uykusunu alamadan kalkıp erkenden karakola gitti. Neredeyse hiç dinlenmeden geçen otuz altı saatin sonunda bürosunda oturmuş, çocuk kaçırma vakalarının beş farklı türünü düşünüyor, giderek daha beter bir sonuca doğru ilerliyordu. Neil'ın ailesi tarafından terk edilmiş veya ortadan kaldırılmış olduğunu sanmıyordu. Eve dönerken kaza geçirmiş olsaydı onu çoktan bulurlardı. Akrabası tarafından kaçırılması da olası gözükmüyordu. Evden kaçmış olması teoride mümkündü ama altı yaşında meteliksiz bir çocuğun onu bunca zaman parmağında oynatma ihtimalini ciddiye almıyordu.

Aklında en korkunç senaryoyla Neil Spencer'ın duvardaki resmine baktı.

Aile bireyleri dışında birisi tarafından kaçırılma.

Birçok kişi bunun "*yabancı biri* tarafından kaçırılma" olduğunu düşünse de, bu detay önemliydi. Bu kategoriye giren çocukları kaçıran kişi nadiren tümüyle yabancı olurdu. Bu kişiler genellikle önceden çocukla yakınlık kurmuş, onunla ilgilenmiş, yakınlardaki birileri çıkardı. Şimdi soruşturmanın odağı kaymış, geçen gün ve bugünün yarısında biçimlenen bilgiler daha önemli hale gelmişti. Ailenin arkadaşları. Arkadaşların aileleri. Sabıkası olanlar daha detaylı araştırılıyordu. Evdeki internet kullanımı da. Amanda kamera görüntülerini tekrar değişik açılardan incelemeye başladı, bu sefer ava değil arka plandaki potansiyel avcılara odaklanmıştı.

Neil'ın ailesi tekrar sorguya çekildi.

"Oğlunuz diğer yetişkinler tarafından rahatsız edici bir ilgi gördüğünden endişe ediyor muydu?" dedi Amanda. "Herhangi birinin onunla yakınlaşmaya çalıştığından bahsetti mi?"

"Hayır." Neil'ın babası gücenmiş gibiydi. "Herhalde benim elim de armut toplamazdı o zaman değil mi? Böyle bir şeyden bahsetmez miydim şimdiye kadar?"

Amanda kibarca gülümsedi.

"Hayır," dedi Neil'ın annesi.

Diğeri kadar kendinden emin değildi.

Amanda onu sıkıştırınca kadın aslında bir şey *hatırladığını* söyledi. Zamanında şikâyette bulunmamıştı, hatta Neil kaybolduğunda bile, çünkü çok tuhaf, çok aptalcaydı. Ayrıca zaten o zaman çok uykuluydu ve olayı zar zor hatırlıyordu.

Amanda kadının kafasını kopartma arzusuna karşı koyarak tekrar gülümsedi.

On dakika sonra Başkomiser Colin Lyons'ın odasındaydı. Belki yorgunluktan, belki sinirden bacaklarının hafifçe titremesine engel olmaya uğraşıyordu. Lyons'ın kendisi de üzgün görünüyordu. Soruşturmayla yakından ilgileniyordu ve içinde bulundukları durumu Amanda kadar iyi biliyordu. Yine de bu son gelişme duymak isteyeceği bir şey değildi.

"Bu basına yansımayacak," dedi Lyons sessizce.

"Evet, amirim."

"Peki ya anne?" Panikle kadına baktı. "Ona bundan kimseye bahsetmemesi gerektiğini söyledin değil mi? Hem de hiç?"

"Evet, amirim."

Herhalde söyledik, amirim. Gerçi Amanda bunun gerekli olduğundan o kadar da emin değildi. Medyadaki çoğu haber yeterince suçlayıcıydı. Neil'ın ailesinin daha fazla tepki çekmekten kaçınacakları ortadaydı.

"İyi," dedi Lyons. "Çünkü Tanrım..."

"Biliyorum, amirim."

Lyons sandalyesine yaslandı ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı.

"Malum vakayı duymuş muydun?"

Amanda omuz silkti. Vakayı herkes duymuştu. Bu onu *bilmekle* aynı şey değildi.

"Hepsini değil," dedi.

Lyons gözlerini açtı, tavana boş boş bakarak, "O zaman yardıma ihtiyacımız olacak," dedi.

Amanda'nın içi birazcık burkuldu. Öncelikle iki gündür kendini paralamıştı ve vakanın ganimetini başkasıyla paylaşma fikri hoşuna gitmiyordu. Ayrıca ortada malum heyula vardı.

Frank Carter.

Fısıltı adam.

Şimdi halkın korkusunu yatıştırmak daha zor, eğer son gelişme sızarsa belki de imkânsız olacaktı. Çok dikkatli davranmaları gerekecekti.

"Evet, efendim."

Lyons masasında duran telefonu açtı.

Böylece Neil'ın kaybolmasını izleyen 48 saatin sonuna doğru Komiser Pete Willis soruşturmaya yeniden katıldı.

Yedi

Katılmak istediğinden değil elbette.

Pete'in hayat felsefesi nispeten basitti, yıllar içerisinde öyle bir yerleşmişti ki benliğinin en derinliklerine bilinçli denemeyecek şekilde kök salmıştı. Âdeta hayatını ona göre şekillendirdiği bir kılavuzdu.

Şeytan boş oturanı sever.

Boş kafalar vesvese ile dolar.

Böylece hem beynini hem bedenini daima meşgul tutardı. Disipline ve düzene önem verirdi, metruk arsadaki hüsrandan sonraki kırk küsur saati her zamanki gibi geçirmişti.

Sabahleyin erkenden karakolun spor salonuna gitti: baş üstü presi, dumbbell yana açış, arka omuz. Her gün vücudunun değişik bir kısmını çalıştırırdı. Önemli olan görünüşü veya sağlığı değildi, daha çok egzersiz yaparken elde ettiğini sükûnet ve konsantrasyon kafasını dağıtıyordu. Kırk beş dakika sonra genellikle aklının ne kadar dingin olduğuna şaşırıyordu.

O sabah, Neil Spencer hakkında düşünmemeyi başarmıştı.

Vaktinin çoğunu yukarıda, bürosunda geçirmişti. Masasının üzerinde duran yığınla hafif suç dosyası onu yeterince meşgul etmişti. Genç bir delikanlı olduğu zamanlar muhtemelen uğraştığı ıvır zıvırdan daha heyecanlı bir vaka almaya can atardı ama bugün angaryada bulduğu huzura minnettardı. Polislikte heyecan yalnız nadir değil, ayrıca uğursuzdu da; genelde birinin hayatına zarar

geldiğini işaret ederdi. Heyecan aramak bela aramak demekti ki Pete zamanında ikisinden de payını bolca almıştı. Araba ya da dükkân hırsızlığında, sayısız adi suç duruşmalarında huzur vardı. Yuvarlanıp giden bir şehre işaret ederdi bunlar, mükemmel olmasa da yıkıma uğramamış bir şehre.

Ama Neil Spencer soruşturmasıyla doğrudan bağlantısı olmasa bile ondan tamamen kaçınmak mümkün değildi. Küçük bir çocuğun kaybolması fazla şüpheli bir durumdu ve bir anda teşkilatın en önemli mevzusu hâline gelmişti. Koridorda polis memurlarını Neil'ın nerede olduğu, başına ne gelmiş olabileceği ve tabii ki anne-babası hakkında konuşurken duyuyordu. Sonuncusunu tartışırken seslerini alçaltıyorlardı, bu konunun tartışılması resmen kınanıyordu ama yine de sağda solda sözler kulağına çalınıyordu – küçük bir çocuğu eve yalnız başına göndermek, ne kadar sorumsuzca! Yirmi sene önceki benzer konuşmaları hatırlayınca hızlıca uzaklaştı, şu anda bunları dinlemeye o zamanki kadar meraklı değildi.

O akşam saat beşe gelmek üzereyken masasında oturmuş, akşam ne yapacağını düşünüyordu. Yalnız yaşıyordu, nadiren insan içine çıkardı, bu sebeple yemek kitaplarını karıştırıp özene bezene yaptığı yemeği yalnız başına yemeyi âdet edinmişti. Sonra bir film izler veya kitap okurdu.

Tabii bir de ritüel vardı.

Şişe ve fotoğraf.

Eşyalarını toparlayıp çıkacakken kalbinin hızla çarptığını hissetti. Geçen gece, aylar sonra ilk kez o kâbusu görmüştü. Jane Carter telefona "Çabuk olun," diye fısıldıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Neil Spencer'dan kaçamıyordu demek ki. Bastırmaya uğraştığı kötü duygular ve hatıralar yüzeye biraz daha yaklaşmıştı. Bu yüzden ceketini giyerken telefonu çaldığında fazla şaşırmamıştı. Ne olduğunu kesin olarak bilemezdi tabii ama içten içe çoktan anlamıştı.

Telefonu açarken eli azıcık titredi.

"Pete," dedi Başkomiser Colin Lyons hattın öbür ucunda. "Çıkmadan seni yakaladığıma sevindim. Yukarıda biraz konuşabilir miyiz?"

Başkomiserin ofisine girer girmez şüpheleri doğrulandı. Lyons telefonda bir şey söylememişti ama Amanda Beck de oradaydı, kapının yanındaki masada sırtı ona dönük oturuyordu. Şu anda yürüttüğü tek bir soruşturma vardı, demek ki burada bulunmasının yalnızca bir sebebi olabilirdi.

Kapıyı kapatırken sükûnetini korumaya uğraştı. Özellikle yirmi sene önce Frank Carter'ın kilerine girmeyi becerdiğinde karşılaştıklarını aklına getirmemeye çalıştı.

Lyons otuz iki dişini sergileyerek gülümsedi. Gülüşü bir odayı aydınlatabilirdi.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Otur, lütfen."

"Teşekkür ederim." Pete, Beck'in arkasında bir yere oturdu. "Amanda," diyerek selam verdi.

Beck başıyla selamladı ve sönük bir gülümseme takındı. Başkomiserinkinin yanında o kadar sönüktü ki kendi yüzünü bile zar zor aydınlatabiliyordu. Pete onu pek tanımıyordu. Amanda ondan yirmi yaş küçüktü, ama şu anda, olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. *Besbelli bitkin ve gergin*, diye düşündü Pete. Belki de otoritesinin baltalandığını, davanın kendisinden alınacağını düşünüyordu, Pete onun hırslı olduğunu duymuştu. Ama gönlünü ferah tutabilirdi. Lyons isterse onu davadan uzaklaştıracak kadar insafsız biriydi belki ama yerine asla Pete'i koymazdı.

Lyons ile akran sayılırlardı, rütbelerinin farkına rağmen aslında Pete teşkilata bir yıl önce katılmıştı ve kariyeri her yönden daha parlaktı. Başka bir dünyada masadaki yerleri şimdikinin tam aksi olabilirdi, hatta belki de öyle *olmalıydı*. Lyons hep hırslıydı, Pete ise terfi ile birlikte kavga dövüş geldiğini biliyordu ve kariyer basamaklarını daha fazla çıkmaya pek istekli değildi.

Lyons buna hep içerlemişti, Pete biliyordu. Bir şeyin peşinden o kadar koşan biri için, onu kolayca elde edebilecek olup da istemeyen bir başkasının olması en sinir bozucu durumdur.

"Neil Spencer'ın kaybolma vakasını duymuşsundur," dedi Lyons.

"Evet, ilk akşam arsayı arayan ekiple birlikteydim."

Lyons bir anlığına ona baktı, belki de söyleneni bir eleştiri gibi karşılıyordu.

"Evim oraya yakın da," diye ekledi Pete.

Ne var ki Lyons da oralarda oturuyordu ve o gece sokakta karış karış iz sürmüyordu. Yine de başkomiser kafasıyla onayladı. Pete'in kayıp çocuk vakalarına ilgi göstermek için sebepleri olduğunu biliyordu.

"Sonraki gelişmelerden haberin var mı?"

Gelişme olmadığının farkındayım. Ama bunu söylerse Beck'e fırça atıyormuş gibi gözükebilirdi ve o bunu hak etmiyordu. Gördüğü kadarıyla soruşturmayı güzelce yönetip elinden geleni yapıyordu. Ayrıca polis memurlarına aileyi suçlamamalarını emreden de oydu ve bu Pete'in hoşuna gitmişti.

"Kapsamlı arama ve soruşturmaya rağmen," dedi "Neil'ın henüz bulunamadığını biliyorum."

"Senin fikrin nedir?"

"Soruşturmayı fikir edinecek kadar yakından izlemedim."

"Öyle mi?" Lyons şaşırmış gibi görünüyordu. "İlk gece çocuğu aradığını söylemedin mi?"

"O zaman bulunacağını düşünmüştüm."

"Şimdi fikrin değişti mi yani?"

"Bilmem. Umarım bulunur."

"Geçmişini göz önüne alınca, vakayı takip etmişsindir diye düşünmüştüm."

İşte, ağzından baklayı çıkardı. İlk ipucu.

"Geçmişimi göz önüne alınca, belki de takip etmemek için bir sebebim vardır."

"Evet, anlıyorum. Hepimiz için zor zamanlardı."

Lyons anlayışlı görünse de Pete bunun aralarındaki başka bir dargınlığın kaynağı olduğunu biliyordu. Pete bölgedeki son elli yılın en büyük dosyasını kapatmıştı ama Lyons amir olmuştu. Üzerinde dönüp dolaştıkları soruşturma ikisi için de başka şekillerde nahoş idi.

Lyons döngüye noktayı koydu.

"Frank Carter'ın konuşacağı tek kişi sensin, doğru mu?"

Sonunda söylemişti işte.

Pete o ismi uzun süredir başkasından işitmemişti, belki bu yüzden şaşırmalıydı ama yalnızca bastırılmış duyguları su yüzüne çıkıyordu. Frank Carter. Yirmi sene önce Featherbank'teki beş oğlan çocuğunu kaçırıp öldüren adam. Pete'in sonunda yakaladığı adam. Sırf adı bile öyle bir dehşetle özdeşleşmişti ki sanki asla zikredilmemeliydi. Sanki canavarları çağıran bir lanet gibi. Daha da fenası gazetelerin ona taktığı isimdi: *Fısıltı Adam*. Bunun arkasında Carter'ın kurbanlarıyla –kurbanlar kırılgan, dışlanmış çocuklardı– onları kaçırmadan önce yakınlık kurması vardı. Gece onlarla pencerelerinin altında sessizce konuşurdu. Pete'in bu lakabı kullanmaya hiçbir zaman dili varmamıştı.

Oradan ayrılma isteğini bastırdı.

Konuşacağı tek kişi sensin.

"Evet."

"Sence bunun sebebi ne?" dedi Lyons.

"Bana sataşmak hoşuna gidiyor."

"Ne hakkında?"

"O zaman yaptıkları hakkında. Hiç bulamadığım şeyler hakkında."

"Ama hiç renk vermiyor, öyle mi?"

"Hayır."

"Niye onunla konuşmaya zahmet ediyorsun ki?"

Pete durakladı. O da kendine yıllardır bunu soruyordu. Onunla yüz yüze gelmekten nefret ederdi ve hapishanedeki görüşme

odasında oturup Carter'ı beklerken ürpertisini bastırmak zorunda kalırdı. Sonrasında mahvolmuş gibi hissederdi, bazen haftalarca bu his sürerdi. O günlerde istemsizce titrerdi ve akşamleyin içkiye karşı koymak daha da zor olurdu. Gece Carter onu rüyalarında yakalardı. Onu uykudan çığlık çığlığa uyandıran hantal, kötücül bir gölge. Adamla her görüşmesinden sonra biraz daha yıkılıyordu.

Yine de ayaktaydı.

"Sanırım bir gün ağzından kaçıracağını umuyorum," diye dikkatlice cevap verdi. "Belki yanlışlıkla önemli bir şeyi açık eder."

"Smith'in vücudunu nereye attığıyla ilgili bir şey gibi mi?"

"Evet."

"Veya suç ortağıyla ilgili bir şeyler?"

Pete cevap vermedi.

Çünkü yine durum ortadaydı.

Yirmi sene önce kaybolan dört çocuğun cesetlerinden geriye kalanlar Frank Carter'ın evinde bulunmuştu ama son kurbanı Tony Smith hiçbir zaman ortaya çıkmamıştı. Cinayetlerin Carter'ın işi olduğu kesindi, kendisi de bunu inkâr etmiyordu zaten. Yine de vakada bazı tutarsızlıklar vardı. Adamı beraat ettirecek şeyler değildi bunlar, yalnızca davayı biraz pürüzlü ve dağınık hale getiren ufak detaylardı. Carter'ın kaçırılmalardan birinin yaşandığı zaman aralığının büyük bir bölümü için mazereti vardı, tabii bu çocuğu kaçırmasını imkânsız kılmıyordu, yalnızca ihtimali bir şekilde azaltıyordu. Her ne kadar detayları belirsizse de başka birisini betimleyen tanıklar da vardı. Carter'ın evindeki adli delilse çok kuvvetliydi, tanıkların ifadeleri de çok daha sağlam ve güvenilirdi ama Carter'ın suç ortağı ihtimali hep kuşku uyandırmaya devam etmişti.

Pete bu şüpheyi paylaşıp paylaşmadığından emin değildi, çoğunlukla bu ihtimali görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Buna rağmen bugün burada oturma sebebini de

biliyordu. Yüzleşmek zorunda kaldığı her korku gibi bunu da açığa çıkarıp yenmeyi tercih ederdi. Bu yüzden başkomiserin sorusunu duymazdan geldi ve lafı dolandırmadı.

"Beni çağırma sebebiniz nedir, amirim?"

Lyons duraksadı.

"Şimdi konuşacağımız şeyler bu odanın dışına çıkmayacak, anlaşıldı mı?"

"Elbette."

"Güvenlik Neil Spencer'ın arsaya doğru yürüdüğünü gösteriyor, ama çocuk orada bir yerde gözden kayboluyor. Arama çalışmasından sonuç çıkmadı. Kazara gidebileceği her yer araştırıldı. Arkadaşlarının veya akrabalarının yanında da değildi. O yüzden biz de diğer ihtimalleri düşünmek zorunda kaldık. Komiser Beck?"

Pete'in yanındaki Amanda Beck birden canlandı. Konuşmasında hafif bir savunma havası vardı.

"Diğer olasılıkları tabii ki baştan beri göz önünde tutuyoruz. Kapı kapı dolaştık. Tüm şüphelileri sorguladık. Henüz bir sonuca ulaşamadık."

Bundan daha fazlası olmalı, diye düşündü Pete. "Sonra?"

Beck derin bir nefes aldı. "Ama bir saat önce aileyi yeniden sorguladım. Gözden kaçırdıkları bir şey var mı öğrenmek veya herhangi bir ipucu yakalamak için. Annesi bana bir şeyden bahsetti. Aptalca olduğunu düşündüğü için ilk başta söylememiş."

"Ne dedi?"

Soruyu sorarken bile cevabı biliyordu. Belki kelimesi kelimesine değil ama yeterince doğru olacak kadar. Toplantı boyunca yeni bir kâbusun parçaları tek bir resimde birleşiyordu.

Kaybolan bir oğlan çocuğu.

Frank Carter.

Bir suç ortağı.

Beck son parçayı ekledi.

"Birkaç hafta önce Neil annesini gece yarısı uyandırmış. Camın önünde bir canavar gördüğünü söylemiş. Perdeler sanki gerçekten dışarıya bakmış gibi açık duruyormuş ama orada bir şey yokmuş..."

Durakladı.

"Neil, birinin ona bir şeyler fısıldadığını söylemiş."

İKİNCİ BÖLÜM

EYLÜL

Sekiz

Featherbank'teki emlakçıdan anahtarları aldığımızda Jake heyecanlıydı, benimse yeni evimize giderken içimi gerginlik kaplamıştı. Ya ev görüşmelerden hatırladığım gibi değilse? Ya içeri girer girmez oradan nefret edersem? Daha da beteri, ya Jake nefret ederse?

Bütün bu çabalar boşa giderdi. "Koltuğu tekmeleme Jake!"

Koltuğa atılan tekmeler bir anlığına kesilse de hemen yeniden başladı. Köşeyi dönerken içimi çektim. Yine de nadiren bu kadar heyecanlı olurdu, bu yüzden görmezden gelmeye karar verdim. En azından birimiz mutluydu.

Her şeye rağmen güzel bir gündü. Bozulmuş sinirimi bir kenara koyarsak Featherbank'in yaz sonu güneşinin altında güzel göründüğünü inkâr edemezdim. Bir banliyö mahallesiydi. Boğucu şehir merkezinden sekiz kilometre uzakta olmasına rağmen sayfiye yeri gibiydi. Kasabanın güney ucundaki nehrin kenarında parke taşı döşeli sokaklar ve kır evleri vardı. Kuzeye doğru, yan yana sıralanmış dükkânlardan uzakta, dik yokuşları kumtaşından evler çevreliyordu, kaldırımların kenarına yeşil, kalın yaprakları göğe uzanan ağaçlar dizilmişti. Camı açınca arabaya kesilmiş çimen kokusuyla birlikte müzik ve oynayan çocukların sesleri doldu. Burası tıpkı miskin bir sabah gibi ağırkanlı ve sıcaktı; sakin, huzurlu bir yere benziyordu.

Yeni sokağımıza vardık, burası bir tarafında geniş bir arsa olan sessiz bir sokaktı. Bahçenin kenarlarına doğru ağaçlar sıklaşıyordu, gün ışığı yaprakların arasından yeşil çimenlere benekler konduruyordu. Jake'i orada güneşte parlayan tişörtüyle koşuştururken hayal etmeye çalıştım. Aynı şimdiki gibi mutlu şekilde.

Evimiz.

Gelmiştik.

Garajın önüne park ettim. Evin görünüşü elbette değişmemişti ama binanın dünyaya bakışı zamanla değişiyordu sanki. Onu ilk gördüğümde yasakçı ve korkutucu, neredeyse tehlikeli görünmüştü. İkinci sefer gözüme karakter sahibi gelmişti. Şimdi ise pencerelerinin tuhaf konumu dayak yemiş bir yüzü andırıyordu, çürüyen yanağın üzerinde şişmiş bir göz vardı, kafası yaralar ve şişliklerle doluydu. Kafamı salladım ve görüntü kayboldu. Ama o uğursuz his hâlâ oradaydı.

"Haydi, bakalım," dedim sessizce.

Arabanın dışı sakin ve tenhaydı. Sıcak havayı dağıtan bir esinti bile yoktu, sanki bir sessizlik kapsülünün içindeydik. Eve yaklaşırken dünyevi uğultu hafifçe başladı ve sanki pencereler bizi izliyormuş veya belki de camın arkasında bir şeyler varmış gibi hissettim. Anahtarı kilitte çevirip kapıyı açtım ve evin ağır havası yüzüme çarptı. Bir anlığına ev uzun zamandır kapalıymış, hatta içeride çürümüş bir şey varmış gibi koktu, ama daha sonra yalnızca temizlik malzemelerinin kokusunu alabildim.

Jake ile evi dolaşıp kapıları, dolapları açtık, ışıkları açıp kapattık, perdeleri çekip yeniden açtık. Mutlak sessizliği sadece yankılanan ayak seslerimiz bozuyordu. Ama odaları gezerken evde yalnız olmadığımız hissini üstümden atamıyordum. Sanki birileri bir yerlerde saklanıyordu, eğer doğru anda arkamı dönersem kapıda bizi gözetleyen birini görecektim. Aptalca bir kuruntuydu, ama engel olamıyordum. Jake de buna tüy dikiyordu doğrusu. Heyecanla odadan odaya geziniyordu ama ara sıra yüzünde şaşkın bir ifade yakalıyordum, sanki aradığı bir şeyi bulamıyordu.

"Bu oda benim mi baba?"

Odası birinci katta dışarıdaki merdivenin üstünde kalıyordu, bu yüzden penceresi daha ufaktı: Şişmiş yanaktan arsaya bakan göz.

"Evet." Saçını karıştırdım. "Beğendin mi?"

Cevap vermedi ve sıkıntıyla ona baktım. Etrafa bakınıyordu, kendi düşüncelerine dalmıştı.

"Jake," dedim.

Bana baktı.

"Bu ev *bizim* mi gerçekten?"

"Evet," dedim. "Bizim."

Hemen sonra aniden bacaklarıma öyle bir kuvvetle sarıldı ki neredeyse devrilecektim. Sanki ona dünyanın en güzel hediyesini vermişim de geri alacağımdan korkuyordu. Rahatça kucaklaşmak için diz çöktüm. Üstümden ağır bir yük kalkmıştı, önemli olan buydu. Oğlum burada mutlu olmuştu, ben de onu mutlu etmiştim, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Omzunun üstünden açık kapıya ve merdiven sahanlığına baktım. Orada bir şeylerin varlığını hissetsem bile bu benim kuruntumdu.

Burada güvende olacaktık.

Burada mutlu olacaktık.

İlk hafta boyunca öyleydik de.

Monte ettiğim kitaplığı hayranlıkla inceliyordum. Böyle şeylerle hiçbir zaman fazla uğraşmamıştım ama bunun Rebecca'nın yapmamı isteyeceği bir şey olduğunu biliyordum. Onu sırtıma yaslanıp kollarını göğsüme dolarken hayal ettim. Kendi kendine gülümseyip, "Gördün mü? Yaptın işte!" derken. Bu ufacık başarı hoşuma gitmişti, çünkü o sıralar bu bile hiç alışılmadık bir şeydi.

Yine de hâlâ yalnızdım.

Rafları doldurmaya başladım.

Çünkü bu da Rebecca'nın yapacağı işlerden bir diğeriydi, bu eve Jake ile temiz bir sayfa açmak için taşındıysak bile, hâlâ onun

anısına saygı göstermek istiyordum. Bir seferinde bana "Kitapları hep dağıtıyorsun," demişti. "Sanki tereyağına basmış kedi gibisin." En çok okurken mutlu olurdu. O kadar huzurlu, sıcacık akşamlarımız olmuştu ki. Kanepenin iki ucuna kıvrılırdık, ben bilgisayarda yazı yazmaya uğraşırdım, o da okuduğu romanların içinde kaybolurdu. Yıllar içinde yüzlerce kitap biriktirmiştik ve şimdi onları titizlikle yerlerine yerleştirmeye koyulmuştum.

Sonra sıra benimkilere geldi. Bilgisayar masasının arkasındaki raflar çevirileriyle birlikte dört kitabımın nüshalarına ayrılmıştı. Bana gösterişçilik gibi gelse de Rebecca her zaman benimle gurur duymuştu ve yapıtlarımı sergilemekte ısrar etmişti. Bu da ona yaptığım diğer bir jestti, tıpkı henüz yazmadıklarım için bıraktığım boş yer gibi.

Dikkatle bilgisayara baktım, internet bağlantısını kontrol etmek dışında son hafta boyunca bilgisayarda fazla bir iş yapmamıştım. Bu da değişecekti. Yeni başlangıç, yeni–

Gıcırt.

Yukarıdan bir ses geldi, tek bir adımın sesi. Kafamı kaldırdım. Orada Jake'in odası vardı ama ben yerleşmekle meşgulken o oturma odasında oynuyordu.

Kapı eşiğine gidip yukarı, merdivene baktım. Merdiven boşluğunda kimse yoktu. Hatta eve bir anda sükûnet ve sessizlik çökmüştü, sanki hiçbir şey yerinden kımıldamıyordu. Sessizlik kulaklarımda çınladı.

"Jake?" Yukarı doğru seslendim.

Cevap yok.

"Jake?"

"Efendim baba?"

Neredeyse sıçradım. Sesi tam arkamdaki oturma odasından gelmişti. Bir taraftan merdiven boşluğunu kontrol ederek oturma odasına doğru bir adım atıp içeri baktım. Oğlum sırtını dönmüş bir şeyler çiziyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, niye?"

"Öylesine sordum."

Geriye bir adım attım, sonra birkaç saniye boyunca merdiven boşluğunu izledim. Hâlâ kıpırtısızdı, ama şimdi orada tuhaf bir enerji vardı, sanki birileri gözden uzakta saklanıyordu. Bu tamamıyla kurutuydu elbette, çünkü bana yakalanmadan ön kapıdan girmek imkânsızdı. Ev gıcırdıyordu, buna alışmak birazcık zaman alacaktı, mesele bundan ibaretti.

Ama yine de...

Merdivenden yavaşça, dikkatlice çıktım, parmak ucunda yürüyordum, önüme atlayabilecek herhangi bir şeyi savuşturmak için sol kolumu kaldırmıştım. Yukarı vardım, orası tabii ki bomboştu. Jake'in odasında da kimse yoktu. Pencereden vuran bir tutam güneş ışığı havada asılı duran tozu aydınlatıyordu.

Bunlar yalnızca gıcırtılı, eski bir evin kaprisleriydi. Merdiveni inerken kendime güvenim biraz tazelenmişti. Biraz da budala gibi hissediyordum, yine de itiraf etmekten çekineceğim kadar rahatlamıştım. En alttaki iki basamağa sayısız kâğıt yığılmıştı. Yeni bir eve taşınırken gelen evrak, paket servis broşürleri ve diğer önemsiz postalar. Bununla birlikte Dominic Barnett adına yollanmış üç tane mektup vardı. Üçünde de *özel* veya *yalnızca muhatabına* yazıyordu.

Önceki ev sahibinin evi senelerce kiraya verdiğini biliyordum ve bir hevesle mektuplardan birini açtım. İçinde bir borç tahsil şirketinden gelen ayrıntılı hesap özeti vardı. Hayal kırıklığına uğramıştım. Bu Dominic Barnett her kimse bin pounddan fazla ödenmemiş telefon faturası vardı. Diğerlerini de açtım. Ödenmemiş borçlar için tebligatlar gördüm. Kaşlarım çatık, detayları inceledim. Borç fazla büyük değildi ama mektuplar tehditkâr bir dille yazılmıştı. Kendime bunun başa çıkılamayacak bir dert olmadığını söyledim, birkaç telefon konuşmasıyla hallolurdu ama bu taşınma işinin Jake ile ikimiz için temiz bir başlangıç olması gerekiyordu. Başıma yeni işler çıkaracağını düşünmemiştim.

"Baba?"

Jake arkamda, oturma odasının eşiğinde belirdi. Bir elinde Özel Şeyler Çıkını, diğerindeyse bir kâğıt tutuyordu.

"Yukarıda oynayabilir miyim?"

Deminki gıcırtıyı düşündüm ve bir anlığına hayır demek istedim. Ama bu çok saçma olurdu. Yukarıda kimse yoktu, ayrıca orası onun yatak odasıydı, orada oynamak en doğal hakkıydı. Ne var ki o gün fazla görüşmemiştik ve şimdi odasına çekilirse iyice kendi içine kapanırdı.

"Olabilir," dedim. "Önce resmine bakabilir miyim?"

Duraksadı. "Neden?"

"Çünkü merak ettim ve görmek istiyorum."

Çünkü gayret ediyorum, Jake.

"Özel bir şey."

Haklıydı; bir yanım mahremiyetine saygı göstermek istiyordu ama benden sır saklamasından hoşlanmıyordum. Çıkın neyse de, artık benden resimlerini de saklarsa gitgide uzaklaşacakmışız gibi hissediyordum.

"Jake..." diye söze girdim.

"Tamam, tamam."

Kâğıdı bana doğru iteledi. Şimdi resmi kendisi verince, bakıp bakmamakta kararsız kaldım.

Ama sonunda baktım.

Jake gerçekçi çizimler yapmakta fazla başarılı değildi, genelde zor anlaşılır, katmanlı savaşlar çizmeyi tercih ederdi, ama bu sefer ilkini yapmaya uğraşmıştı. Çizgileri kabaydı, ama belli ki bizim eve benzetmek istemişti, evin internette beğendiği fotoğraflarını andırıyordu. Evin tuhaf havasını da güzel yansıtmıştı. Kavisli, çocuksu çizgiler evi tuhaf bir şekle sokmuştu, pencereler uzamış, bir yüze benzemişti. Ön kapı inliyor gibiydi.

Ama benim dikkatimi çeken şey üst kat oldu. Sağdaki pencerede beni odamda yalnız başıma dururken çizmişti. Solda kendi

odası vardı, pencere tüm vücudunu sığdıracağı kadar genişti. Yüzüne bir gülümseme yerleşmişti, üzerindeki kot ve tişört renkli kalemle çizilmişti.

Odasında bir kişi daha çizmişti. Siyah saçları neredeyse hırsla bir yana atılmış küçük bir kız çocuğuydu bu. Elbisesi mavi yamaları hariç beyazdı.

Dizlerinin birinde kırmızı sıyrıklar vardı.

Yüzünde tirbuşonu andıran çarpık bir gülümseme görülüyordu.

Dokuz

O gece Jake banyo yaptıktan sonra kitap okumak için yatağının yanında oturdum. Kitap okumayı seviyordu, o sırada Diana Wynne Jones'un *Üçün Gücü* kitabını okuyorduk. Çocukken en sevdiğim kitaplardan biriydi, o yüzden hiç düşünmeden onu seçmiştim. Kitabın isminin korkunç ironisi ise kafama sonradan dank etmişti.

O geceki bölümü bitirince kitabı diğerlerinin yanına bıraktım.

"Sarıl bakalım babana," dedim.

Tek bir söz söylemeden yorganı üzerinden atıp kucağıma oturdu, kollarını bana doladı. Kucaklaşmanın tadını olabildiğince uzun çıkardım, sonra Jake yatağa tırmandı.

"Seni seviyorum, Jake."

"Kavga ettiğimizde bile mi?"

"Tabii ya. *Özellikle* kavga ettiğimiz zaman. Çünkü o zaman en önemlisidir."

Ona çizdiğim bir resmi hatırladım, onu hâlâ sakladığını biliyordum. Yatağının altında duran Özel Şeyler Çıkını'na baktım, eğer geceleyin kolunu sarkıtırsa ona dokunabilecekti. Bu da aklıma bu öğlen çizdiği resmi getirdi, onu bana göstermek pek hoşuna gitmemişti, o yüzden de o sırada mevzuyu fazla kurcalamamıştım. Ama şimdi yatak odasının sıcak, loş ışığı altında tam zamanıydı.

"Bugün çizdiğin evimizin resmi çok güzeldi," dedim.

"Teşekkür ederim, babacığım."

"Ama bir şeyi merak ettim. Pencerede senin yanında duran kız çocuğu kim?"

Dudağını ısırdı, cevap vermedi.

"Korkacak bir şey yok oğlum," dedim yumuşakça. "Bana söyleyebilirsin."

Ama yine bir şey söylemedi. Belli ki kız her kimse, resmi bana onun yüzünden göstermemişti ve şu anda da hakkında konuşmak istemiyordu. Peki neden?

Hemen sonra cevabı buldum.

"567 Club'taki kız mı bu?"

Bir anlığına tereddüt etti, sonra başıyla onayladı.

Üzüntümü, hatta hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yaparak doğruldum. Bir haftadır işler yolunda gidiyormuş gibi görünüyordu. Burada mutluyduk, Jake kolay adapte oluyordu ve ben her ne kadar temkinli davransam da gelecekten umutluydum. Yine de Jake'in hayali dostu bizden ayrılmaya zahmet etmemişti. Hafifçe tüylerim ürperdi, onu eski evde bıraktığımızı sandığım halde yavaş yavaş aramızdaki mesafeyi kapatıp bizi bulmuştu.

"Onunla hâlâ konuşuyor musun?" dedim.

Kafasını iki yana salladı.

"O burada değil ki."

Hayal kırıklığına bakılırsa, belli ki burada olmasını istiyordu ve ben yine huzursuz hissettim. Hayali bir varlığa böylesine bağlanması sağlıklı değildi. Yine de öyle süngüsü düşmüş, öyle yalnız gözüküyordu ki onu arkadaşından koparmaktan neredeyse suçluluk duydum. Ayrıca her zamanki gibi yetersizliğimden ötürü incinmiştim.

"Peki, öyleyse," dedim nazikçe. "Yarın okula başlıyorsun. Orada bir sürü yeni arkadaş bulacağından hiç şüphem yok. Hem ben de buradayım. *Biz* buradayız, beraberiz. Yeni ev, yeni sayfa."

"Burada güvende miyiz?"

"Nasıl yani?" Bunu neden sormuştu şimdi? "Tabii ki güvendeyiz."

"Kapı kilitli mi?"

"Evet."

Beyaz yalan ağzımdan kaçıverdi. Kapı kilitli değildi, zinciri takmayı bile düşünmemiştim. Featherbank sakin bir kasabaydı. Zaten daha çok da geç olmamıştı ve bütün ışıklar açıktı. Kimse elini kolunu sallaya sallaya olay çıkaramazdı.

Ama Jake öyle korkmuş görünüyordu ki ön kapıyla aramızdaki mesafeyi düşünmeden edemedim. Suyla dolan küvetin şırıltısını. Biz yukarıdayken biri eve girse duyar mıydım?

En güven verici ses tonumla, "Korkacak bir şey yok. Kılına zarar gelmesine izin vermem. Niye bu kadar telaşlandın?"

"Kapıları kapatman lazım," dedi.

"Nasıl yani?"

"Onları kilitli tutman gerekiyor."

"Jake..."

"Kim ki kapısını açık bırakır, fısıltılar çok geçmeden kulağına çalınır."

Ürperdim. Jake korkmuş gibiydi ve bu cümle kendi kendine kurabileceği türden bir şey değildi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum."

"Nereden duydun peki?"

Cevap vermedi, vermesine gerek de yoktu.

"Kızdan mı?"

Başıyla onayladı, ben de şaşkınlıkla kafamı salladım. Jake bu tuhaf tekerlemeyi kendi uydurduğu birisinden duymuş olamazdı. Belki de 567 Club'ta olanları yanlış anlamıştım ve kız çocuğu gerçekten vardı. Belki kız dışarı çıkmıştı, Jake de bunu fark etmeden el sallamıştı. Yine de oraya vardığımda masada ve tek başına oturuyordu. Öyleyse belki de diğer çocuklar yüzündendi,

onu korkutmaya çalışmışlardı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu başarmışlardı da.

"Burada tamamen güvendesin Jake, yemin ederim."

"Ama kapılardan ben sorumlu değilim!"

"Hayır," dedim. "Sorumlu benim. Senin korkacağın bir şey yok. Sana ne dedikleri önemli değil. Sen *beni* dinle. Ben buradayken sana kimse zarar veremez. Asla ve asla."

İnanmış mıydı bilmem ama en azından beni dinliyordu.

"Söz veriyorum. Neden ben sana kimsenin en ufak bir zarar vermesine izin vermem biliyor musun? Çünkü seni seviyorum. Hem de çok. Bazen tartışsak bile."

Yüzünde ufacık bir gülümseme filizlendi.

"Bana inanıyor musun?" dedim.

Kafasını salladı, şimdi sözüme biraz daha güvenmiş görünüyordu.

"Aferin." Saçını elimle karıştırdım, sonra ayağa kalktım.

"İyi geceler, oğlum."

"İyi geceler, babacığım."

"Beş dakikaya yine gelip bakacağım sana."

Odadan çıkarken ışığı kapattım, sonra parmak ucunda aşağı indim. Ama niyetlendiğim üzere divana yayılmak yerine ön kapıda durdum.

Kim ki kapısını açık bırakır, fısıltılar çok geçmeden kulağına çalınır.

Nereden duyduysa duysun bunun zırva olduğu su götürmezdi. Yine de canımı sıkmıştı. Sanki kızın memleketin ta öbür ucundan izimizi sürdüğü düşüncesi yeterince rahatsızlık verici değilmiş gibi, şimdi bir de onun saçını bir yana atmış, suratında o acayip gülümsemeyle Jake'in kulağına ürkütücü şeyler fısıldarkenki görüntüsünü gözümün önünden silmeye çalışıyordum.

O gece kapının zincirini taktım.

On

Komiser Pete Willis hafta sonunu Featherbank civarında bir sayfiye yerinde, elindeki sopayla ağaç diplerindeki otları kurcalaya kurcalaya yürüyerek geçirmişti. Kimi zaman boş bir araziye denk geldiğinde çitin üzerinden atlayıp çimenleri karıştırmıştı.

Dışarıdan bakan birisine boş gezenin boş kalfasıymış gibi görünüyor olabilirdi, o da her açıdan böyle olduğunu düşünüyordu zaten. Aslında o sıralar yaşlı bir adam olarak böyle yürüyüşlerle, gezip tozmalarla sırf vakit öldürdüğünü düşünüyordu. Sonuçta yirmi yıl olmuştu artık. Yine de bir yanı hep tetikteydi. Etrafını saran dünyanın güzelliğine dalıp gitmek yerine sürekli yerde kemik kalıntıları ve yırtık kumaş parçaları arıyordu.

Mavi eşofman altı. Polo yakalı küçük siyah tişört. Niyeyse bu kıyafetler aklından çıkmıyordu.

Her ne kadar aklına getirmemeye çalışsa da Pete, Frank Carter'ın kilerinde karşı karşıya kaldığı dehşeti asla unutmayacaktı. Karakola döndüğünde bile olayın şokunu üstünden atamamıştı, gerçi sürgülü kapıdan içeri girince biraz ferahlamıştı. Dört oğlan çocuğu öldürülmüştü. Carter o sırada firardaydı ama artık canavarın bir adı vardı, gerçek bir adı, gazetelerin ona yakıştırdığı lakaplar değil ve pezevengin evladı başka kimseye dokunamayacaktı.

O zamanlar işin neredeyse bittiğini zannetmişti.

Ama sonra bekleme odasında Miranda ve Alan Smith'i görmüştü. Şimdi bile gözünün önündeydi. Alan üzerinde bir takım

elbiseyle dimdik oturmuş boş boş bakıyordu, ellerini dizlerinin arasında kalp şeklinde birleştirmişti. Miranda ellerini bacaklarının arasında sıkıştırmıştı, kocasına yaslanmış, başını onun omzuna dayamıştı, uzun kumral saçları göğsüne dökülüyordu. Daha akşam olmamıştı bile ama oturduğu yerde uyumamak için mücadele eden uzun mesafe yolcuları gibi yorgunluktan tükenmiş görünüyorlardı.

Oğulları Tony kaybolmuştu.

O günden yirmi yıl sonra hâlâ kayıptı.

Frank Carter bir buçuk gün daha kaçmıştı ama Featherbank'in yaklaşık yüz altmış kilometre uzağında, bir sayfiye yerindeki kamyonetinde onu yakalamışlardı. Tony Smith'in kamyonetin arkasında tutulduğuna dair adli kanıt vardı ama çocuğun bedeni bulunamamıştı. Carter, Tony'yi öldürdüğünü itiraf etmişti ama cesedin yerini söylemeyi reddediyordu.

Sonraki haftalar boyunca Carter'ın izlemiş olabileceği sayısız rota araştırılsa da bir sonuç elde edilemedi. Pete aramalardan birkaçına bizzat katıldı. Zamanla arama çalışmaları azaldı, yirmi sene sonra ise bir tek kendisi kalmıştı. Miranda ve Alan Smith bile olayı atlatmışlardı. Şimdi Featherbank'ten çok uzakta kalıyorlardı. Tony yaşasaydı şimdi yirmi yedisinde olacaktı. Pete, Miranda ile Alan'ın o fırtınalı zamanlarda doğan Claire isimli kızlarının daha yeni on altı yaşına bastığını biliyordu. Oğullarının yasını sonsuza dek tutmadılar diye Smith ailesini suçlayacak değildi elbet ama bu kendisinin hâlâ orada takılıp kaldığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Küçük bir çocuk kaybolmuştu.

Küçük bir çocuğu sağ salim bulup evine götürmek gerekiyordu.

Featherbank'e dönerken gördüğü evler konforlu görünüyordu. Pencereleri karanlığın içinde ışık saçıyordu, Pete orada dışarı sızan gülüşme ve sohbetin fısıltılarını hayal edebiliyordu.

İnsanlar tam da olması gerektiği gibi bir aradaydılar.

Bunun üzerine biraz yalnız hissetti ama istenirse onunki kadar ıssız bir hayattan bile zevk alınabilirdi. Cadde kenarına devasa ağaçlar dizilmişti, yapraklar karanlıkta neredeyse görünmez olmuşlardı, şanslı birkaçına düşen sokak ışıkları caddeye iç içe dalgalanan sarı-yeşil şimşekler saçıyordu. Featherbank öyle sakin ve huzurluydu ki burada bir zamanlar Frank Carter gibi bir vahşinin terör estirdiğine inanmak mümkün değildi.

Elektrik direğine bir ilan asılmıştı. Geçen haftalarda Neil Spencer'ın ailesinin bastırdığı kayıp ilanlarından biriydi. İlanda çocuğun bir fotoğrafı, son giydiği kıyafetlerin tanımı ve oğlanı görenlerin bildiklerini anlatmaları için bir çağrı vardı. Israrcı yaz güneşinin altında fotoğraf da yazılar da solmuştu, şimdi aynı eski bir kaza yerine bırakılan içi geçmiş çiçeklere benziyordu. Kayıp çocuk ikinci defa kaybolmaya başlıyordu.

Neil Spencer kaybolalı neredeyse iki ay olmuştu, canı gönülden vakfedilen tüm kaynaklara rağmen ilk günkü bilgilerin üstüne çok az şey eklenebilmişti. Pete'in bildiği kadarıyla Amanda Beck herhangi bir hata yapmamıştı. Başkomiser Lyons gibi itibarına düşkün bir adam bile eleştirilere karşı onu desteklemiş, davayı ondan almamıştı. Gerçi Pete koridorda Amanda'yla son karşılaştığında kadını öylesine bitkin görmüştü ki bunun başlı başına bir ceza olup olmadığını merak etti.

Keşke işlerin zamanla düzeleceğini söyleyebilseydi.

Başkomiser Lyons'ın bürosuna çağırıldıktan sonra Pete, Amanda'ya esas soruşturmanın detaylarını anlatmıştı, ama sonuçta bu davaya fazla dahil olması gerekmezdi. Frank Carter'la görüşmesi talep edilince içine o tanıdık dehşet hissi çökmüştü. O canavarın, karşısında oturup onu parmağında oynattığını hayalinde canlandırdı. Her zamanki gibi, bu sefer başarabilecek miyim diye merak ediyordu. Sonunda bu görüşmede yeterli kanıtı elde edebilecek miydi? Ama korkusu boşa çıktı. Carter, eğer yanlış hatırlamıyorsa iki kez görüşme talebini reddetmişti. Meşhur "Fısıltı Adam" belli ki bu sefer sessizliğini korumaya karar vermişti.

Pete onu daha öncesinde birkaç sefer ziyaret etmişti ve şimdi de kendini olacaklara hazırlamıştı ama artık nasıl da ferahladığını gizlemek mümkün değildi. Doğal olarak bu his beraberinde vicdan azabı ve utanç da getirmişti, yine de kendini ikna etmeyi başardı. Frank Carter'ın karşısına oturmak işkenceydi. Sağlığına zarar veriyordu. Ayrıca sırf Neil'ın annesi, oğlunun yatak odasının penceresinden bir şeyler görüp duyduğunu iddia etti diye, görüşme bir işe yarayacak değildi.

Rahatlamaya hakkı vardı.

Eve dönünce anahtarlarını yemek masasına attı, ne yemek pişireceğini, uyuyana kadar geçireceği saatleri hangi programları izleyerek dolduracağını planlamaya başlamıştı bile. Yarın beraberinde spor salonunu, evrak işlerini, idari kurulu getirecekti. Her zamanki gibi.

Ama önce ritüeli yapmalıydı.

Mutfak dolabını açıp bir şişe votka çıkardı, şişeyi elinde evirip çevirdi, ağırlığını tarttı, camın kalınlığını ölçtü. Onunla içerideki ipeksi sıvı arasında kaskatı, koruyucu bir duvar vardı. Böyle bir şişeyi açmayalı uzun zaman olmuştu, ama kapağı çevirip mührü açınca duyulan rahatlatıcı "tık" sesi hâlâ kulağındaydı.

Çekmeceden fotoğrafı aldı. Sonra yemek masasında duran şişe ve fotoğrafın önüne oturdu, kendisine o soruyu sordu:

Bunu yapmak istiyor muyum?

Yıllar boyunca bu istek gelip gitti ama her zaman bir miktar mevcuttu. Bu isteği uyandırabileceği aşikâr olan pek çok şey vardı ama bazen kendi tuhaf takvimine göre ortaya çıkıveriyordu. Genelde şişe ancak şarjı bitmiş bir cep telefonu kadar canlı ve çekiciydi ama bazen bir kıvılcım çakıveriyordu. Şimdi istek hatırladığından daha kuvvetliydi, aslında iki haftadır şişenin sesi gittikçe daha kuvvetli çıkıyordu.

Şimdi ona, *Yalnızca kaçınılmaz sonu erteliyorsun*, diyordu.

Neden kendine böyle acı çektiresin?

Şişenin dolu olması önemliydi. Yarısı bitmiş şişeden içmek yeni bir şişenin mührünü kırmak kadar rahatlatıcı olmuyordu. Onu rahatlatan şey sabrının taştığını bilmekti.

Kendini kışkırtmak için mührü zorlamaya başladı. Biraz daha iterse onu kıracaktı ve şişe açılmış olacaktı.

Koyver gitsin.

Seni değersiz hissettirecek ama ikimiz de biliyoruz ki zaten beş para etmezsin.

Ses arkadaş canlısı olabildiği gibi zalim de olabilirdi. Hem minör hem majör tonda çalardı.

Değersizsin! İşe yaramazsın!

Haydi, aç şişeyi!

Genellikle bu ses babasının sesi olurdu. Yaşlı adam çoktandır ölüydü ama Pete onu kırk sene sonra bile tozlu oturma odasındaki havı dökülmüş koltuğunda şişman vücudunu yaymış, aşağılar bir ifadeyle otururken hayal edebiliyordu. Pete'in yaptığı hiçbir şey onu tatmin edemezdi. "Değersiz" ve "işe yaramaz" erken öğrendiği ve sık işittiği sözcüklerdi.

Yaşı ilerledikçe, babasının hayatından hiçbir şekilde memnun olmayan dar kafalı bir adam, onun oğlunun da yalnızca hırsını alabileceği ideal bir şamar oğlanı olduğunu fark etmişti. Ama bunu fark edene kadar iş işten geçmişti ve babasının sözleri içine işlemişti. Tarafsızca düşündüğünde bunun doğru olmadığını biliyordu, beş para etmez bir beceriksiz değildi. Ama öyle *hissediyordu.* Hileyi yakalamıştı ama hâlâ ona kanıyordu.

Sally'nin fotoğrafını eline aldı. Fotoğraf yıllar öncesinden kalmaydı, renkleri zamanla solmuştu, sanki kâğıt üzerindeki baskıyı silip eski boş haline dönmeye uğraşıyordu. İkisi orada çok mutlu görünüyorlardı, yanaklarını birbirine bastırmışlardı. Fotoğraf yazın çekilmişti. Sally güneşin altında sırıtmıştı, neşe dolu görünüyordu. Pete ise ışığa karşı gözünü kısmış gülümsüyordu.

İçki yüzünden bunu kaybettin.

Bu yüzden uğraşmaya değmez.

Orada birkaç dakika oturdu, yavaşça nefes alıp verdi, sonra şişeyle fotoğrafı kaldırıp yemek hazırlamaya başladı. Son haftalarda isteğinin neden güçlendiğini anlamak kolaydı ve bu yüzden vakaya dahlinin sonuç vermediği iyi olmuştu. *Bırak bu istek son olaylardan ateşlensin,* diye düşündü. *Bırak açığa çıksın.*

Sonra bırak ölüp gitsin!

On Bir

O gece, diğer tüm geceler gibi uyumakta zorlandım.

Bir zamanlar, kitabım yayımlandığında etkinliklere gider, hatta imza günleri için turneye çıkardım. Genellikle yalnız başıma olurdum ve günün sonunda yabancı bir otel odasında içimde ailemin özlemiyle uyuyamadan öylece uzanırdım. Rebecca yanımda değilken uyumak çok zor gelirdi.

Artık asla yanımda olmayacağı için şimdi her şey daha da zorlaşmıştı. Eskiden hiç değilse kolumu yatağın soğuk tarafına uzatıp onun da evde aynısını yaptığını hayal edebilirdim, en azından birbirimizin hayaline sarılabilirdik. O öldükten sonra kolumu yatağımızın öbür tarafına uzatınca buz gibi çarşaftaki boşluk dışında hiçbir şey hissetmemiştim. Belki yeni bir evdeki yeni bir yatakta farklı hissetmem gerekirdi, yine de hiçbir şey değişmemişti. Eski evde kolumu uzattığımda en azından orada bir zamanlar Rebecca'nın yattığını biliyordum.

Böylece uzun süre uyuyamadım, onu özlüyordum. Buraya taşınmakla iyi etmiştik, buna rağmen Rebecca'dan hiç olmadığı kadar uzaklaştığımın farkındaydım. Onu orada terk etmek korkunçtu. Sürekli gözümün önüne hayaleti geliyordu, eski evin camından dışarı bakıp ailesinin nereye gittiğini düşünüyordu.

Bu da aklıma Jake'in hayali dostunu getirdi. Çizdiği kız çocuğu. Featherbank'in ne kadar huzurlu olduğunu düşünmeye odaklanarak onu kafamdan atmaya uğraştım. Perdelerin ötesindeki dünya sessiz ve sakindi. Evde çıt çıkmıyordu.

Hiç değilse bir süre sonra uykuya dalmayı başarabiliyordum.

Kırılan bardak.

Annemin çığlığı.

Bağıran bir adam.

"Babacığım."

Kâbustan sıçrayarak uyandım, sersemlikle Jake'in bana seslendiğini fark ettim ve ona cevap vermem gerekiyordu.

"Bir dakika," diye seslendim.

Yatağın ucunda bir gölge hareketlendi ve kalbim neredeyse yerinden çıktı. Hemen doğruldum.

Aman tanrım.

"Jake sen misin?"

Küçük gölge yatağın ucundan yanıma geldi. Bir anlığına başka bir şey zannettim ama iyice yaklaştığında saçının şeklini tanıdım. Yüzünü göremiyordum, odanın karanlığı onu perdeliyordu.

"Ne oldu oğlum?" Hem demin olanlar hem de gördüğüm kâbus yüzünden kalbim hâlâ küt küt atıyordu. "Kalkma saati daha gelmedi. Daha çok var."

"Bu gece burada yatabilir miyim?"

"Ne?"

Daha önce hiç yatmamıştı. Birkaç kez istediyse de Rebecca ile bu konuda kararımız kesindi, bir kere taviz verirsek devamı gelirdi.

"Olmaz, Jake. Bunu biliyorsun."

"Ne olur!"

Alçak sesle konuştuğunu fark ettim. Sanki başka bir odada bizi duymasını istemediği biri vardı.

"Ne oldu?" dedim.

"Bir şeyler duydum."

"Bir şeyler?"

"Penceremin önünde bir canavar var."

Sessizce oturdum, aklıma yatarken söylediği tekerleme geldi. Ama o kapıyla ilgiliydi. Hem pencerenin önünde birisinin olması mümkün değildi. İkinci kattaydı.

"Rüya görmüşsün, oğlum."

Karanlıkta başını salladı. "Beni o uyandırdı. Pencerenin oraya gittim, oradan daha çok ses geliyordu. Perdeyi açacaktım ama çok korktum."

Yolun öbür tarafındaki arsayı görmüşsündür, hepsi bu, diye düşündüm. Ama öyle ciddiydi ki bunu ona söyleyemedim.

"Pekâlâ." Yataktan çıktım. "O zaman gidip bakalım."

"Gitme, baba!"

"Canavarlardan korkmuyorum, Jake."

Benimle beraber koridora çıktı, merdivenin ışığını açtım, ama odasınınkini kapalı bıraktım, sonra pencereye yaklaştım.

"Ya orada bir şeyler varsa?"

"Yok," dedim.

"Ama ya varsa?"

"O zaman icabına bakarım."

"Suratını mı yumruklayacaksın?"

"Tabii. Ama orada bir şey yok zaten."

Yine de söylediğim kadar kendimden emin değildim. Kapalı perdeler pek uğursuz görünüyordu. Bir anlığına etrafı dinledim ama hiç ses yoktu. Orada birisinin olması mümkün değildi.

Perdeleri açtım.

Hiçbir şey yoktu. Yalnızca tuhaf bir açıdan görünen patika, bahçe, boş cadde ve ötesinde uzanan karanlık arsanın gölgesi. Yüzümün odaya yansıyan silik aksi. Başka hiçbir şey yoktu. Ben hariç tüm dünya huzur içinde uykuya dalmıştı.

"Gördün mü?" dedim olabildiğince yumuşak bir sesle. "Kimse yok."

"Ama önceden vardı."

Perdeleri kapatıp diz çöktüm.

"Jake, bazı rüyalar çok gerçekçi olur. Yine de gerçek değildirler. Yerden bu kadar yüksekteyken birinin pencerenin önünde olması mümkün mü sence?"

"Su borusundan tırmanmıştır."

Tam cevap verecekken evin dışı gözümün önüne geldi. Su sorusu hakikaten pencerenin *hemen* bitişiğindeydi. Aklımda gülünç bir fikir belirdi. Eğer canavar içeri girmesin diye kapıları kilitleyip zincirlersen, o da tırmanıp içeri girecek bir yol bulmak zorunda kalırdı.

Aptalca.

"Orada kimse yoktu Jake."

"Bu gece yanında yatabilir miyim baba? Lütfen!"

İçimi çektim. Tabii ki burada yalnız kalırsa uyuyamayacaktı ve kavga etmek için ya çok erkendi ya da çok geç olmuştu. Hangisi bilemedim. Sanırım pes etmiştim.

"Pekâlâ, ama yalnız bu geceliğine. Kıpırdaşmak yok ona göre."

"Teşekkür ederim, babacığım." Çıkını'nı aldı ve yanıma geldi. "Kıpırdamam, söz."

"Hadi bakalım, öyle olsun. Peki, *yorganı çekiştirecek misin?*"

"Onu da yapmayacağım."

Koridor ışığını kapattım, sonra yatağa gittik. Jake Rebecca'nın tarafına yattı.

"Babacığım," dedi. "Kâbus mu görüyordun?"

Kırılan bardak.

Annemin çığlığı.

Bağıran bir adam.

"Evet." dedim. "Galiba."

"Ne gördün?"

Rüyanın kendisini artık az da olsa solup gitmişti ama bu kâbus aynı zamanda bir anıydı da. Çocuk halimle büyüdüğüm evin küçük mutfağına doğru yürüyordum. Rüyada saat geç olmuştu, aşağı katta bir ses beni uyandırmıştı. Yatakta yorganı kafama çekmiş dehşet içinde hiç de öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmaya uğraşıyordum. Sonunda parmak ucunda merdivenden indim. Neler olduğunu görmek istemiyordum ama orası sanki beni çekiyordu; küçücük, korkmuş ve güçsüz hissediyordum.

Karanlık koridorun sonunda ışığı yanan mutfağa vardığımı, gelen sesleri dinlediğimi hatırlıyorum. Annem öfkeliydi ama alçak sesle konuşuyordu, galiba hâlâ uyuduğumu zannediyordu ve beni tüm bu olanlardan korumaya uğraşıyordu ama adamın sesi yüksek ve kabaydı. Sesleri birbirine karışmıştı, ne dediklerini anlamıyordum, tek bildiğim seslerin gitgide çirkinleşip bir kreşendoya doğru yol aldığıydı. Berbat bir şeylerin yaşanacağı ortadaydı.

Mutfağın eşiği.

Tam da adamın öfkeyle çarpılan kırmızı suratıyla anneme bir bardağı tüm gücüyle fırlattığı âna denk gelmiştim. Kaçınmakta çok geç kalmıştı, çığlığını duydum.

Babamı son görüşüm olmuştu.

Üzerinden o kadar sene geçmesine rağmen kötü anı ara sıra yüzeye çıkıyordu. Hâlâ onu gömdüğüm yerden dışarı tırmanacak gücü buluyordu.

"Yetişkin meseleleri," dedim Jake'e. "Belki bir gün sana anlatırım ama yalnızca bir rüyaydı. Önemli değil, zaten mutlu sonla bitti."

"Sonunda ne oldu?"

"En sonunda *sen* oldun."

"Ben mi?"

"Evet." Saçlarını karıştırdım. "Sonra da uyudun."

Gözümü kapattım. Uzun süre boyunca orada sessizce uzandık, sonunda Jake'in uykuya daldığını düşündüm. Kolumu ona doğru uzattım, üstündeki yorgana elimi koydum, onun hâlâ orada olduğundan emin olmak ister gibi. İkimiz. Küçük kanadı kırık ailem.

"Fısıldıyordu," dedi Jake sessizce.

"Ne?"

"Fısıldıyordu."

Sesi o kadar uzaktan geliyordu ki rüyasında konuştuğunu düşündüm.

"Pencerenin önünde bir şeyler fısıldıyordu."

On İki

"Acele edin."

Pete, rüyasında Jane Carter'ı telefonda kendisine fısıldarken gördü. Sesi kısık ve telaşlıydı, sanki dünyanın en korkunç şeyini söylüyordu.

Ama gerekeni yapıyordu. Nihayet.

Pete bürosunda oturuyordu, kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sanki göğsünden çıkacaktı. Soruşturma boyunca Frank Carter'ın eşiyle birkaç kez görüşmüştü. Kadının işyerinin etrafında veya yürüdüğü yolda belirivermişti, kocasının kulağına gitmeyecek yerleri seçmeye dikkat etmişti. Sanki düşman ajanını gizlice kendi tarafına çekmeye uğraşıyordu, aslında bu çok da yanlış sayılmazdı.

Jane eşinin lehine kanıtlar sunmuştu. Onu savunmuştu. Ne var ki Pete onu görür görmez Frank'ten haklı olarak çok korktuğunu anlamıştı ve o günden itibaren onu kendisiyle konuşmaya ikna etmek için uğraştı. İfadesini değiştirip kocası hakkındaki gerçekleri anlatmalıydı. "Söyle bana, Jane. Sana söz veriyorum. Frank'in artık sana da oğluna da hiçbir şey yapmasına izin vermeyeceğim."

Belli ki pes edecekti. Korku yıllardır Jane Carter'ın içine öyle işlemişti ki şimdi o puşt evde yokken bile ancak fısıltıyla konuşabiliyordu. Pete cesaretin korkusuzluk demek olmadığını biliyordu. Cesaret için korku gerekirdi. Böylece davanın çözülmeye yaklaşmasının yarattığı tüm o adrenalin patlaması içinde bile kadının aramasındaki cesaretin farkındaydı.

"Kapıyı açacağım," diye fısıldadı. "Ama acele edin. Ne zaman eve geleceğini bilmiyorum."

Aslında, Frank Carter hiçbir zaman dönmedi. Bir saat sonra ev polisler ve olay yeri inceleme ekibiyle dolup taşmıştı, kamyonetiyle beraber Carter'ı yakalamak için alarma geçilmişti. Ama o anda Pete acele etmişti. Eve gitmesi yalnızca on dakika sürse de bu hayatının en uzun on dakikası olmuştu. Hazırdaki takviye kuvvete rağmen oraya vardığında yapayalnız ve korkmuş hissediyordu. Sanki ne zaman geri geleceği belirsiz bir masal canavarının inine girecekti.

İçeride, çaldığı anahtarla küçük odanın kapısını açan Jane Carter'ın titrek ellerini seyretti. Bütün eve sessizlik hâkimdi ve Pete bir gölgenin kâbus gibi üzerlerine çöktüğünü hissetti.

Kilit açıldı.

"Şimdi ikiniz de geri çekilin lütfen."

Pete eldivenli eliyle kapıyı açarken Jane Carter mutfağın ortasında durdu, oğlu onun bacaklarının arkasına saklandı.

Olamaz.

Çürük et kokusu etrafı sardı. Feneri içeri doğrulttu, resimleri birer birer, hızlıca görmeye başladı, sanki görüntüler ve hisler kamera flaşıyla aydınlanıyor gibi.

Olamaz.

Hayır, daha değil.

Elini kaldırdı, feneri bu sefer duvarlara tuttu. Beyaza boyanmışlardı ama Carter onları dekore etmişti. Duvarın diplerine kaba çimenler ve uçuşan kelebekler çizmişti. Tavanın yakınında güneş olması gereken çarpık sarı bir şekil vardı. Şeklin üstüne bir yüz çizilmişti, delici siyah gözler aşağıya, zemine bakıyordu.

Pete en sonunda feneri gözlerin baktığı yere indirdi.

Nefesi daraldı.

Üç aydır bu çocukları arıyordu, sonunda böyle bir şey bulacağını hep tahmin etmişti oysa umudunu hiçbir zaman tümüyle yitirmemişti. Ama işte buradaydılar, bu tiksindirici, sıcak

karanlıkta boylu boyunca uzanmışlardı. Dört ceset aynı anda hem gerçekçi hem de gerçekdışı görünüyordu. Canlı gibi görünen kırık oyuncaklar şimdi el değmemiş kıyafetleriyle öylece yatıyorlardı, tişörtleri hariç, onlar yüzlerini örtmek için yukarı çekilmişti.

Bu rüyanın en kötü yanı belki de artık uykusunu bölmeyecek kadar sıradan hale gelmesiydi. Ertesi sabah alarmın sesiyle uyandı.

Birkaç saniye sakinleşmeye çalışarak uzandı. Anıyı görmezden gelmeye uğraşmak havanda su dövmekti. Yine de kendisine bu kâbusları son olaylar yüzünden görmeye başladığını, zamanla düzeleceğini hatırlattı. Alarmı kapattı.

Spor, diye düşündü. *Evrak işleri. İdari işler. Rutin.*

Duş alıp giyindi, spor çantasını hazırladı. Kahve yapıp hafif bir kahvaltı etmek için aşağı indiğinde rüyanın etkisi hafiflemişti ve düşünceleri artık daha düzenliydi. Hayatının akışında ufak bir aksaklık olmuştu, hepsi bu. Toprağı karıştırınca nahoş hayaletlerin hortlaması normaldi ama yakında kaybolacaklardı. İçme isteği yine güçsüz düşecekti. Her şey normale dönecekti.

Tam kahvaltısını oturma odasına götürmüştü ki telefonunda göz kırpan kırmızı ışığı gördü. Cevapsız bir çağrı vardı, sesli bir mesaj bırakılmıştı.

Yemeğini yavaşça çiğnerken numarayı tuşlayıp mesajı dinledi.

Lokmasını zorla yuttu, boğazından zor geçirdi.

İki ayın sonunda, Frank Carter onunla görüşmeye razı olmuştu.

On Üç

"Duvarın önünde dur," dedim. "Biraz sağa doğru. Hayır, *benim* sağıma. Biraz daha. Tamam, oldu. Gülümse şimdi."

Jake'in yeni okulunda ilk günüydü ve ben ondan daha heyecanlıydım. Kaç kere kıyafetleri hazır mı diye çekmeceye baktım. Her şeye ismi yazılmış mıydı? Çantasıyla suluğunu nereye koymuştum? Düşünecek çok şey vardı ve her şeyin mükemmel olmasını istiyordum.

"Artık hareket edebilir miyim baba?"

"Bir dakika."

Telefonumu yatak odasındaki tek boş duvarın önünde yeni okul üniformasıyla dikilen Jake'e çevirdim. Gri bir pantolon, beyaz bir gömlek ve mavi kazak giymişti, tabii hepsi jilet gibiydi, tümüne Jake'in ismi işlenmişti. Gülümsemesi tatlı ve utangaçtı. Üniformasının içinde büyük bir çocuk gibi görünüyordu, ama bir yandan hâlâ ufacık ve kırılgandı.

Ekrana birkaç kere dokundum. "Tamamdır."

"Bakabilir miyim?"

"Tabii ki."

Diz çöktüm, o da omzumun üstünden çektiğim fotoğraflara baktı.

"Fena çıkmamışım." Şaşırmış gibiydi.

"Çok yakışıklı çıkmışsın," dedim.

Gerçekten de öyleydi. Rebecca'nın yokluğu bir parça hüzün katsa bile, anın tadını çıkarmaya çalıştım. Her ebeveyn gibi biz de her sene Jake'in okuldaki ilk gününü fotoğraflamıştık. Ne yazık ki geçenlerde telefonumu değiştirmiştim ve ancak bu haftanın başında bunun ne anlama geldiğini anlamıştım. Bütün fotoğraflar gitmişti, sonsuza dek kaybolmuşlardı. Rebecca'nın telefonu bendeydi ama ondaki fotoğraflara ulaşmayı beceremememem de üstüne tuz biber olmuştu. Acı gerçekle yüzleştiğim o bir dakika boyunca eski, takoz telefona hüsranla bakakaldım. Rebecca artık yoktu, demek ki anılar da onunla beraber yok olmuşlardı.

Kendimi bunların önemli olmadığına ikna etmeye uğraştım. Bu da matemin bana yaptığı türlü türlü eşek şakalarından ufak bir tanesiydi. Ama üzülmüştüm. Yine bir şeyde çuvalladığımı hissettim.

Daha beraber bir sürü anımız olacak.

"Haydi, oğlum."

Çıkmadan önce fotoğrafların kopyalarını internete yükledim.

Rose Terrace İlkokulu sokaktan demir parmaklıklarla ayrılmış alçak, geniş bir binaydı. Ana bina eski ve şirindi: Sivri çatılarla bezeli tek katlı bir yapı. Ayrı girişlerin üzerindeki siyah taşlara *KIZLAR* ve *ERKEKLER* kelimeleri kazınmıştı, ama yeni tabelalarda Viktorya zamanından kalma bu ayrımın şimdi farklı sınıflar için kullanıldığı yazıyordu. Jake'i kaydettirmeden önce bana okulu gezdirmişlerdi. İçerideki tüm derslikler lake tahta zeminli bir hole bakıyordu. Kapıların arasındaki duvarlar eski öğrencilerden kalan rengârenk el izleriyle doluydu, okudukları dönem izin altına yazılmıştı.

Jake ile parmaklıkların orada durduk.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmem," dedi.

Çekincelerini anlayabiliyordum. Parmaklıkların öbür tarafındaki bahçe kümelenmiş çocuklar ve onların velileriyle doluydu.

Yeni dönemin ilk günüydü, yine de buradaki herkes iki yıldır tanışıyordu ve ikimiz birbirimiz dışında herkese yabancı olarak içeriye adım atacaktık. Eski okulu daha büyüktü, kimse diğerleriyle o kadar kaynaşmazdı. Görünüşe bakılırsa burada herkes sıkı dosttu, aralarında yabancılık çekmemek imkânsızdı. Tanrım, umarım Jake ayak uydurmayı başarabilirdi.

Elini hafifçe sıktım.

"Hadi bakalım," dedim. "Biraz cesaret."

"Zaten korkmuyorum, babacığım."

"Kendime dedim zaten oğlum."

Şaka yapmaya çalışmıştım ama şakaya biraz gerçek de karışmıştı. Kapının açılmasına daha beş dakika vardı. Diğer velilerle konuşup onlarla ilişki kurmaya çalışmam gerektiğini biliyordum. Bunun yerine sırtımı duvara dayayıp bekledim.

Jake dudağını hafifçe ısırarak yanımda durdu. Öbür çocukların koşuşturmasını izlerken içimden *keşke o da onlara katılmaya çalışsaydı* diye geçirdim.

Bırak içinden geleni yapsın, dedim kendi kendime.

Bu yeterince iyi olmalıydı, değil mi?

Nihayet birinci sınıfın kapısı açıldı, Jake'in yeni öğretmeni yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Çocuklar çantalarını sallaya sallaya sıraya dizildiler. Bugün okulun ilk günü olduğundan çantaların pek çoğu şimdilik boştu, ama Jake'inki öyle değildi. Her zamanki gibi Özel Şeyler Çıkını'nı yanında getirmekte ısrar etmişti.

Çantasıyla suluğunu uzattım.

"Bunlara sahip çık, oldu mu?"

"Tamam."

Tanrım, öyle olmasını yürekten diliyordum. Onu kaybetme düşüncesi Jake kadar beni de rahatsız ediyordu. Ama oğlum için o en sevdiği pelüş ayı gibiydi, onsuz evden çıkması mümkün değildi.

Çoktan kuyruğa doğru gitmeye başlamıştı.

"Seni seviyorum, Jake," dedim alçak sesle.

"Ben de seni, babacığım."

İçeri girene dek orada dikilip onu izledim, belki dönüp el sallar diye umut etmiştim. Yapmadı. Bu iyiye işaretti sanırım, bana bağımlı değildi. Onu bekleyen gün yüzünden telaşa kapılıp güven aramaya ihtiyaç duymadığını gösteriyordu.

Keşke aynı şey benim için de geçerli olsaydı.

Lütfen, lütfen, lütfen her şey yolunda gitsin.

"Yeni çocuk ha?"

"Pardon?"

Döndüğümde yanımda bir kadın buldum. Hava sıcaktı ama uzun, koyu renk bir manto giymişti ve sanki kış ayazından sakınır gibi ellerini cebine sokmuştu. Omuz hizasında siyaha boyanmış saçları, dalgacı bir yüz ifadesi vardı.

Yeni çocuk.

"Ha, Jake'i mi kastediyorsunuz? Benim oğlum, evet."

"Aslında ikinizi de kastettim. Endişeli gibisin. Açıkçası, onun başının çaresine bakacağından eminim."

"Evet, kesinlikle. Dönüp buraya bakmadı bile."

"Benimki de kaç zamandır öyle. Sabahleyin okul bahçesine vardığımız an suratıma bile bakmıyor. Başta biraz kırıcı olsa bile alışıyor insan. Nitekim bu iyi bir şey." Omuzlarını silkti. "Bu arada ismim Karen. Oğlumunki Adam."

"Tom," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum. Karen ve Adam. Tüm bu yeni isimleri öğrenmeye başlasam iyi olur."

Güldü. "Biraz zaman alır, ama Jake'in sıkıntı çekmeyeceğine eminim. Yeni bir yere taşınmak zor, ama buradaki çocuklar iyi. Adam da geçen senenin ortasında başladı. İyi bir okul burası."

O kapıya giderken ben de isimleri aklıma kazıdım. Karen. Adam. İyi birine benziyordu ve uyum sağlamak için benim de çabalamam gerekliydi. Aksi yöndeki tüm tecrübelerime karşın belki de bahçedeki diğer velilerle konuşan normal bir veli olmayı başarabilirdim.

Eve dönerken kulaklıklarımı taktım, şimdi başka bir sıkıntı hakkında düşünüyordum. Rebecca öldüğünde yeni romanımın neredeyse üçte birini bitirmiştim, bazı yazarlar kafa dağıtmak için işlerine iyice gömülürdü, ama ben o günden beri o kelimelere bakamamıştım bile. Yazdığım konu şimdi bana boş geliyordu, sonunda bütün hepsini bir kenara atıp bilgisayarımın bir köşesinde yarım kalmış bir saçmalık olarak çürüteceğimden şüpheleniyordum.

O halde ne yazacaktım?

Eve varınca bilgisayarı açtım, Word'de *kötü fikirler* adında boş bir dosya oluşturdum. Başlarken her zaman böyle yapardım. Daha ilk günlerde olduğumu düşününce içim biraz ferahladı. Kahve yapmayı önceden aklıma koymuştum, işi savsaklamış sayılmazdım. Mutfağa gidip su ısıtıcıyı açtım, sonra tezgâha yaslanıp arka bahçeyi izlemeye koyuldum.

Orada bir adam vardı.

Sırtı bana dönük, garaj kapımdaki asma kilidi kurcalıyordu.

Ne haltlar dönüyor orada?

Cama vurdum.

Adam olduğu yerde sıçradı, bana doğru döndü. Ellilerinde, oldukça tıknazdı. Tıpkı bir keşiş gibi, kafasının yan tarafını saran dairesel saç hariç keldi. Şık bir takım elbise giymişti, gri paltosuyla bir de fuları vardı. Hırsız hariç her şeye benziyordu.

Yüzüm ve ellerimle ona *ne halt ediyorsun ulan orada* hareketi yaptım. Gözüne fener tutulmuş tavşan gibi bir an bakakaldı, sonra garaj yoluna doğru kaçıp kayboldu.

Az önce gördüğüm şey yüzünden bir anlığına tereddüt ettim, sonra adamı bulup ne yaptığını öğrenmek için içeri döndüm.

Ön kapıya vardığımda kapı çaldı.

On Dört

Kapıyı çabucak açtığımda karşımda adamı mahcup bir ifadeyle dikilirken buldum. Yakından daha da kısa görünüyordu.

"Size rahatsızlık vermekten ziyadesiyle müteessirim." Adam giydiği antika takıma uygun bir resmiyetle konuşuyordu. "Evde kimse var mı bilemedim."

Eğer birinin evde olup olmadığını öğrenmek istiyorsan, dedim kendime, *kahrolası kapısını çalmak daha kolay bir yol.*

Kollarımı göğsümde kavuşturup "Pekâlâ," dedim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam huzursuzca kıpırdandı. "Ricamın biraz tuhaf kaçacağının ben de farkındayım. Bu evle alakalı. Aslen burada büyüdüm. Seneler evvel, elbette, lakin bu evde öylesine bahtiyar hatıralarım var ki..."

Sesi kesildi.

"Peki," dedim. Ama orada öylece dikildi. Yeterince açıklama yapmış gibi istekli bir ifadeyle bana bakıyordu. Sanki daha fazla konuşmasına izin vermek acayip, hatta kaba kaçacaktı.

Bir anda jetonum düştü.

"Gelip içeriye bakmak mı istiyorsunuz?"

Minnetle onayladı. "Ne kadar nahoş bir emrivaki yaptığımı biliyorum fakat buna müsaade ederseniz fevkalade müteşekkir olurum. Bu evdeki hatıralarım benim için diğer hepsinden müstesnadır."

O kadar ağdalı bir resmiyetle konuşuyordu ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Gülmedim çünkü bu adamı içeri alma fikri sinirlerimi germişti. Öyle şık giyinmişti, o kadar saçma bir kibarlıkla konuşuyordu ki sanki bunların altında bir şey gizleniyordu. Fiziksel zayıflığına rağmen adam tehlikeli görünüyordu. Onu birisini bıçakladığı sırada kurbanın gözlerine bakıp dudaklarını yalarken hayal edebiliyordum.

"Kusura bakmayın, olmaz."

Adamın tumturaklı tavrı bir anda sönüverdi ve yüzü dargın bir ifadeye büründü. Bu kişi her kimse, kafasına koyduğunu elde etmeye alışıktı.

"Pek yazık. Sebebini lütfeder misiniz?"

"Eve daha yeni taşındık. Her yerde koliler var."

"Pekâlâ," dedi. "Müsaitseniz başka vakit ziyarete geleyim o halde?"

"Yok, hayır. Çünkü tanımadığım insanları evime sokmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Bu durum elbet... Umut kırıcı."

"Neden garajıma girmeye çalışıyordunuz?"

"Böyle bir şey yapmıyordum." Gücenmiş gibiydi, geriye bir adım attı. "Sizi bulmak için etrafa bakınıyordum."

"Nasıl, kilitli bir garajın içinde mi?"

"Ne gördüğünüzden emin değilim, fakat hayır." Üzüntüyle başını salladı. "Bunun talihsiz bir hata olduğu aşikâr. Pek fena, hakikaten. Belki ileride fikriniz değişir."

"Değişmez."

"O halde meşgul ettiğim için beni mazur görünüz."

Arkasını dönüp patikada yürümeye koyuldu.

Mektuplar aklıma geldi, onu takip ettim.

"Bay Barnett?"

Duraksadı, sonra dönüp bana baktı. Olduğum yerde donakaldım. Yüzündeki ifade artık tamamen değişmişti. Gözleri donuktu, aramızdaki kuvvet farkına rağmen bana doğru bir adım atsa geri gidecektim.

"Maalesef," dedi. "Hoşça kalın."

Sonra sokağa çıktı, tek söz söylemeden uzaklaştı. Onu yine takip ettim, ama peşinden caddeye çıkmalı mıyım emin olamadım ve kaldırımda durdum. Güneş parlıyordu, buna rağmen biraz ürpermiştim.

Evle o kadar uğraşmıştım ki garaja bakmaya vaktim kalmamıştı. Kesinlikle evin en güzel yeri sayılmazdı: Ortada zor kavuşan iki eğri, mavi metal kapı, birinde çatlak bir pencere olan perişan haldeki beyaz duvarlar. Yerde fazla büyümüş yabani ot kümeleri. Emlakçı bana tavanda asbest* olduğunu, eğer binayı yıktırmak istersem yardım almam gerekeceğini belirtmişti ama zaten orası bir gün kendi kendine çökecekmiş gibi görünüyordu. Evin arkasında çömelmiş, sendeleyip devrilmemeye çalışan yaşlı bir ayyaşa benziyordu.

Kapıda asma kilit vardı ama emlakçı bana anahtarı vermişti. Kapıyı açarken metal kapı asfalta sürtünüp gıcırdadı ve sonra içeri girdim.

Gözlerime inanamadım. Her yer çöp doluydu. İlk görüşmemizden sonra, Bayan Shearing'in evi boşaltırken bir nakliyeciyle anlaşıp eski mobilyaları götürdüğünü varsaymıştım. Belli ki bunun için masraf etmeyip hepsini burada küf ve toz kokularıyla çürümeye terk etmişti. Ortada koli yığınları vardı. Alttakiler üsttekilerin ağırlığıyla ezilmiş, nemlenmişlerdi. Eski masalarla sandalyeler tahtadan yapbozlar gibi kenetlenip bir tarafa istiflenmişti. Duvara yaslanmış eski şiltede öyle geniş çay lekeleri vardı ki kolaylıkla farklı bir gezegenin haritası zannedilebilirdi. Kapının orada yanık mangal kokusu alabiliyordum.

Duvarların etrafında yığınla hışırtılı ambalaj kâğıdı vardı. Ayağımın kenarıyla bir boya kutusunu dikkatlice kaldırdım ve orada ömrümde gördüğüm en büyük örümcekle karşılaştım, örümcek hafifçe durduğu yerde sekti, anlaşılan varlığımdan pek de etkilenmemişti.

* Asbest ya da amyant, lifli yapıda kanserojen bir mineraldir.

Eh, dedim. *Sağ olasın Bayan Shearing.*

Hareket edecek fazla yer yoktu ama kolilerin yanına gittim ve en üstteki koliyi açtım. Rutubeti parmaklarımda hissettim. İçinde eski Noel süslemeleri vardı. Makaralarca solmuş sim, çirkin incik boncuk ve elmas gibi görünen bir şeyler.

Elmaslardan biri suratıma doğru uçtu.

"Aman Tanrım!"

Neredeyse yere düşüyordum. Bir ayağım arkadaki kâğıtlara doğru kaydı, kolum yüzümün önündeki havayı dövdü. O şey tavana doğru kanat çırptı, oradan sekti, sonra gri pencereye kendini tekrar tekrar çarpmadan önce etrafta biraz dolandı.

Tık, tık, tık. Çarpışmaların en narini.

Kelebek. Bildiğim bir türden değildi, gerçi ben de lahana kelebeği ve aglais kelebeği dışında bir tür bilmiyordum.

Yavaşça pencereye yaklaştım, birkaç saniye boyunca pencereye çarpmasını seyrettim, sonunda o da aklını başına aldı ve kanatlarını toplayıp kurtlu pervaza kondu. Arkamdaki örümcek kadar büyüktü ama örümceğin çirkin gri renginin aksine büyüleyici renklerde desenleri vardı. Kanatları sarı, yeşil harelerle bezeliydi, uçlarda mor tonlar da vardı. Çok güzeldi.

Kutuya yeniden bakınca simin üstünde duran üç kelebek daha gördüm. Bunlar hareketsizdi, belki de ölmüşlerdi ama gözlerimi daha aşağı indirince en aşağıdaki kutunun kenarında bir tane daha gördüm. Kanatları tıpkı nefes gibi yavaş ve nazikçe hareket ediyordu.

Ne zamandır oradaydılar, nasıl yaşıyorlardı hiç bilmiyordum ama burada örümceği doyurmak dışında pek şansları yoktu. İçimden bu besin zincirini bozmak geldi. Üstteki kolinin kapağını yırtıp kelebeklerden birini kapıya doğru kovalamaya çalıştım. Kelebek hiç oralı olmadı. Bu sefer pencerenin kenarındakini denedim ama o da arkadaşı kadar inatçıydı. Boyutlarına rağmen yakından bakınca ne kadar kırılgan oldukları anlaşılıyordu, en

hafif dokunuşla tuzla buz olacak gibiydiler. Onlara hasar vermeyi göze alamadım.

Öyle olsundu.

"Ne yapalım dostlar." Koli parçasını bir kenara atıp ellerimi kotuma sildim. "Ben elimden geleni yaptım."

Daha fazla garajda durmanın anlamı yoktu. İşler böyleydi. Yapmam gereken onca işin arasına burayı temizlemek de eklenmişti ama acelesi yoktu.

Burada beklenmedik ziyaretçimi bu kadar ilgilendiren ne olabilirdi? İçeride anlaşılan yalnız çer çöp vardı. Karşılaşmamızın üzerinden biraz vakit geçmişti, adamın doğru söylemiş olma ihtimalini düşündüm, belki de gördüklerimi ben yanlış anlamıştım.

Dışarıya çıkınca asma kilidi yerine takıp kelebekleri içeri kapattım. Bunca zamandır o kadar zorlu, elverişsiz koşullarda hayatta kalabilmeleri kayda değerdi doğrusu. Eve doğru yürürken aklıma Jake ile ikimiz geldi, o zaman anladım ki hep aynı şey oluyor.

Kelebeklerin başka seçeneği yoktu ki.

Canlı varlıklar böyle yapardı. En kötü koşullarda bile hayatlarına devam ederlerdi.

On Beş

Oda küçüktü ama tamamen beyaza boyalı olduğu için sonsuz bir boşluk gibi hissettiriyordu. Duvarsız bir yer, belki zaman ve mekânın dışındaydı. Güvenlik kamerasından izleyen biri için bilim kurgu filmi sahnesi gibi görünüyor olmalı, diye düşündü Pete, birisi etrafta sanal objeler daha oluşmamış, sonsuz ve bomboş bir yerde oturuyor.

Odayı tamamen bölen bir masanın üzerinde parmağını gezdirdi. Masa hafifçe gıcırdadı. Burada her şey temiz, cilalı ve sterildi.

Sonra odaya yeniden sessizlik çöktü.

Bekledi.

Ortada yüzleşmek gereken berbat bir durum varsa en iyisi bunu hemen yapmaktı. Ne kadar kötü olursa olsun sonuçta başa gelecekti, bu şekilde en azından beklemeye katlanmak gerekmezdi. Frank Carter bunu biliyordu. Pete onu hapse girmesinden sonra senede en az bir kere ziyaret etmişti ve adam onu her seferinde bekletmişti. Hücrede bir iş çıkarır, sudan sebeplerle oyalanırdı. İşlerin yönünü onun belirlediğini, kontrolün onda olduğunu gösteriyordu. Aslında Pete'in sonradan çıkıp gidebilmesi içini rahatlatmalıydı, ama hiç de öyle olmuyordu. Carter'ın gününü şenlendirip onu eğlendirmek dışında adama verecek hiçbir şeyi yoktu. Yalnızca birinin diğerinden almak istedikleri vardı, ikisi de bunun farkındaydı.

Böylece uslu bir oğlan gibi bekledi.

Birkaç dakika sonra masanın diğer tarafındaki kapı açıldı, içeri iki gardiyan girip iki tarafı tuttular. Kapının önü boş kaldı. Canavar her zamanki gibi oyalanıyordu.

Vakit yaklaştıkça her zamanki gibi bunalmaya başlamıştı. Kalp atışları hızlandı. Bu görüşmeler için soru hazırlamakla uğraşmayı çoktan bırakmıştı, ne de olsa en sonunda kelimeler, aklında sallanan ağaçtan uçuşan kuşlar gibi rastgele uçuşacaktı. Yine de yüzüne ifadesiz bir tavır oturttu ve mümkün olduğu kadar sakinleşmeye çalıştı. Üst vücudu sabahki egzersiz yüzünden ağrıyordu.

Nihayet Carter göründü.

Açık mavi bir tulum giymişti, elleri ve ayakları kelepçeliydi. Dazlak kafası ve kızıl keçisakalı hâlâ aynıydı. Hep yaptığı gibi içeri doğru ayaklarını sürürken kapı eşiğinde eğilmişti. Gerçekte buna gerek yoktu, Carter 1.95 boyuyla 110 kiloluk dev gibi bir adamdı ama kendini olduğundan heybetli göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

İki gardiyan daha gelip onu masanın öbür tarafına götürdü. En sonunda dördü de çıkıp Pete'i Carter ile yalnız bıraktı. Arkada kapanan kapı sesi sanki Pete'in kulağında davul sesi gibi yükseldi.

Carter gözünü ona dikti. Keyfi yerindeydi.

"Günaydın Peter."

"Frank," dedi Pete. "Seni iyi gördüm."

"İyi yaşıyorum." Carter göbeğine vurdu, bileğindeki zincirler hafifçe çıngırdadı. "Hatta çok iyi yaşıyorum."

Pete onayladı. Her ziyaretinde Carter'ın hapishanede hayata tutunmayı bırak, bir de kendini geliştirmeyi başarmasına şaşardı. Zamanının çoğunu hapishanenin spor salonunda geçiriyormuş gibi görünüyordu, hâlâ tutuklandığı zamanki kadar iriyarıydı, buna rağmen hapiste geçen yılların onu bir şekilde yumuşattığını kimse inkâr edemezdi. Halinden *memnun* görünüyordu.

Orada bacaklarını açmış, etli kollarından birini sandalyenin kenarına uzatmışken tahtında yayılmış maiyetini teftişe çeken bir krala benziyordu. Dışarıda tehlikeli, dünyayla savaşan vahşi bir hayvan gibiydi, ama burada kafesin içinde şöhreti ve hayran kitlesiyle beraber en sonunda rahat edeceği bir kovuk bulmuştu.

"Sen de iyi görünüyorsun Peter," dedi Carter. "İyi besleniyorsun, vücuduna özen gösteriyorsun, belli. Ailen nasıl?"

"Bilmem ki," dedi Pete. "Ya seninkiler nasıl?"

Bunun üstüne Carter'ın gözlerinde bir şimşek çaktı. Adamı iğnelemek hep zararına olmuştu ama bazen dayanamıyordu ve Carter'ın karısıyla oğlu adamın yumuşak karnıydı. Pete, karısının mahkemedeki tanıklığını videodan izlerken Carter'ın yüzünün aldığı şekli hâlâ hatırlıyordu. Adam, onun kendisini ele vermek için fazla ürkek ve yaralı olduğunu düşünmüş olmalıydı ama kadın Pete'i eve alıp aylar önce tanıklıklarla ilgili verdiği ifadeyi değiştirerek bunu becermişti. O günkü yüzü aynı şimdiki gibiydi. Carter burada ne kadar huzurlu olursa olsun ailesine karşı nefreti hiç sönmemişti.

Aniden öne eğildi.

"Biliyor musun," dedi. "Dün çok acayip bir rüya gördüm."

Pete zorla gülümsedi.

"Öyle mi? Of, Frank. Bilmek isteyeceğimi sanmıyorum."

"Yok, yok, istersin." Carter arkaya yaslandı, sonra kendi kendine güldü. "Hakikaten istersin. Çünkü şu çocuğu da gördüm. Smith miydi neydi. Önce rüyada, o mu emin olamadım çünkü o piç kurularının hepsi aynı zaten, değil mi? Herhangi biri olabilir. Hem üstündeki kıyafeti de yüzünü örtüyordu, ben de onu doğru düzgün göremedim, tam da istediğim gibi. Ama oydu. Giydiği kıyafetten tanıdım, biliyor musun?"

Mavi eşofman altı. Küçük siyah polo tişört.

Pete bir şey söylemedi.

"Birisi ağlıyordu," dedi Carter. "Ama o değildi. Bir defa ağlayacak hali kalmamıştı, o aşamayı çoktan geçmişti. Ses de başka

yerden geliyordu. Kafamı çevirince ikisini gördüm, annesiyle babasını. Oğullarına yaptıklarımı görmüşlerdi ve ağlıyorlardı. Onların tüm umutlarını ve hayallerini suya düşürüvermiştim." Kaşlarını çattı. "İsimleri neydi?"

Pete yine cevap vermedi.

"Miranda ve Alan." Carter kendini onayladı. "Şimdi hatırladım. Onlar da mahkemedeydi, değil mi? Yanlarında oturuyordun."

"Evet."

"Neyse. Miranda ve Alan hıçkıra hıçkıra ağlayarak bana bakıyorlardı. *Bize onun nerede olduğunu söyle.* Bana yalvarıyorlardı. Biraz acınası tabii ama tüm bunlar bana seni hatırlattı. Dedim ki Peter da bunu öğrenmek istiyor ve yakında beni ziyaret edebilir." Carter masanın öbür yanından gülümsedi. "Sonuçta o benim dostum. Benim de ona yardım etmeye çalışmam gerekiyor. Sonra, neredeyim, çocuk nerede anlayabilmek için etrafı incelemeye başlıyorum. Çünkü bunu da hiç hatırlayamadım, değil mi?"

"Hayır."

"Sonra harika bir şey oluyor."

"Yapma ya."

"Müthiş bir şey. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Uyandın," dedi Pete.

Carter başını geriye atıp güldü ve bütün kuvvetiyle ellerini çırptı. O alkışlarken zincirleri çıngırdadı. Durup yeniden konuşmaya başladığı zaman sesi normale dönmüştü, gözlerinde tanıdık kıvılcımlar yeniden alevlenmişti.

"Beni çok iyi tanıyorsun Peter. Evet, uyandım. Ne yazık, değil mi? Galiba Miranda, Alan ve sen bir süre daha ağlamaya devam edeceksiniz."

Pete zokayı yutmayacaktı.

"Rüyanda başkası da var mıydı?"

"Başkası mı? Kim mesela?"

"Bilmem. Yanında olan başka birisi. Mesela sana yardım eden biri."

Direkt cevap almaya çalışmak fazla cesur bir yöntemdi ama her zamanki gibi Carter'ın tepkisini dikkatle izledi. Potansiyel bir suç ortağının varlığı hakkında Carter hiç renk vermiyordu. Bazen eğleniyor, bazen sıkılıyordu ama asla cinayete karışan ikinci birinin varlığını itiraf da, inkâr da etmiyordu. Şimdi kendi kendine gülümsemişti ama tepkisi daha farklıydı. Bugün daha bir sinirliydi.

Neden geldiğimi biliyor.

"Ne zaman gelip beni göreceksin diye merak ediyordum," dedi Carter. "Çocuğun kaybolmasından sonra yani. Şimdiye kadar nasıl gelmedin hayret ettim."

"Daha önce görüşme talep etmiştim. Kabul etmedin."

"Ne? Dostum Peter'ı görmeyi reddetmek mi?" Carter yalandan öfkelendi. "Böyle bir şey olabilir mi hiç? Belki de talebin bana ulaşmadı. Memurların hatasıdır, adamlar hiçbir şeyi beceremiyorlar."

Pete omuz silkti.

"Önemli değil, Frank. Senin bu olayla pek alakan yok zaten. Uzun süredir hapiste olduğun için şüpheliler arasında değilsin."

Adam yeniden gülümsemeye başladı.

"Ben değilim, hayır. Ama sen, yine de dönüp dolaşıp bana geliyorsun, değil mi? Her şey başladığı yerde biter."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ne demekse o. Sen bana ne soracaktın?"

"Dedim ya, rüyanı soracaktım Frank. Başka birini gördün mü?"

"Olabilir. Ama rüyalar nasıldır bilirsin, hemen unutulurlar. Ne yazık, değil mi?"

Pete bir anlığına gözlerini Carter'a dikip adamın niyetini anlamaya çalıştı. Neil Spencer'ın ölümünü muhtemelen duymuştu, cinayet basında büyük ses getirmişti. Ama Carter başka bir şey biliyor muydu? Kendini biliyormuş gibi satmaktan hoşlansa da bu tek başına bir şey ifade etmezdi. Sırf onu manipüle etmek için böyle davranıyor olabilirdi. Belki de kendini olduğundan daha ihtişamlı, daha önemli göstermek için bir yol bulmuştu.

"Pek çok şey unutulur," dedi Pete. "Mesela kötü şöhret."

"Burada öyle olmaz."

"Dışarıda öyledir ama. İnsanlar seni tamamen unuttu."

"Bunun doğru olmadığından adım gibi eminim."

"Bir süredir gazetelere çıkmadığını biliyorsun değil mi? Meşhur eskisi. Aslında bu bile fazla. Birkaç ay önce demin bahsettiğimiz çocuk kaybolunca haberlerin kaçında adın geçti biliyor musun?"

"Bilmiyorum, Peter. Söyle de bileyim."

"Hiçbirinde."

"Ya? Belki de şu benimle görüşmek isteyen akademisyenlerle gazetecileri ciddiye almanın vakti gelmiştir."

Sırıttı ve Pete boşa kürek çektiğini anladı. Tüm çabası boşunaydı, Carter hiçbir şey bilmiyordu. Görüşmeleri yine her zamanki gibi sonlanacaktı. Pete bundan sonra olacakları çok iyi biliyordu. Carter ile konuşmak tüm kötü anıları geri çağıracaktı. Sonra mutfak dolabı onu mıknatıs gibi çekecekti.

"Evet, belki hakikaten öyledir." Ayağa kalkıp sırtını Carter'a döndü, uzaklaşmaya başladı. "Hoşça kal, Frank."

"Fısıltılar ilgilerini çekebilir."

Bir eli kapıda, Pete olduğu yerde kaldı. Sırtından bir ürperti geçip kollarına yayıldı.

Fısıltılar.

Neil Spencer annesine penceresinin önünde fısıldayan bir canavardan bahsetmişti, ama bu hiçbir zaman kamuya yansıtılmamış, basına sızmamıştı. Hâlâ olta atıyor olabilirdi tabii. Yine de Carter bu kozu tam bir zafer edasıyla kullanmıştı.

Pete yavaşça arkasına döndü.

Carter hâlâ umursamazca sandalyesine yaslanmıştı, ama şimdi yüzünden kibir okunuyordu. Oltaya tam da yeteri kadar yem takıp balığı yeniden yakalamıştı. Pete aniden fısıltı imasının adamın boş atıp dolu tutması anlamına gelmediğinden emin olmuştu.

Bir şekilde bu puşt biliyordu.

Ama nasıl?

Şimdi her zamankinden daha sakin davranmak lazımdı. Carter adamın herhangi bir zayıflığından yararlanmak için hazır bekliyordu ki halihazırda adamın elinde bunlardan fazlasıyla mevcuttu.

Fısıltılar ilgilerini çekebilir.

"Bu ne anlama geliyor Frank?"

"Şey, ufaklık penceresinde canavar görmemiş miydi? Hani onunla konuşan bir tane." Carter öne eğildi. "Çok. Alçak. Sesle."

Pete huzursuzluğunu bastırmaya çalıştı ama içinde fırtınalar kopuyordu. Carter'ın bildiği bir şeyler vardı ve bir çocuk kayıptı. Onu bulmak zorundaydılar.

"Fısıltıları nereden biliyorsun?" dedi.

"Aa, ama söylersem sır vermiş olurum."

"Söyle haydi."

Carter gülümsedi. Başkasının acısı ve huzursuzluğundan başka ne kazanacak ne kaybedecek bir şeyi olan bir adam.

"Söylerim," dedi. "Ama önce bana istediğim bir şey vermen lazım."

"Neymiş o?"

Carter geriye yaslandı, kendinden hoşnut ifadesi şimdi tamamen uçup gitmişti. Bir anlığına gözleri donuklaştı, sonra orada ateş saçan iki iğne gibi nefret kıvılcımları çaktı.

"Ailemi bana getir."

"Aileni mi?"

"O kahpeyle piçini diyorum. Onları buraya getir ve bizi beş dakikalığına yalnız bırak."

Pete Carter'a baktı. Bir anlığına karşısındaki adamdan yayılan öfke ve delilikle şaşkına dönmüştü. Daha sonra Carter başını geriye atıp bileğindeki zincirleri çıngırdattı ve odadaki sessizliği aralıksız kahkahalarıyla bozdu.

On Altı

"Eski ailesini beş dakikalığına görmek istiyor demek?" Amanda düşündü. "Bunu yapabilir miyiz?"

Ama sonra Pete'in yüzünün aldığı hali fark etti.

"Şaka yapıyorum yahu."

"Anladım."

Pete masanın karşısındaki sandalyeye çöktü ve gözlerini kapattı.

Amanda bir anlığına onu seyretti. İlk görüşmelerine kıyasla bitkin görünüyordu. Onu pek tanımıyordu tabii, iki ay boyunca beraber geçirdikleri vakit pek azdı ama yine de öyle görünüyordu ki Pete, şey... Duygularına hâkim olabilen bir adamdı. Yaşına göre gücü kuvveti yerindeydi. Sakin ve becerikli. Eski vaka hakkında bilgi verirken gereksiz tek bir sözcük söylememişti ve Frank Carter'ın evinde çekilen fotoğrafları –gözleriyle gördüğü vahşeti– gösterirken bile amansızca mesafeli durmuştu. Aslında biraz gözü korkmuştu. Şimdiye kadar olanlar şöyle dursun, eğer en kötüsü başına gelirse buna nasıl dayanacağını düşünmüştü.

Gelmeyecek.

Aklı başında polisler davayı bir kenara atmışlardı. Başkomiser Lyons da bunu yapmıştı çünkü kolayca yükselebilmek için yüklerinden kurtulması gerekiyordu. Neil Spencer kaybolmadan önce o da böyle davranacağını düşünürdü, ama şimdi bundan pek de emin değildi. Hem eğer Pete Willis'i ilk gördüğünde

onun sakin ve mesafeli olduğunu düşündüyse, şimdi ona bakınca bu düşünceyi yeniden gözden geçirmesi gerekirdi. O yalnızca dünyayla arasına belli bir mesafe koymayı becerebilen bir adam ve Frank Carter ona pek çok kişiden daha fazla yaklaşmayı beceriyor, dedi kendi kendine.

Aralarındaki mesele düşünülürse, bu pek şaşırtıcı sayılmazdı. Carter'ın kurbanlarından biri Pete'in görevi sırasında kaybolmuş bir çocuktu. Amanda bilgisayar ekranına bakınca Neil Spencer'ın formalı fotoğrafını gördü. Neil kaybolalı yalnız iki ay olmuştu, buna rağmen çocuğun yokluğu Amanda'nın içinde fiziksel bir *ağrıya* dönüşmüştü. Her ne kadar bu konuda düşünmemeye çalışsa da başarısızlık hissi her geçen gün artıyordu. Yirmi senede bunun ne kadar kötüye gidebileceğini hayal bile edemiyordu. Bir gün karşısında oturan adama dönüşmek istemiyordu.

İşler oraya varmaz.

"Suç ortağı senaryosunu tekrar anlat," dedi.

"Anlatacak fazla şey yok aslında." Pete gözlerini açtı. "Tony Smith'le konuşan beyaz saçlı yaşlı bir adamla ilgili bir tanık ifadesi var yalnızca. Carter'ın görünüşü buna uymuyor. Bir de hikâyede pencereden kaçırılmayla ilgili örtüşmeler var."

"Pek olası gözükmüyor."

"Biliyorum. Bazen insanlar işlerin gerçekte olduğundan daha karmaşık görünmesini tercih eder."

"Suçları tek başına işlemiş olması mümkün. Occam'ın Usturasına göre..."

"Occam'ın Usturasını ben de biliyorum." Pete elini saçından geçirdi. "*Mümkün olan en az sayıda varsayımda bulunun.* Tüm gerçeklere uyan en basit çözüm doğru olandır."

"Aynen öyle."

"Burada yaptığımız da bu değil mi? Adamımızı yakalıyoruz, suçunu kanıtlıyoruz. Gereken tek şey bu. Sonra soruşturma dosyasını kapatıp arşive kaldırdıktan sonra işimize bakıyoruz. Dava kapandı, iş bitti. Sıradaki gelsin."

Amanda tekrar Lyons'ı düşündü. Yükselme sevdasını.

"Çünkü yapmamız gereken şey bu," dedi.

"Ama bazen yetmiyor işte." Pete başını salladı. "Bazen basit görünen şeyler çok daha karmaşık olabiliyor ve detaylar gözden kaçıyor."

"Bu vakadaki detay," dedi, "Birisinin işlediği cinayetin yanına kâr kalması mı?"

"Kim bilir? Yıllar geçtikçe bunu kafamdan atmaya uğraştım."

"Bence akıllıca davranmışsın."

"Ama şimdi elimizde Neil Spencer var. Fısıltılar ve canavar var. Bir de ortada Frank Carter denen pezevenk var, bir şeyler biliyor, orası kesin."

Kadın bekledi.

"Ne yapayım bilemiyorum," dedi Pete. "Carter bize bir şey söylemeyecek. Onun bağlantılarıyla da yüz kere konuştuk, bir şey çıkmadı."

Amanda düşündü. "Taklitçi mi dersin?"

"Olabilir. Ama Carter o odada palavra sıkmıyordu. Fısıltılar hiç basına sızmadı ama o biliyordu. Benim dışımda ziyaretçisi de olmadı. Mektupları kontrolden geçiyor. O zaman nereden *bildi?*"

Huzursuzluğu bir anda öyle somutlaştı ki, Amanda onun masaya vurmamasına şaşırdı. Bunun yerine adam başını yine salladı ve gözlerini kaçırdı. En azından biraz canlandı, diye düşündü Amanda. Bu iyiye işaretti. Boş ver sükûneti, öfkeden beslenmenin yararlı olduğuna inanıyordu ve insanın Tanrı bilir kaç defa hayatını sürdürmek için motivasyona ihtiyacı olurdu. Aynı zamanda Pete'in, öfkesinin büyük bölümünü yine kendisine yönelttiğinin de farkındaydı. Adam gerçeği ortaya çıkarmayı başaramadığı için kendini suçluyordu. Bu yararsızdı. Amanda ayrıca suçluluk duygusunun tüm duyguların en faydasızı olduğuna inanıyordu. Yakana yapıştı mı bir daha bırakmazdı namussuz.

"Carter bize yardım etmeyecekti," dedi. "En azından rızasıyla."

Pete elini şöyle bir salladı. "Hep yaptığı işler bunlar. Daha önce duydum hepsini. Tony'yi öldürdüğünden de onu nereye bıraktığını bildiğinden de eminim. Ama asla söylemeyecek. Bize karşı, bana karşı, elindeki kozu olabildiğince koruyacak."

Carter'ın Pete'i nasıl tükettiğini şimdi çok net görüyordu. Tüm zorluklara rağmen Carter'ı görmeye gitmişti, o işkenceye katlanmıştı çünkü onun için Tony Smith'i bulmak tüm bunlara değiyordu. Pete'in kavgasını anlamakla beraber Tony Smith'in uzun süredir ölü olduğu kesindi. Neil ise hâlâ yaşıyor olabilirdi.

Yaşıyor *idi.*

"Eh, şimdi elinde bir koz daha var," dedi Amanda. "Ama şunu düşün. Belki ağzından bir şey kaçırır diye onu görmeye gittiğini söyledin."

"Evet."

"Kaçırdı işte. Bildiği bir şeyler var, değil mi? Ona vahiy gelmiş olamaz herhalde. Bu yüzden bunları nasıl öğrendiğini bulmamız lazım."

Cevap gelmeyince, kendi kendine düşündü.

Ziyaretçi yok. Mektup yok.

"İçeride arkadaşı var mı?"

"Sürüyle."

"Ne tuhaf. Sonuçta çocuk katili bu."

"Hiçbir kurbanına cinsel saldırıda bulunmamış, bu yönden biraz kurtarıyor. Fiziksel olarak çam yarması gibi. Ayrıca bir de o fısıltı adam saçmalığından gelen bir şöhreti var. İçeride resmen derebeylik kurmuş."

"Tamam. Peki, en yakın olduğu kişi kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama bulabiliriz, değil mi?" Amanda öne eğildi. "Belki bildiklerini birilerinden öğreniyordur? Arkadaşlarından birisi ziyaret edilmiştir. Arkadaşı Carter'a anlatmıştır. Carter da bunu sana satmıştır."

Pete etraflıca düşündü. Bir an sonra kendisinin bunu tahmin edememesine üzülmüş gibi görünüyordu.

Amanda gururlandı, tabii Pete'i etkilemeye ihtiyacı yoktu ama olsun. Sadece ona destek olmak istiyordu, hiç değilse etrafta yaralı ceylanlar gibi dolaşmasını önleyebilirdi.

"Evet," dedi Pete. "İyi fikir."

"Öyleyse yap..." Amanda tereddüt etti. "Sana işini öğretmek haddime değil ama bu şekilde çok ilerleme kaydetmez miyiz? Vaktin varsa, tabii."

"Var."

Pete kapıda durdu.

"Bir şey daha," dedi. "Carter'ın açık verdiğini söyledin, fısıltıları bir şekilde öğrendiğini belli etti."

"Evet."

"Ama bir de işin zamanlaması var. İki aydır benimle görüşmeyi reddediyordu. Daha önce hiç böyle yapmamıştı, ama şimdi bir anda fikrini değiştirip beni kabul etmeye karar verdi."

"Yani?"

"Bilmiyorum. Yine de sebebi neyse ona hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Adamın ne ima ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü, sonra ihtimali düşünmemeye çalışarak Neil Spencer'ın fotoğrafına baktı.

İş o noktaya varmaz.

Maalesef Pete haklıydı. Davada iki aydır tek bir ilerleme veya kırılma noktası olmamıştı. Carter'ın sessizliğini bozmasıyla bu değişebilirdi.

On Yedi

Öğle teneffüsünde Jake bahçede bir bankta yalnız başına oturdu, kan ter içinde oynayan diğer çocukları seyretti. Çok gürültücüydüler ve hiç kimse onu fark etmemişti. Bu yeni bir eğitim yılıydı ama belli ki sınıfındakiler birbirini uzun süredir tanıyordu ve o sabah başkasıyla tanışmak için can atmadıkları ortadaydı. Sorun değildi. Jake içeride oturup resim çizse daha mutlu olurdu ama buna izin vermemişlerdi, bu yüzden şimdi çalıların yanında oturmuş bacaklarını sallayarak zilin çalmasını bekliyordu.

Yarın okul başlıyor. Eminim orada bir sürü yeni arkadaş edinirsin.

Çoğunlukla, babası ne kadar yanlış düşündüğünün farkında olmazdı. Jake yine de farkında olabileceğini düşündü, bunu söylerken sesi umutluydu, belki ikisi de aslında bunun asla gerçekleşmeyeceğinin farkındaydı. Annesi olsa bunun öneminin olmadığını söylerdi, Jake'i de ikna ederdi. Ama Jake babasının bunu önemsediğini düşünüyordu. Bazen onu hayal kırıklığına uğrattığının farkındaydı.

En azından sabah her şey yolunda gitmişti. Birkaç basit çarpım tablosu alıştırması yapmışlardı ve onları kolayca çözmüştü, bu iyiye işaretti. Sınıfta kötü davranışlar için trafik lambası sistemi vardı. Şimdilik herkesin adı yeşil bölgedeydi. Yardımcı öğretmen George iyiydi ama öğretmenleri Bayan Shelley çok katı görünüyordu ve Jake daha ilk günden sarı bölgeye düşmeyi hiç

istemiyordu. Arkadaş edinemese de en azından bunu becerebilirdi. Okulun varoluş amacı da bu değil miydi? Sana söyleneni yapar, sorulardaki boşlukları doldurdun ve bu arada kendi sorularına dalıp problem yaratmazdın.

Küt.

Jake yanındaki çalılığa düşen futbol topunun sesiyle sıçradı. Sınıfındaki çocukların adlarını çoktan ezberlemişti, şimdi topu almaya gelen çocuğun adı Owen'dı. Topu almaya geliyordu ama gözünü ondan ayırmamıştı. Çocuk topu belki de kasten buraya atmıştı.

"Kusura bakma."

"Önemli değil."

"Bence de değil."

Owen topu çalılardan sertçe çekti, Jake'e sanki onun suçuymuş gibi bakıyordu. Sonra geri döndü. Saçmalık. Muhtemelen Owen gerçekten aptaldı. Yine de oturacak başka bir yer bulsa iyi olurdu.

"Merhaba, Jake."

Kafasını çevirdi ve çalıların orada çömelmiş kız çocuğunu gördü. Kalbi ferahladı, ayağa kalkacaktı.

"Şşşt!" Parmağını dudağına bastırdı. "Hareket etme."

Yine oturdu, ama bu sefer yerinde zor duruyordu. Mutluluktan havaya uçmak üzereydi. Kızın görüntüsü aynıydı. Aynı mavi beyaz elbiseyi giymişti, dizinde bir sıyrık vardı. Saçı aynı şekilde bir yana atılmıştı.

"Oturmaya devam et," dedi. "Diğer çocuklar seni benimle konuşurken görmesin."

"Neden?"

"Çünkü burada olmamam gerekir."

"Evet, üniforman yok bir kere."

"Evet, tabii." Kız düşündü. "Seni yeniden gördüğüme sevindim Jake. Seni özlemiştim. Sen de beni özledin mi?"

Tüm kuvvetiyle başını salladı ama sonra sakinleşmeye çalıştı. Etrafta başka çocuklar da vardı ve futbol topu hâlâ ortalıkta geziniyordu. Küçük kızı kaçırmak istemezdi ama onu gördüğüne öyle sevinmişti ki! Yeni evde çok yalnız hissediyordu. Babası birkaç sefer onunla oynamaya çalışmıştı ama isteksiz olduğu hemen anlaşılıyordu. On dakikalığına oynar, sonra bacaklarının ağrıdığını bahane ederdi. Küçük kız ise onunla o ne kadar isterse o kadar oynardı. Taşındıktan sonra onu *sürekli* görmeyi umut ettiği halde o hiç gelmemişti.

Şimdiye dek.

"Hiç arkadaş buldun mu?" dedi.

"Eh, pek sayılmaz. Adam, Josh ve Hassan iyi gibi. Owen pek iyi değil."

"Owen tam bir domuz," dedi kız.

Jake ona baktı.

"Ama pek çok kişi öyle zaten, değil mi?" dedi hızlıca. "Ve dostun gibi davranan herkes aslında öyle olmayabilir."

"Ama sen gerçekten dostumsun, değil mi?"

"Tabii dostunum."

"Benimle oynamaya tekrar gelir misin?"

"Çok isterim, ama öylece olmaz değil mi?"

Jake'in kalbi kırıldı, çünkü biliyordu ki olmazdı. Onu hep görmek istiyordu ama babası onunla konuşmasını istemiyordu. "Ben buradayım. *Biz* buradayız. Yeni ev, yeni sayfa," dedi.

Daha doğrusu onu, kızın bu kadar ciddi olmadığı zamanlarda hep görmek istiyordu.

"Söyle," dedi kız. "Tekerlemeyi söyle."

"İstemiyorum."

"Söyle."

"Kim ki kapısını aralık bırakır, fısıltılar çok geçmeden kulağına çalınır."

"Sonra?"

Jake gözlerini kapadı.

"Kim ki dışarıda tek başına oynar, gün gelince evin izini boşuna arar."

"Devam et."

Kızın sesi sanki boşluktan geliyordu.

"Kim ki pencereyi açık bırakır, o gelip camını tıklatır."

"Ve?"

Sözcük öyle hafifti ki rüzgârdan başka bir şey olmayabilirdi. Jake yutkundu. Söylemek istemediği halde kendini zorladı, tıpkı küçük kız gibi alçak sesle konuştu.

"Kim ki yalnızlıkla mutsuzluğa kapılır, fısıltı adam gelip onu kaçırır."

Zil çaldı.

Gözünü açınca bahçedeki çocukların önünde dikildiğini gördü. Owen ile üst sınıflardan tanımadığı birkaç çocuk onu izliyordu. Endişelenmiş gibi görünen George da oradaydı. Hemen sonra çocuklar gülmeye başladı. Sonra omuzlarının üstünden ona baka baka giriş kapısına doğru yürüdüler.

Jake başını çevirip yana baktı.

Kız yine ortadan kaybolmuştu.

"Öğle teneffüsünde kimle konuşuyordun?"

Jake, Owen'ı görmezden gelmek istedi. Alıştırma defterlerindeki çizgilerin üstünden geçip harfleri yazmaları gerekiyordu ve o buna odaklanmak istemişti çünkü o sırada yapmaları gereken şey buydu.

Owen'ın bunu umursamadığı açıktı, sıranın üstünden eğilip Jake'e bakıyordu. Owen'ın laftan anlamayan çocuklardan olduğu da meydandaydı. Jake ayrıca Owen'a küçük kızdan bahsetmenin çok kötü bir fikir olduğunu da biliyordu. Babası kızla konuşmasını istemiyordu ama en azından bu yüzden onunla alay etmezdi. Owen'in ise bunu yapacağına şüphe yoktu.

O yüzden omuz silkti. "Hiç kimseyle."

"Biriyle konuşuyordun."

"Orada kimseyi görmedim, yoksa sen gördün mü?"

Owen düşündü, sonra geriye yaslandı.

"*O*," dedi, "Neil'ın sırasıydı."

"Ne?"

"Sıranı diyorum, salak. Neil'ındı."

Owen buna sinirlenmişe benziyordu, yine de Jake ne hata yaptığını anlamadı. Bayan Shelley sabah hepsine birer sıra belirlemişti. Tutup Neil'ın sırasını çalmış değildi ya.

"Neil kim?"

"Geçen sene buradaydı," dedi Neil. "Artık yok, çünkü birisi onu götürdü. Şimdi onun sırasında oturuyorsun."

Owen'ın söyledikleri açıkça hatalıydı.

"Geçen sene birinci sınıfların okuduğu sınıftaydınız," dedi Jake. "Demek ki bu sıra hiçbir zaman Neil'ın değildi."

"Eğer onu götürmeselerdi olacaktı ama."

"Nereye taşındı?"

"Taşınmadı. Biri onu alıp götürdü."

Jake ne düşünmesi gerektiğini bilemedi, bu ona mantıklı gelmemişti. Neil'm annesiyle babası onu bir yere götürmüşlerdi ama o taşmmamıştı? Jake, Owen'a baktı, çocuğun gözleri açıklamak istediği karanlık sırla dolup taşıyordu.

"Onu kötü bir adam götürdü," dedi Owen.

"Nereye?"

"Kimse bilmiyor. Ama o öldü, sen de şimdi onun sırasında oturuyorsun."

Sıra arkadaşı Tabby diye bir kızdı.

"Söylediğin şey korkunç," dedi Owen'a. "Neil öldü mü bilmiyorsun. Anneme sorduğum zaman böyle şeyleri konuşmamak gerektiğini söylemişti."

"Ama *öldü*." Owen, Jake'e dönüp sırayı işaret etti. "Demek ki sıra sende."

Jake bunu da mantıksız buldu. Owen cidden akıllıca düşünemiyordu. Bir kere Neil'ın başına ne geldiyse gelsin yine de bu

sırada hiçbir zaman bizzat oturmamıştı. Yani ortada lanet falan yoktu.

Ayrıca olasılığı yüksek bir senaryo daha vardı. Bunu söylememesi gerektiğini bildiğinden bir anlığına sesini kesti. Sonra dışarıda küçük kızdan duyduklarını hatırlayıp ne kadar yalnız hissettiğini fark etti. Owen ona böyle davranabiliyorsa o da aynısını ona yapabilirdi.

"Belki de *sona* kaldığım anlamına geliyor," dedi.

Owen gözlerini kıstı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki kötü adam sınıftakileri tek tek götürecektir ve yerlerine yeni çocuklar gelecektir. Öyleyse Fısıltı Adam hepinizi benden önce götürecek."

Tabby boğulacak gibi oldu, sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Tabby'yi ağlattın," dedi Owen bir gözlemci edasıyla. Öğretmen onlara doğru geliyordu. "Bayan Shelley, Jake, Tabby'ye Fısıltı Adam'ın onu Neil'ı öldürdüğü gibi öldüreceğini söyledi, Tabby'yi ağlattı."

Böylece Jake daha ilk günden sarı bölgeye düştü.

Babası çok üzülecekti.

On Sekiz

Gün beklediğimden daha iyi geçmişti.

Sekiz yüz kelime nicelikte nispeten az olabilirdi, ama aylardır hiç yazmadığımı göz önünde bulundurursak en azından bir başlangıç sayılırdı.

Bir kez daha okudum.

Rebecca.

O sırada her şey onun hakkındaydı. Ne bir hikâye ne de bir giriş bölümü, yalnızca Rebecca'ya yazdığım o okuması güç mektubun başlangıcı. Bahsedecek bir sürü güzel anı vardı ve devam ettikçe aklıma daha fazlasının geleceğini biliyordum ama onu sözcüklere sığmayacak kadar sevip özlememe rağmen, hissettiğim küskünlük yumağını da inkâr edemezdim. Jake ile yalnız kalmanın verdiği sıkıntı, boş yataktaki yalnızlığım... İşlerle ben uğraşayım diye *terk edilmişim* gibi hissediyor ve bununla başa çıkamıyordum. Elbette onun hiçbir suçu yoktu ama matem aynı yahniye benzer, içindeki kırk bir malzemenin pek azı lezzetlidir. Yazdığım şey de hislerimin küçük bir kısmının ifadesiydi.

Ön hazırlıktı, kısaca. Şimdi aklıma güzel bir konu gelmişti. Bir adam tıpkı benim gibi eşini kaybeder. Bu konuyu keşfetmek canımı yakabilirdi ama neden olmasın, hele bir de sonunda azim ve kabulleniş vurgulanırsa çirkinlikten geçen yolun sonu güzellik olabilirdi. Bazen yazmak insanı iyileştirebilirdi. Bende de öyle mi olacaktı bilmiyordum ama en azından elimde ulaşılacak bir hedef vardı.

Dosyayı kaydedip Jake'i almaya gittim.

Okula vardığımda diğer veliler duvara dizilmiş bekliyorlardı. Nerede beklemek gerektiğine dair yazısız bir kural olmalıydı ama o kadar yorulmuştum ki bunu kafama takmamaya karar verdim. Onun yerine kapının yanında kendi başına dikilen Karen'ı görüp onun yanına gittim. Öğleden sonrası sabahtan bile daha sıcaktı ama kadın hâlâ kışlık kıyafetlerini değiştirmemişti.

"Yeniden merhaba," dedi. "Sence hayatta kalmayı başardı mı?"

"Başaramasaydı çoktan telefon etmişlerdi."

"Herhalde. Günün nasıl geçti? Ben işleri bitirdim. Senin altı saatlik özgürlüğün nasıldı?"

"İlginçti," dedim. "Sonunda yeni garaja girdim ve ev sahibinin evin bütün çer çöpünü oraya tıkıştırıp gizlediğini fark ettim."

"Aa, çok sinir bozucu. Gerçi çok da *kurnazca*."

Güldüm, ama hafifçe. Yazarken etrafta gezinen adamın yarattığı tedirginlik biraz geçmişti fakat şimdi yeniden rahatsız olmaya başlamıştım.

"Bir de evimin etrafında gezinen bir adam vardı."

"Bu pek de iyi değil bak."

"Ya. Bizim evde büyüdüğünü ve içerisini gezmek istediğini söyledi. Bana pek inandırıcı gelmedi."

"Onu içeri almadın herhalde?"

"Tabii ki hayır."

"Ne tarafta oturuyorsunuz?"

"Garholt Sokağı'nda."

"Bizim orada yani." Onayladı. "Korkunç evde olabilir mi?"

Korkunç ev. Yüreğim ağzıma geldi.

"Muhtemelen. Yine de karakter sahibi olduğunu düşünmeyi tercih ederim."

"Öyle, öyle." Yine onayladı. "Satılık ilanını yazın gördüm. Gerçekte korkunç değil tabii ama Adam onun tuhaf göründüğünü söylerdi."

"Öyleyse tam da Jake ile benim için biçilmiş kaftan."

"Yok canım." Gülümsedi, sonra kapı açılınca duvara yaslanmayı bıraktı. "Bak, canavarların iplerini saldılar."

Jake'in sınıf öğretmeni kapıda durdu, velilere bakıp çocukları omzunun üstünden tek tek çağırmaya başladı. Çantalarıyla suluklarını savura savura koşuşturan çocuklar ailelerine kavuştu. Hatırladım, ismi Bayan Shelley idi. Merhametsiz görünüyordu. Birkaç kez bana baktığından emindim ama Jake'in babası olduğumu söyleyemeden bakışını çevirdi. Adam olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk yanımıza geldi ve Karen onun saçını dağıttı.

"Nasıl geçti, ufaklık?"

"İyi, anneciğim."

"Hadi o zaman." Bana döndü. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

Onlar gittikten sonra biraz daha bekledim, ta ki bahçede tek başıma kalana dek. Sonunda Bayan Shelley bana işaret etti. İtaatkâr bir koyun gibi hemen yanına gittim.

"Jake'in babası siz misiniz?"

"Evet."

Jake bana bir adım yaklaştı, gözlerini yere dikmişti, küçücük ve zayıf görünüyordu. *Eyvah*, diye düşündüm. *Bir şeyler olmuş.*

O yüzden en sona kalmıştım.

"Bir problem mi var?"

"Büyük bir şey değil," dedi Bayan Shelley. "Ama yine de konuşmak istedim. Babana olanları anlatmak ister misin Jake?"

"Sarı bölgeye düştüm baba."

"Neye?"

"Duvarda trafik lambası sistemimiz var," diye açıkladı Bayan Shelley. "Yaramazlık yapanlar için. Bugünkü davranışlarının sonucunda Jake sarı bölgeye düşen ilk öğrencimiz oldu. İlk gününü çok iyi geçirdiğini söyleyemem açıkçası."

"Ne yaptı?"

"Tabby'ye öleceğini söyledim," dedi Jake.

"Owen'a da," diye ekledi Bayan Shelley.

"Owen'a da."

"Şey," dedim. Sonra aklıma söyleyecek mantıklı bir şey gelmedi. "Sonuçta hepimizin gideceği yer orası."

Bayan Shelley bundan pek etkilenmemişti.

"Bunda komik bir şey yok, Bay Kennedy."

"Biliyorum."

"Geçen sene burada bir çocuk vardı," dedi Bayan Shelley. "Neil Spencer? Haberlerde görmüşsünüzdür belki."

Belli belirsiz bir şeyler çağrıştırdı.

"Kayboldu," dedi.

"Ha, evet."

Şimdi hatırlamıştım. Ailesi eve tek başına mı göndermişti, neydi.

"Pek nahoş bir olaydı..." Bayan Shelley Jake'e baktı ve tereddüt etti. "Konuşmaktan hoşlandığımız bir konu değildir. Jake sıranın diğer çocuklara gelebileceğini ima etti."

"Doğru ya. O yüzden de şimdi Jake... Sarı bölgeye mi düştü?"

"Önümüzdeki hafta boyunca evet. Eğer oradan kırmızıya düşerse onu müdirenin odasına yollamam gerekecek."

Perişan halde duran Jake'e baktım. Herkesin ortasında rezil edilmesinden hiç hoşlanmasam da bir yanım ona kırılmıştı. Söylediği şey çok çirkindi. Neden böyle bir şey yapmıştı?

"Pekâlâ," dedim. "Davranışın beni hayal kırıklığına uğrattı, Jake. Çok ayıp."

Kafasını daha da aşağı eğdi.

"Eve giderken konuşacağız bunları." Bayan Shelley'ye döndüm. "Bir daha olmayacak, çok üzgünüm."

"Lütfen olmasın. Bir şey daha var." Bana yaklaşıp sesini alçalttı ama Jake'in her şeyi duyduğu açıktı. "Yardımcı öğretmenimiz onu öğle teneffüsünde görmüş, biraz endişelenmiş. Jake'in kendi kendine konuştuğunu söyledi."

Gözlerimi kapattım, kalbim paramparça olmuştu. Bari bu olmasaydı, en azından başkalarının gözü önünde.

Neden işler basit olamıyordu?

Neden buraya ayak uyduramıyorduk?

"Onunla konuşurum," dedim yine.

Gerçi Jake benimle konuşmayı reddetti.

Eve dönerken tatlı dille ağzından laf almaya çalıştım, başta kibardım ama kaya gibi sessizlikle karşılaşınca biraz öfkelendim. Daha o anda yanlış yaptığımı biliyordum çünkü kızdığım aslında *o* değildi. Sadece durumumuza öfkeliydim. İşlerin beklediğim gibi gitmemesinden rahatsız olmuştum. Hayali dostunun geri dönmesine üzülmüştüm. Başka çocuklar onun hakkında ne düşünür, ona nasıl davranır diye endişelenmiştim. Nihayet kendi sessizliğime gömüldüm ve iki yabancı gibi yan yana eve yürüdük.

Döndüğümüzde çantasını boşalttım. En azından Özel Şeyler Çıkını hâlâ oradaydı. Ayrıca Jake için fazla basit olduğunu düşündüğüm birkaç okuma parçası vardı.

"Her şeyi batırıyorum, değil mi?" dedi Jake sessizce.

Kâğıtları bıraktım. Boynunu bükmüş, kanepenin yanında duruyordu. Her zamankinden daha ufak görünüyordu.

"Hayır," dedim. "Tabii ki hayır."

"Ama öyle olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, öyle düşünmüyorum Jake. Aksine seninle gurur duyuyorum."

"Ben duymuyorum. Kendimden nefret ediyorum."

Bu cümle kalbime bir ok gibi saplandı.

"Böyle söyleme," dedim çabucak. Eğilip ona sarılmak istedim ama tamamen tepkisizdi. "Asla bunu söyleme."

"Resim çizebilir miyim?" dedi kuru bir sesle.

Derin bir nefes alıp hafifçe geri çekildim. Bana içini dökmesini çok istiyordum ama şu anda bunun olmayacağı kesindi. Yine de daha sonra konuşabilirdik, *konuşacaktık*.

"Evet."

Çalışma odama döndüm ve bugünkü işimi gözden geçirmek için ekranı açtım. *Kendimden nefret ediyorum.* Bunu söylediği için onu paylamıştım ama dürüst olmak gerekirse son bir senedir bu cümleyi kendim için sık sık kuruyordum, şu an bile. Neden böyle çuvallıyordum? Nasıl doğru şeyi söylemekten ya da yapmaktan bu kadar aciz olabiliyordum? Rebecca hep Jake ile çok benzediğimizi söylerdi, belki şimdi o da aynı şeyleri düşünüyordu. Kavga ettiğimizde bile birbirimizi sevdiğimiz doğru olabilirdi ama bu kendimizi de seveceğimiz anlamına gelmiyordu.

Bugün okulda neden öyle korkunç bir laf etmişti? Kendi kendine konuşuyordu, tabii aslında tam olarak böyle değildi. Küçük kızla konuştuğundan hiç şüphem yoktu, bizi yine bulmuştu ve şimdi ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Gerçek arkadaşlar edinemeyince hayalinde arkadaş üretirdi tabii. Bunlar onu bugünkü gibi davranmaya yöneltiyorsa belki de yardım almalıydık.

"Oyna benimle."

Kafamı ekrandan kaldırdım.

Bir anlık sessizlik boyunca kalbim giderek daha hızlı atmaya başladı.

Ses oturma odasından geliyordu ama Jake'in sesine hiç benzemiyordu. Boğuk, habis bir sesti bu.

"İstemiyorum."

Bu Jake'ti.

Eşikte durup dikkatle dinledim.

"Oyna benimle, dedim."

"Hayır."

İki sesin de oğluma ait olması lazımdı ama birbirlerinden öyle farklıydılar ki orada başka bir çocuk daha olduğu zannedilebilirdi. Ama bu bir çocuk sesi değildi. Boğazdan gelen, kart bir tınısı vardı. Yanımdaki giriş kapısına baktım. Eve döndüğümde ne kilitlemiş ne de zincir takmıştım. Başkası içeri girmiş olabilir miydi? Hayır, ben hemen yan odadaydım. Öyle olsa duyardım.

"Evet. Oynayacaksın benimle."

Ses durumdan memnun gibiydi.

"Beni korkutuyorsun," dedi Jake.

"*Seni korkutmak istiyorum.*"

O an hızlıca oturma odasına girdim. Jake yerde resimlerinin yanında diz çökmüş, korku dolu kocaman gözlerle bana bakıyordu.

Odada yalnızdı ama bu, yüreğimi sakinleştirmedi. Daha önce de olduğu gibi odada bir hareket hissi vardı, sanki ben gelmeden hemen önce bir şeyler kaçıp gözden kaybolmuştu.

"Jake?" dedim sessizce.

Zorla yutkundu, dokunsam ağlayacaktı.

"Jake, kiminle konuşuyordun?"

"Hiç."

"Konuşurken seni duydum. Başkası gibi davranıyordun. Seninle oynamak isteyen biri gibi."

"Hayır, hiç de bile!" Sanki onu kıran bir şey yapmışım gibi, korkusu bir anda öfkeye dönüştü. "Hep böyle söylüyorsun, bu haksızlık!"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, sonra Jake kâğıtlarını Özel Şeyler Çıkını'na tıkıştırırken öylece dikildim. Hep böyle söylemiyordum, değil mi? Onun kendi kendine konuşmasını istemediğimi ve bundan rahatsız olduğumu biliyordu ama onu hiçbir zaman açık açık azarlamamıştım.

Gidip kanepede ona yakın bir yere oturdum.

"Jake..."

"Odama gidiyorum!"

"Lütfen gitme, senin için endişeleniyorum."

"Hayır, beni hiç mi hiç umursamıyorsun."

"Bu doğru *değil*."

Ama çoktan beni geçip oturma odasının kapısına varmıştı. İçimden bir ses onu rahat bırakmamın daha iyi olacağını söyledi, o sakinleştikten sonra konuşabilirdik ama yine de ona moral vermek istiyordum. Doğru sözleri bulmak için uğraştım.

"Küçük kızdan hoşlandığını sanmıştım," dedim. "Onu yeniden görmek istemiyor muydun?"

"O değildi ki!"

"Kimdi peki?"

"Yerdeki oğlandı!"

Sonra koridorda gözden kayboldu.

Orada bir anlığına ne diyeceğimi bilemeden kaldım. Yerdeki oğlan. Jake'in kendisiyle konuşurken takındığı kulak tırmalayıcı ses aklıma geldi. Tabii ki duyduklarımın tek açıklaması buydu. Yine de içim çekildi. Hiç onun sesine benzemiyordu.

Seni korkutmak istiyorum.

Sonra yere baktım. Jake çoğu şeyi toplamıştı ama burada etrafında birkaç renkli kalemle birlikte bir tane kâğıt kalmıştı. Sarı, yeşil ve mor.

Resmi inceledim. Jake kelebekler çizmişti. Çocuksu çizimlerdi, ama bu sabah garajda gördüklerimin kopyası oldukları açıkça anlaşılıyordu. Bu imkânsızdı, Jake garajı hiç görmemişti. Hıçkıra hıçkıra ağladığını duyduğumda tam da kâğıdı alıp yakından incelemek üzereydim.

Ayağa kalkıp koridora fırladım, gözyaşları içinde odamdan çıktı ve beni itip merdivenden yukarı koştu.

"Jake..."

"Defol! *Senden nefret ediyorum.*"

Çaresizce gidişini izledim, ayak uyduramıyordum, ne olduğunu anlayamıyordum.

Yatak odasının kapısı çarptı.

Uyuşuk bir şekilde çalışma odama döndüm.

Sonra ekranda Rebecca'ya yazdığım berbat şeyleri gördüm. O yokken her şeyin nasıl zor olduğuna, nasıl beni katlanmam gereken bunca dertle terk ettiğine dair kelimeleri. Oğlumun az önce okuduğu kelimeleri. Gözlerimi kapadım, çok iyi anlamıştım.

On Dokuz

Telefon geldiğinde Pete yemek masasında oturuyordu. Yemek hazırlıyor veya televizyon izliyor olması gerekirdi ama arkasındaki mutfak karanlık ve soğuktu, oturma odası ise sessizdi. O ise şişeye ve fotoğrafa bakıyordu.

Onları uzun süredir izliyordu.

Bugün onu fazlasıyla zorlamıştı. Carter'ı gördüğünde hep böyle olurdu, ama bu sefer daha kötüydü. Amanda'nın sorusunu geçiştirse de katilin Tony Smith ile ilgili rüyasını tasvir edişi Pete'in zihnine yerleşmişti. "Her zamanki mesele" değildi bu. Geçen gece Neil Spencer'ı unutmaya karar vermişti ama şimdi bu mümkün değildi. Olaylar bağlantılıydı. O da bu işin içindeydi.

Ama ne yapabilirdi? Carter'ın içerideki arkadaşlarının ziyaretçilerini soruşturmakla geçen yarım günün sonunda eli boştu, en azından şimdilik. Sorgulanacak birkaç tanesi daha vardı. Acı gerçek şu ki puştun hapishanedeki arkadaş sayısı Pete'in dışarıdaki arkadaş sayısından daha fazlaydı.

Öyleyse iç.

Beş para etmezsin. İşe yaramazsın. Hadi.

İstek her zamankinden güçlüydü ama buna karşı koymayı becerebilirdi, sonuçta daha önce de böyle yapmıştı. Buna rağmen şişeyi açmadan gerisingeri dolaba koyma fikri de ona çaresiz hissettiriyordu. Sanki en sonunda içmekten kaçış yoktu.

Elini çenesine bastırdı, yavaşça ağzının kenarını ovuşturdu. Sally ile kendisinin fotoğrafına baktı.

Yıllar önce kendine yönelttiği nefretle boğuşurken Sally ona bir liste hazırlamasını önermişti. Kâğıdı ikiye bölüp bir yana olumlu, bir yana olumsuz özelliklerini yazacaktı. Böylece aslında ne kadar dengeli olduğunu kendi gözleriyle görecekti. İşe yaramamıştı. Başarısızlık hissi matematiğin gideremeyeceği kadar derinlere yerleşmişti. Sally ona yardım etmek için çok uğraşmıştı ama sonunda onun yöneldiği şey yine içki oluyordu.

Bunu fotoğrafta da görebiliyordu. İkisi de mutlu gözükseler de bazı işaretler vardı. Sally'nin gözleri güneşte tamamen açıktı, cildi parlıyordu, o ise kararsız görünüyordu. Sanki bir yönüyle kendini ışığa açmaya çekiniyordu. Birbirlerini çok sevmişlerdi ama aşkın kitabı Pete'nin anlayamadığı bir dilde yazılmıştı. Böylesine sevilmeyi hak etmediğine inandığı için içe içe şimdiki haline dönüşmüştü. Babasıyla olduğu gibi, araya mesafe koymak daha iyi anlamasını sağlamıştı. Dağın tepesinden bakınca yerdeki çatışmalar daha kolay anlaşılır.

Artık çok geç.

Çok uzun süre geçmişti ama hâlâ Sally'nin nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyordu. Tek tesellisi yokluğunun onu kendisiyle bir ömür harcamaktan kurtarmasıydı, Sally en azından şimdi bir yerlerde mutluydu. Onun hep hak ettiği hayatı yaşadığı düşüncesi Pete'i ayakta tutuyordu.

İçerek bunları kaybettin.

O yüzden buna değmez.

Ama sesin buna da bir cevabı vardı, her şeye bir cevabı vardı. Eğer sahip olabileceği en güzel şeyi çoktan yitirdiyse neden hâlâ kendine böyle eziyet ediyordu?

Ne anlamı vardı?

Şişeye baktı. Sonra cebindeki telefon titreşmeye başladı.

Dönüp dolaşıp bana geliyorsun değil mi?

Her şey başladığı yerde biter.

Metruk arsanın katran karası kalbine doğru el feneriyle yürürken aklına Carter'ın sözleri geldi. İçindeki sıkıntı ve önsezi neredeyse değersizlik hissi kadar büyüktü. Apaçık ortadaydı. Carter'ın bunları sadece laf olsun diye söylediğini sanmıştı ama anlaması gerekirdi. Carter'ın dediği veya yaptığı hiçbir şey anlamsız değildi. Alttan verdiği, ancak iş işten geçince anlaşılacak mesajı almalıydı.

Önünde çadırı ve projektörlerin etrafında dolaşan polis memurlarının siluetlerini gördü. İç sıkıntısı yoğunlaştı ve sendeledi. *Bir ayağı öbürünün önüne koy.* İki ay önce, burada kaybolan bir çocuğu arıyordu. Şimdi, çocuk bulunduğu için buradaydı.

O temmuz akşamında masada soğumaya terk ettiği yemek aklına geldi. Şimdi orada şişe duruyordu. Eğer burada bulacağı şeyi doğru tahmin ettiyse eve gidince onu açacaktı.

Çadıra varınca feneri kapattı. Etraftaki projektörlerin güçlü ışığının yanında fenere ihtiyaç yoktu. Ortada yatan şeyi görünce tüm ışıklar ona çok fazla geldi. Bununla yüzleşmeye henüz hazır değildi. Bakışlarını çevirdiğinde çadırın yanında duran Başkomiser Lyons'ın ifadesiz bakan gözleriyle karşılaştı. Pete bir anlığına da olsa, orada bir küçümseme sezdi *–bunu engelleyebilirdin–* ve gözlerini başka bir yere çevirdi, delik deşik olmuş televizyon ekranını izlemeye koyuldu. Hemen sonra Amanda'nın yanında dikildiğini fark etti.

"Burada kaçırılmıştı," dedi Pete.

"Bundan emin olamayız."

"Ben eminim," dedi.

Kadın karanlığa doğru gözlerini kaçırdı. Önlerindeki parlak, yoğun faaliyet yalnızca etraflarındaki arsanın karanlığını vurguluyordu.

"Her şey başladığı yerde biter," dedi Amanda. "Carter böyle söyledi değil mi?"

"Evet. Anlamam gerekirdi."

"Ya da benim anlamam gerekirdi. Suç sende değil."

"O zaman sende de olamaz."

"Belki." Üzüntüyle gülümsedi. "Ama şu anda bunu duymaya ihtiyacın varmış gibi duruyor."

Bunun doğru olmadığını biliyordu. Kadın solgun ve hastalıklı görünüyordu. Son birkaç aydır onun ne kadar becerikli ve çalışkan olduğunu görmüştü, muhtemelen hırslıydı da. Bu davanın kariyerine katkısı olacağını bilse de götürebileceği şeyleri hesaba katamamıştı. Şimdi onunla bir çeşit kader ortaklığı hissediyordu. Carter'ın evindeki çocukların cesetlerini bulmak onu derinden sarsmıştı. Amanda'nın tıpkı onun yirmi sene önce çalıştığı kadar fazla çalıştığını, onun kadar umutlandığını biliyordu. Şimdi kadının canı, ne beklediğinden bağımsız, kanayan bir yara gibi acıyor olmalıydı.

Ama telaffuz edilecek bir ortaklık değildi bu. Bu yolu kendin yürüyebilirsen yürürdün veya pes ederdin.

Amanda yavaşça fısıldadı.

"O namussuz herifin haberi *vardı*, değil mi?"

"Evet."

"O zaman mesele bunu *nereden* öğrendiği."

"Bilmiyorum. Şimdilik bir şey bulamadım. Ama elimizde sorgulanacak daha çok arkadaşı var."

Kadın tereddüt etti.

"Cesedi görmek istiyor musun?"

Eve gidince içebilirsin.

Söz veriyorum.

"Evet," dedi.

Beraber çadırın altına gittiler, oğlan eski televizyonun yanında kolları açık yatıyordu. Asker çantası yanı başında yerde duruyordu. Pete soğukkanlılığını korumaya çalışarak detayları inceledi. Kıyafetleri, örneğin: mavi eşofman altı, çocuğun yüzüne ters yüz edilerek çekilmiş beyaz tişört.

"Bunu kamuya açıklamamıştık," dedi.

Bir başka Carter bağlantısı.

"Kan yok." Cesedin etrafına baktı. "En azından yaralarına göre çok az. Başka bir yerde öldürülmüş."

"Öyle görünüyor."

"Carter ile yeni adamımız arasındaki farklardan biri. Carter çocukları bulduğum yerde öldürüp evinde tutmuştu. Cesetleri hiçbir zaman atmadı."

"Tony Smith dışında."

"O zamanki koşullar öyle yapmasını gerektirmişti. Ayrıca bunu halka açıkladık." Etrafa işaret etti. "Bunu kim yaptıysa cesedin bulunmasını istemiş. Hem de herhangi bir yerde değil. Başladığı yerde, aynı Carter'ın söylediği gibi."

Eve gidince içki içebilirsin.

"Kaybolduğunda bunları giyiyordu. Yaralar hariç nispeten iyi bakılmış. Aşırı zayıf görünmüyor."

"Carter'dan ayrıldığı bir nokta daha," dedi Amanda.

"Evet."

Pete gözlerini kapatıp etraflıca düşünmeye çalıştı. Neil Spencer öldürülmeden önce iki aylığına alıkonulmuştu. Beslenmişti. Sonra bir şeyler değişmişti. Sonra kaçırıldığı yere geri bırakılmıştı.

Hediye gibi, diye düşündü.

Artık istenmeyen bir hediye.

"Çanta." Gözünü açtı. "Suluk orada mı?"

"Evet. Göstereyim."

Cesedin etrafından dolaştılar. Kadın eldivenle çantanın kapağını açtı ve Pete içine baktı. Yarı dolu bir suluk vardı. Başka bir şey daha. Mavi pelüş tavşan. Bu listede yoktu.

"Bu da yanında mıydı?"

"Ailesinden bilgi almaya çalışıyoruz," dedi Amanda. "Ama evet. Bence bu da vardı fakat onların haberi yoktu."

Pete yavaşça kafasını salladı. Neil Spencer hakkında her şeyi zaten öğrenmişti. Çocuk okulda problem yaratıyordu. Kavgacıydı. Hayatın yaraladığı insanlar gibi yaşından daha büyüktü, daha sertti.

Ama yine de sadece altı yaşındaydı.

Yakıcı duyuları, alevlenen anılarını göz ardı ederek kendini cesede bakmaya zorladı. Eve gidince içki içebilirdi.

Sana bunu yapanı bulacağız.

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı, projektörlerin ardındaki karanlığa girmeden önce feneri yeniden açtı.

"Bunda yardımın gerekiyor, Pete," diye seslendi ardından Amanda.

"Biliyorum." Şimdi aklında masada bekleyen şişe vardı ve koşmamak için kendini zor tutuyordu. "Yardım edeceğim."

Yirmi

Adam karanlıkta, ürpertiler içinde dikildi.

Tepesinde asılı duran mavi siyah gece bulutsuzdu ve her yeri yıldızlarla bezeliydi, ardında bıraktığı hummalı güne soğuk, keskin bir tezat oluşturuyordu. Fakat onu ürperten şey havanın soğukluğu değildi. O öğleden sonra ne yaptığını açıkça düşünmeyi reddetse bile onun görünmez etkisini derisinin altında hissediyordu.

Daha önce hiç öldürmemişti.

Öncesinde bunu yapmaya hazır olduğunu düşünmüştü ve öfkesiyle nefreti ona yol göstermişti. Ama iş bittikten sonra tüm duygularının ayarı bozulmuştu, nasıl hissettiğini bilmiyordu. Bu akşam hem gülmüş hem ağlamıştı. Kendinden utanmış, nefret etmişti ama sonra banyoda karmaşık bir gururla zıp zıp zıplamıştı. Tanımlamak mümkün değildi. Bunu mantıklı buluyordu. Hiç kapanmayacak bir kapıyı açmıştı ve dünyaya gelmiş ya da gelecek pek az insanın tecrübe edeceği bir şey yaşamıştı. Çıktığı yolculukta ne bir hazırlığı ne de haritası vardı. Katletme eylemi onu dalgalı bir duygu denizine sürüklemişti.

Vücudu hâlâ şarkılar söylerken serin gece havasını içine çekti. Burası öyle sessizdi ki tek işittiği hafif bir rüzgârdı. Dünya, uykusunda sırlarını sayıklıyordu. Uzakta sokak lambaları parlıyordu ama o burada, ışıktan çok uzaktaydı. Öyle hareketsiz duruyordu ki birkaç metre yanından geçenler bile onu göremezdi. Ama o

onları görürdü, hiç değilse algılardı. Dünyaya ayak uydurmuş gibi hissediyordu. Şimdi, sabahın bu erken saatlerinde, burada tamamen yalnızdı.

Bekliyordu.

Ürpertilerle.

Şimdi, öğleden sonra ne kadar öfkeli olduğunu unutmuştu. O anda hınç gözünü bürümüştü, tüm bedenini ele geçirene dek göğsünden içeri akmıştı, tıpkı ipleri çekilen bir kukla gibiydi. Kafası parlak ışıklarla öylesine dolmuştu ki ne yaptığını belki istese bile hatırlayamayacaktı. Sanki bir anlığına bedenini terk etmiş, yerini başka bir şey doldurmuştu. Eğer dindar bir adam olsaydı içine kötü ruh girdiğini düşünürdü. Ama öyle değildi ve o korkunç dakikalar boyunca onu ele geçiren şeyin içinden çıktığını biliyordu.

Şimdi gitmişti, en azından inine dönmüştü. O zaman doğru gelen şey, şimdi suçluluk ve başarısızlıktan başkası değildi. Neil Spencer'da kurtarılıp ilgi gösterilmesi gereken zavallı bir oğlan çocuğu bulmuştu ve bunu yapacak kişinin kendisi olduğuna inanmıştı. Neil'a yardım edecek, ona bakacaktı. Ona yuvasını açacaktı. Onunla ilgilenecekti.

Onu incitmeyi asla düşünmemişti.

İki aylığına böyle de oldu. Adam huzura kavuşmuştu. Çocuğun varlığı, açıkça gösterdiği memnuniyeti ona ilaç gibi gelmişti. Hayatında ilk kez hayatı rastgele değil, *doğru* yolda gidiyordu. Sanki kaç zamandır vücudunu saran iltihap nihayet iyileşmeye başlamıştı.

Ama elbette, hepsi sahteydi.

Neil başından beri ona yalan söylüyordu, kaçmak için fırsat kollayıp mutluymuş gibi yapıyordu. Sonunda adam çocuğun gözünde hayal ettiği iyilik kıvılcımının hep sahte, hep yalan dolan olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı. Başından beri hep çok saf ve çok iyi niyetliydi. Neil Spencer ise küçük çocuk kılığına girmiş bir yılandı ve bugün başına ne geldiyse hepsini hak etmişti.

Adamın kalbi çok hızlı atıyordu.

Kafasını salladı, yavaşça nefes alıp aklından bu düşünceleri atarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bugün olanlar dehşet vericiydi. Diğer hislerle beraber tuhaf bir ahenk ve tatmin getirmişse de korkunç ve yanlıştı. Buna karşı savaşmalıydı. Sonu kötü bittiyse de önceki haftaların dinginliğine tutunmalıydı. Yanlış bir seçim yapmıştı, hepsi bu. Neil bir hataydı ve bir daha tekrarlanmayacaktı.

Bir sonraki küçük çocuk mükemmel olacaktı.

Yirmi Bir

O gece uyumak her zamankinden daha zordu.

Jake ile tartışmamızdan sonra bir türlü aramızı düzeltememiştim. Neden Rebecca'ya mektup yazdığımı yedi yaşındaki bir çocuğa açıklayabilmem imkânsızdı. Onun için bu mektup annesine saldıran cümlelerden ibaretti. Benimle konuşmuyordu, söylediklerimi dinlediğinden bile emin değildim. Yatmadan önce ona hikâye okumamı istemedi. Bunun üzerine bir anlığına orada dargınlık, kendimden nefret etmek ve kendimi açıklama ihtiyacı arasında çaresizce kalakaldım. Sonunda kafasına bir öpücük kondurdum, onu sevdiğimi söyledim ve iyi geceler diledim. Sabahleyin işlerin iyiye gitmesini umuyordum, sanki öyle olması mümkünmüş gibi. Yarın yeni bir gün olabilirdi, ama öncekinden daha iyi olacağını düşünmek için hiçbir sebep yoktu.

Sonra yatak odama gidip uzandım. Oradan oraya dönüp kendime rahat bir yer aradım. Aramızdaki mesafenin açılmasına dayanamıyordum. Daha da kötüsü bunu düzeltmeyi bırak, nasıl durduracağımı hiç bilmiyordum. Karanlıkta yatarken aklıma bir de Jake'in takındığı kulak tırmalayıcı ses geliyordu ve her seferinde tüylerim diken diken oluyordu.

Seni korkutmak istiyorum.

Yerdeki oğlan.

Bu her ne kadar sinir bozucu olursa olsun, beni asıl korkutan şey kelebeklerdi. Jake'in benden habersiz oraya gitmesi mümkün

değildi, garaj kilitliydi. Yine de resme tekrar tekrar baktım, her şey ortadaydı. Onları bir şekilde görmüştü. Ama nasıl, nerede?

Tesadüftü tabii, öyle olmalıydı. Zannettiğimden daha yaygın olabilirlerdi, sonuçta garaja da bir yerden gelmişlerdi. Elbette Jake ile bu konuda konuşmaya çalıştım. Tabii ki o benimle konuşmadı. Böylece bir o tarafa bir bu tarafa dönüp uyumaya çalışırken kelebek mevzusu da çözümsüz kaldı. Onu da yarının insafına bıraktım.

Kırılan bardak.

Annemin çığlığı.

Adamın bağrışı.

Uyan, Tom.

Uyan çabuk.

Birisi ayağımı sarstı.

Uykumdan terden sırılsıklam olmuş halde sıçradım. Oda zifiri karanlıkta sessizdi, hâlâ gecenin bir yarısıydı. Jake yine yatağın ucundaydı, karanlığın içinde siyah gölgesini görmüştüm. Gözlerimi ovuşturdum.

"Jake?" dedim yavaşça.

Cevap yok. Yüzünü göremiyordum ama vücudunun üst kısmı bir metronom gibi hafifçe yana sallanıyordu. Kaşlarımı çattım.

"Uyanık mısın?"

Yine cevap vermedi. Yatakta oturdum, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Eğer uyurgezerse onu nazikçe uyandırmalı mıydım, yoksa uyandırmadan odasına götürsem daha mı iyi olurdu? Gözlerim karanlığa alışınca gölge de netleşti. Saçı bir tuhaftı. Olması gerekenden çok daha uzundu ve bir tarafa doğru atılmıştı.

Ve...

Kulağıma bir fısıltı çalındı.

Ama yatağın ucundaki gölge hâlâ durduğu yerde hafifçe sallanıyordu ve tamamen sessizdi. Duyduğum ses evin içinde bir yerlerden geliyordu.

Soluma baktım. Yatak odasının açık kapısından karanlık koridor görünüyordu. Orada kimse yoktu, ama fısıltı oralardan geliyordu.

"Jake..."

Fakat geriye bakınca yatağın ucundaki gölge kaybolmuştu ve oda boştu.

Gözlerimi ovuşturup uykuyu sildim, sonra yatağın soğuk ucundan kalkıp parmak ucumda koridora çıktım. Fısıltı oradan daha iyi duyuluyordu. Sözcükleri anlayamasam bile iki farklı ses duyduğum kesindi. Alçak sesle konuşuyorlardı, birisinin sesi daha boğuktu. Jake yine kendi kendine konuşuyordu. Odasına doğru gittim, ama sonra merdivenden aşağı bakınca olduğum yerde taş kesildim.

Oğlum aşağıdaydı, giriş kapısının orada oturuyordu. Sokak lambasından gelen bir ışık huzmesi çalışma odamı aşıp karmakarışık saçlarına turuncu lekeler konduruyordu. Bacaklarını altına alıp oturmuş, başını kapıya yaslamıştı, bir elini kapının çerçevesine bastırıyordu. Diğeri bacaklarının üstünde, çalışma masası çekmecesine koyduğum yedek anahtarı tutuyordu.

Dinledim.

"Emin değilim," dedi Jake.

Cevabı boğuk ses verdi.

"Sana bakacağım, söz veriyorum."

"Emin değilim."

"Beni içeri al, Jake."

Oğlum elini kapının üzerinden posta kutusuna doğru uzattı. O zaman dışarıda birisinin posta kutusunun kapağını ittirdiğini fark ettim. Parmakları gördüm, yüreğim ağzıma geldi. Kara, kıllı bir örümceğe benzeyen dört zayıf, solgun parmak posta kutusunun kapağını açmıştı.

"Beni içeri al."

Jake küçük elini parmaklardan birine yasladı, parmak da onu okşamak için kıvrıldı.

"*Lütfen, beni içeri al.*"

Zincire uzandı.

"Kıpırdamal" diye bağırdım.

Haykırış hiç düşünmeden, hem kalbim hem de ağzımdan fırlayıverdi. Parmaklar hemen geri çekildi, posta kutusu kapandı. Kalbim güm güm atarak ona, merdivenden aşağıya koşarken Jake dönüp bana baktı. Yanına varır varmaz anahtarı elinden kaptım.

Kapının önünde öylece oturarak yolumu kapatıyordu.

"Çekil," diye bağırdım. "*Çekil!*"

Kenara çekilip çalışma odama doğru emekledi. Zinciri çekip kapı kolunu çevirdim, kolayca açıldı, Jake çoktan anahtarla kilidi açmıştı tabii. Kapıdan dışarı patikaya fırlayıp gecenin içine baktım.

Gördüğüm kadarıyla gelen giden kimse yoktu. Sokak lambalarının altındaki kehribar sis bozulmadan duruyordu, kaldırımlar boştu. Ama caddenin karşısındaki arsada hızla kaçan bir gölge gördüm. Belli belirsizdi, bacakları karanlığı dövüyordu.

Çoktan yakalayamayacağım kadar uzaklaşmıştı.

İçgüdüsel olarak peşine takılmak istedim ama sokağın ortasında durdum, soğuktan nefesim buhara dönüyordu. Ne halt ediyordum ben? Arkada evin kapısını açık bırakıp arsada birilerini kovalayamazdım. Jake'i öylece yapayalnız bırakıp gidemezdim.

Bu yüzden orada birkaç saniye bekleyip arsanın karanlığını izledim. Gölge, eğer gerçekse, şimdi gözden kaybolmuştu.

Gerçekti.

Bir an daha bekledim. Sonra eve döndüm, kapıyı kilitleyip polisi aradım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yirmi İki

Sezar'ın hakkı Sezar'a, telefon ettikten tam on dakika sonra iki polis memuru kapımdaydı. Sonra işler sarpa sarmaya başladı.

Olanların sorumluluğunu üstlenmem gerekiyordu. Saat sabahın dört buçuğuydu, çok yorulmuştum, korkmuştum ve düzgün düşünemiyordum, polislere verebileceğim somut bilgiler pek azdı. Ama başımıza gelen şeylerde Jake'in payının olmadığını iddia etmek imkânsızdı.

Telefon etmek için içeri girince onu merdivenin dibinde, yüzünü kucakladığı dizlerine gömmüş halde buldum. Sonunda onu da yatıştırabilecek kadar sakinleştim ve kucaklayıp oturma odasına götürdüm. Orada kanepenin kenarına kıvrıldı. Benimle konuşmuyordu.

Kızgınlığımı ve telaşımı elimden geldiğince sakladım. Ne yazık ki bunu pek başaramadım.

Polis memurları oturma odasına geldiği zaman bile Jake duruşunu bozmadı. Ben de onun yanına iliştim. O zaman bile aramızdaki mesafenin farkındaydım, polisin de bunu anladığından emindim. İkisinin de, biri erkek biri kadındı, nazik olmasına, duyarlı ve anlayışlı görüntülerini bozmamalarına rağmen kadının Jake'e meraklı bakışlar atıp durduğunu fark ettim. Yüzündeki endişenin tek sebebinin onlara anlattığım şeyler olmadığı hissine kapıldım.

Sonra erkek polis aldığı notları gözden geçirdi.

"Jake daha önce uykusunda yürümüş müydü?"

"Azıcık," dedim. "Ama sık değil. Sadece benim odama kadar gelmişti. Hiç merdivenden inmedi böyle."

Tabii bunlar *hakikaten* uykusunda yürüdüyse geçerliydi. O kapıyı bile bile açmayacağını düşünmek istesem bile bunu kesin olarak bilemezdim. Aman tanrım, eğer bu doğruysa oğlum benden nasıl bu kadar nefret etmişti?

Polis başka bir not yazdı.

"Gördüğünüz kişiyi tarif edebilir misiniz?"

"Hayır. O zamana kadar arsada çok uzaklaşmıştı, hızlı koşuyordu. Hava karanlıktı, onu doğru dürüst göremedim."

"Vücut yapısı? Kıyafetler?"

Kafamı salladım. "Kusura bakmayın, bilmiyorum."

"Bu kişinin erkek olduğundan emin misiniz?"

"Evet. Kapıda duyduğum erkek sesiydi."

"O ses Jake'e ait olabilir mi?" Polis oğluma baktı.

Jake hâlâ yanımda kıvrılmış yatıyordu, sanki dünyadaki tek kişi oymuş gibi boşluğa bakmaktaydı.

"Bazen çocuklar kendi kendine konuşabilir."

Açmak istediğim bir konu değildi.

"Hayır," dedim. "Orada kesinlikle başkası vardı. Adam posta kutusunu açarken parmaklarını gördüm. Onu duydum. Sesi daha yaşlıydı. Jake'e kapıyı açtırmaya çalışıyordu, üstelik bunu başarmak üzereydi. Zamanında uyanmasam kim bilir neler olacaktı."

Olayların gerçekliği kafama o anda dank etti. Hayalimde sahneyi yeniden canlandırıp nasıl da kıl payı kurtulduğumuzu fark ettim. Ben orada olmasaydım Jake çoktan gitmişti. Onun kaybını hayal ettim, karşımda polislerin oturma sebebi bambaşka olacaktı ve çaresizliğe gömüldüm. Tüm kızgınlığıma rağmen oğluma sımsıkı sarılmak, onu koruyup kollamak istedim. Yine de bunu yapamayacağımın farkındaydım. Şu anda bana izin vermeyecekti, belki de beni istemeyecekti bile.

"Jake anahtarı nereden buldu?"

"Çalışma odamda bırakmıştım, salonun hemen karşısında." Başımı salladım. "Bir daha asla tekrarlamayacağım bir hata."

"İyi olur."

"Ya sen, Jake?" Kadın polis gülümseyerek ona doğru eğildi. "Bize olanlar hakkında herhangi bir şey söyleyebilir misin?"

Jake başını iki yana salladı.

"Olmaz mı? Neden kapıdaydın, canım?"

Hemen omuz silkti, benden birazcık uzaklaştı. Kadın geri çekildi. Gözleri hâlâ Jake'te, başı bir yana eğik, onu anlamaya uğraşıyordu.

"Biri daha vardı," dedim hızlıca. "Dün eve geldi. Garajın oralarda gezinip tuhaf şeyler yapıyordu. Onunla konuşunca burada büyüdüğünü, etrafa bakmak istediğini söyledi."

Sözlerim erkek polisin dikkatini çekmişti.

"Onunla nasıl konuştunuz?"

"Kapıya geldi."

"Anladım." Not aldı. "Onu tarif edebilir misiniz?"

Tarif ettim, o da bir şeyler çiziktirdi. Göründüğü kadarıyla kapıyı çalan adama karşı ilgisi biraz daha azdı. Ayrıca adamın içimi nasıl sıktığını aktarmak da zordu. Fiziksel bir tehdit değildi, yine de bir şekilde tehlikeli görünüyordu.

"Neil Spencer," dedim.

Erkek polis yazmayı bıraktı.

"Anlayamadım?"

"Adı buydu galiba. Buraya yeni taşındık. Başka bir çocuk kaybolmuştu, değil mi? Yaz başında?"

Polisler birbirine baktı.

"Neil Spencer hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu adam.

"Hiç. Jake'in öğretmeni bahsetmişti de. İnternetten araştıracaktım ama bu gece biraz... Meşguldüm." Jake ile tartıştığımızdan bahsetmek istemiyordum. "Çalışıyordum."

Tabii bunu söylemek de yanlıştı çünkü işim yazı yazmaktı ve Jake yazdıklarımı okumuştu. Onun yanımda birazcık büzüldüğünü hissettim.

Sıkıntı içimi kapladı.

"Olayın sizi ilgilendireceğini düşündüm, hepsi bu. Galiba yanıldım."

"Bay Kennedy..."

"Bana inanmıyormuşsunuz gibi geliyor."

Adam gülümsedi. Temkinli bir gülümsemeydi.

"Bunun inanmakla alakası yok, Bay Kennedy. Ama yalnızca elimizde olanı değerlendirebiliriz." Bir an bana baktı, arkadaşının hâlâ Jake'i anlamaya çalıştığı gibi o da beni anlamakla uğraşıyordu. "Her şeyi ciddiye alıyoruz. Bunu kayda geçireceğiz ama bize anlattıklarınızdan yola çıkarak yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Dediğim gibi, anahtarınızı oğlunuzun alamayacağı bir yere koyun, evinizin güvenliğini gözetin, etrafınızda olan bitene dikkat edin. En önemlisi evinizin çevresinde beklenmedik birini görürseniz bizi aramaktan çekinmeyin."

Başımı salladım. Olanları düşünürsek, *oğlumu birinin kaçırmaya çalışmasını* yani, bu cevap hiç de güven vermemişti. Kendime kızmıştım ve Jake'e kızmaktan da kendimi alıkoyamıyordum. Ona yardım etmeye çalışıyordum! Bir dakika sonra polis gitmiş olacaktı ve yine baş başa kalacaktık. Yalnız. Beraber yaşamaya ikimiz de pek istekli değildik.

"Bay Kennedy?" dedi kadın polis kibarca. "Burada Jake ile beraber mi yaşıyorsunuz? Annesi başka yerde mi?"

"Annesi öldü."

Bir parça öfkenin yansımasıyla fazlaca kaba davranmıştım. Kadın şaşırmış gibiydi.

"Ah, başınız sağ olsun."

"Şey, ben... Biraz zorlanıyorum. Bugün olanlar beni çok korkuttu."

O anda Jake canlandı, belki de öfkesi ete kemiğe bürünmüştü. Yazdıklarım. Az önce pat diye annesinin öldüğünü söylemem. Kalkıp dimdik oturdu, nihayet bana baktı, suratında mimik yoktu. Konuştuğunda sesi kendisinin değil, yaşlı bir adamın kulak tırmalayan, tüyler ürpertici sesiydi.

"*Seni korkutmak istiyorum*," dedi.

Yirmi Üç

Alarm çaldığında Pete bir süre onu kapatmaya uğraşmadan öylece uzanmaya devam etti. Ters giden bir şey vardı ve buna hazırlıklı olması gerekirdi. Hemen sonra dün akşamki olaylar aklına gelince paniğe kapıldı. Neil Spencer'ın cesedinin arsadaki görüntüsü. Eve dönerken çılgınca koşuşu. Elindeki şişenin güven veren ağırlığı.

Kapağı açınca duyduğu *klik*.

Sonra...

Sonunda gözlerini açtı. Sabah güneşi çoktan parlamaya başlamıştı, mavi perdelerden içeriye akıp dizlerinde toplanmış yorgana vuruyordu. Geceleyin sıcaklayınca yorganı üstünden atmıştı herhalde, şimdi dizlerine sıkıca dolaşmış kumaş yığını ona inanılmaz biçimde ağır geliyordu.

Kafasını çevirip komodine baktı.

Şişe oradaydı. Mührü kırılmıştı.

Ama içindeki sıvı ağzına kadar dolu, hiç el değmemiş vaziyette duruyordu.

Dün gece ne kadar uğraştığını düşündü, ona farklı yönlerden saldıran dürtüsüne karşı savaşmıştı. Ne o ne de ses alttan almayı kabul etmişti. Şişeyle bardağı yatağına kadar getirmişti. O zaman bile mücadele etmişti.

En sonunda kazanmıştı.

İçi ferahlamıştı, bardağa baktı. Uyumadan önce üstüne Sally'nin fotoğrafını koymuştu. O gece tüm olanlara, şahit olduğu vahşete rağmen o fotoğraf ve o anılar hâlâ onu ayık tutmaya yetiyordu.

Önündeki günü ve onu bekleyen olayları düşünmemeye çalıştı.

Şimdilik bu yeterli.

Duş alıp kahvaltı etti. İçki içmeden bile öyle bitkin hissediyordu ki spor salonuna gitmemeyi düşündü. Günün ilk işi toplantıya katılmaktı ve davanın detaylarını öğrenmek için hazırlanması gerekiyordu. Gerçi zaten boğazına kadar olayın içine batmıştı. Neil Spencer'ın cesedini incelerken ne kadar soğukkanlılığını korumaya çalışsa da bunun kadraja bakmadan fotoğraf çekmekten farkı yoktu, beyni göreceğini görmüştü. Bilakis, eğer birkaç saatliğine işinin ehli bir profesyonel gibi davranacaksa beynindeki dehşetin birazını boşaltması gerekirdi.

Spor salonuna gitti.

Sakinleştikten sonra yukarı çıktı. Bürosuna uğrayıp mutlu yığınlar oluşturan tehlikesiz, masum evraklara göz attı. Sonra bir kat yukarıdaki toplantı odasına götüreceği eskimiş, habis not destesini buldu.

Kapıyı açarken sükûneti biraz azaldı. Toplantının başlamasına daha on dakika vardı ama oda ağzına kadar doluydu. Kimse konuşmuyordu, her yüzde keder vardı. Pek çoğu en başından beri davada görev alanlardı ve ne olursa olsun umutlarını tamamen yitirmemişlerdi. Şimdiye kadar dün neyin bulunduğunu öğrenmiş olmalıydılar.

Bugünden önce bir çocuk kayıptı.

Şimdi bir çocuk ölüydü.

Odanın arkasında bir yerlerde duvara yaslandı, kendisine çevrilen bakışların farkındaydı. Anlıyordu. Davaya ilk katıldığında sonuç çıkmadıysa da şimdi burada olmasının tesadüf olmadığını hepsi biliyordu. Önlerde oturan Başkomiser Lyons'ın ona baktığını gördü. Bir anlığına göz göze geldiler, Pete adamın

yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Dün arsada olduğu gibi yine ifadesizdi, böylece kendisine kalan tahmin yürütmek oldu. Adam tuhaf bir zafer kazanmış gibi mi hissediyordu? Böyle düşünmek haksızlık olurdu ama kesinlikle bu ihtimal vardı. Kariyerleri zıt yönlere gitse de Pete, Frank Carter'ı yakaladığı için Lyons'ın ona biraz kırgın olduğunu biliyordu. Bu son gelişme gösteriyordu ki, o dava aslında hiçbir zaman çözülmemişti. Şimdi Lyons son savaşın komutanıyken Pete bir piyondan fazlası değildi.

Kollarını kavuşturdu, gözlerini yere dikip bekledi.

Amanda bir dakika sonra göründü, toplanmış kalabalığın içinden sessizce öne ilerledi. Kadını profilden gördüğü o kısacık anda bile kadının bezgin ve yorgun olduğu anlamıştı. Dünkü kıyafetlerin aynısını giymişti. Ya gecelik odalardan birinde uyumuştu ya da daha büyük ihtimalle, hiç uyumamıştı. Dar kürsüye çıktığında durgun, mağlup görünüyordu.

"Evet, arkadaşlar," dedi. "Haberleri duydunuz. Dün akşam Gair Lane yakınlarındaki arsada bir çocuk cesedi bulunduğu bildirildi. Ekipler olay yerinde güvenlik önlemleri aldı. Kurbanın kimliği henüz onaylanmadı, ama onun Neil Spencer olduğunu düşünüyoruz."

Zaten herkes biliyordu ama yine de... Pete kalabalığa çöken hüznü izledi. Odanın havası buz gibi olmuştu. Toplantıdaki polis memurlarının ölümcül sessizliği neredeyse katılaşmıştı.

"Ayrıca olaya üçüncü kişilerin dahil olduğuna inanıyoruz. Cesette ciddi yaralar var."

Amanda'nın sesi neredeyse kesildi ve Pete onun acıyla yüzünü buruşturduğunu gördü. Kendine çok yükleniyordu. Başka zaman olsa acizlik olarak algılanabilirdi, ama Pete şimdi bu odada böyle olacağını sanmıyordu. Kadının kendini toparlamasını seyretti.

"Detaylar tabii ki basına şu anda açıklanmayacak. Olay yerine şerit çektik ama basının cesetten haberi var. Olayı tamamen açıklığa kavuşturduğumuzda gerekli açıklamaları yapacağız."

Duvarın önünde bir kadın kendi kendine başını sallıyordu. Pete de bağımlılığın en derin sancılarını çekerken, bir içkiyle

acılardan kurtulma özlemiyle yanıp tutuşurken böyle hareketlerde bulunurdu.

"Ceset olay yerinden kaldırıldı, bu sabah otopsi yapılacak. Ölüm saatini akşam saat üç ila beş arası olarak tahmin ediyoruz. Bunun Neil Spencer olduğunu varsayarsak, onun kaybolduğu yerde bulunduğunu anlıyoruz. Bu detay önem taşıyor olabilir. Ayrıca Neil'ın başka bir yerde öldürüldüğüne inanıyoruz, büyük ihtimalle alıkonduğu yerde. Adli tıpta bu konuda ipucu bulunacağını umuyoruz. O sırada biz de bölgedeki tüm CCTV kayıtlarını izleyecek, tüm evleri dolaşacağız. Çünkü bu canavarın kasabada elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin vermiyorum. Bunu asla kabul etmiyorum."

Başını kaldırdı. Tüm yorgunluk ve mutsuzluğuna karşın gözleri alev alev yanıyordu.

"Buradaki herkes, hepimiz bu soruşturmayı beraber yürüttük. Her ne kadar metin olmaya uğraşsak da hiçbirimiz böyle bir sonuç beklemiyorduk. O yüzden açık konuşayım. Bu iş burada bitmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Pete yine etrafa baktı. Birkaç kişi onayladı, oda yeniden canlanıyordu. Bu coşkuyu beğenmesine ve buna şu anda çok ihtiyaç duyduklarını bilmesine rağmen yirmi sene önce bizzat yaptığı öfkeli konuşmaları hatırladı. O zaman söylediklerine inanmasına rağmen işin bitmemesi bir yana, bazen sonsuza dek ensesinde olacağını da biliyordu.

"Elimizden geleni yaptık," dedi Amanda odadakilere. "Neil Spencer'ı vaktinde bulamadık. Bunun sizi umutsuzluğa sürüklemesine izin vermeyin, ona bunu yapan adamı bulacağız."

Pete, onun söylediklerine yürekten inandığını biliyordu, bir zamanlar kendisi de öyleydi. Öyle olması gerekiyordu. Gözetiminde korkunç bir şey yaşandığında acını dindirmek için yapılacak tek şey işleri yoluna koymaya çalışmaktır. Başka biri zarar görmeden suçluyu yakalamak, en azından bunun için uğraşmaktır.

Bunu yapanı bulacağız.

Bunun doğru çıkmasını umuyordu.

Yirmi Dört

Köşeye sıkıştığında hayatın çok çabuk normale dönebilmesi gerçekten hayranlık uyandırıcıydı.

Polis gittikten sonra Jake'in de benim de uyumaya uğraşmamızı yararsız buldum, sonuçta saat sekiz buçukta yürüyen bir ölüye dönüşmüştüm. Bir robot gibi kahvaltı hazırlayıp onu okula hazırladım. Olanlardan sonra bu komik geliyordu ama onu evde tutmam için herhangi bir sebep yoktu. Hatta polislerin önündeki şovundan sonra, her ne kadar suçlu hissetsem de bir taraftan onu burada istemiyordum.

Mısır gevreğini yerken hâlâ bana küskündü, mutfakta durup bir bardak su aldım ve hepsini tek seferde içtim. Ne yapmam, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Birkaç saat sonra bile gece başımıza gelenler uzak ve gerçeküstü görünüyordu. Acaba hayal görmüş olabilir miydim? Ama hayır, görmüştüm işte. Daha iyi bir baba, hayır, vasat bir baba bile polisleri ikna etmeyi becerirdi. Daha iyi bir babanın oğlu onunla konuşurdu, arkasından iş çevirmezdi. Onun için endişelendiğimi, onu korumaya çalıştığımı anlardı.

Elim bardağı sıkıca kavradı.

Tom, sen baban değilsin.

Rebecca'nın alçak sesi aklımdaydı.

Bunu sakın unutma.

Elimdeki boş bardağa baktım. Onu çok sıkı tutuyordum. O berbat hatırayı yeniden hatırladım, kırılan bardak; annemin

çığlığı. Bardağı bir kenara koydum. Her şeyi çok daha beter etmek istemiyordum.

Dokuza çeyrek kala Jake ile birlikte okula gidiyorduk. Yanımda yavaş yavaş yürürken tüm sohbet girişimlerimi görmezden geliyordu. Kapıya varana kadar tek söz söylemedi.

"Baba, Neil Spencer kim?"

"Bilmiyorum." Nahoş konuya rağmen benimle konuşması içimi rahatlattı. "Featherbank'li bir çocuk. Galiba bu yılın başlarında kaybolmuş, hakkında bir şeyler okumuştum."

"Owen dedi ki, o ölmüş."

"Owen çok hoşsohbet bir çocuk herhalde."

Jake herhalde buna bir yorum yapmak üzereydi, sonra fikir değiştirdi.

"Dedi ki ben Neil'ın sırasında oturuyormuşum."

"Çok saçma. Sen bu okulda Neil kayboldu diye yer bulmadın ya. Birileri de aynı bizim gibi taşındı işte." Kaşlarımı çattım. "Hem zaten geçen sene başka sınıfta okumuyor muydu onlar?"

Jake bana merakla baktı.

"Yirmi sekiz," dedi.

"Yirmi sekiz ne?"

"Yirmi sekiz öğrenci," dedi. "Bir de ben, yirmi dokuz."

"Kesinlikle," dedim. Öyle miydi hiç bilmiyordum ama sesimi çıkartmadım. "Burada sınıflar otuz kişilik. O yüzden Neil her nerelerdeyse, sırası sınıfta hazır duruyor."

"Sence eve *dönecek* mi?"

Okul bahçesine girdik.

"Bilemem, oğlum."

"Sarılabilir miyiz, baba?"

Ona baktım. Şimdi yüzünde dün gece olanlardan hiçbir iz yoktu. Gerçi sonuçta yedi yaşındaydı. Sorunlar hep onun kendi uzay ve zamanında çözülürdü. O anda buna karşı çıkamayacak kadar yorgundum.

"Tabii ki."

"Çünkü kavga etsek bile..."

"Birbirimizi seviyoruz. Hem de çok."

Diz çöktüm, bana sımsıkı sarıldığında kuvvetim biraz daha yerine geldi. Ara sıra böyle sarılması bana dayanma kuvveti verirdi. Sonra Bayan Shelley'nin yanından geçip ardına bakmadan badi badi içeri koşturdu. Kapıdan çıkarken bugün başını belaya sokmamasını diliyordum.

Ama ya bunu yaparsa...

Eh, yapardı.

Bırak kendisi olsun.

"Merhaba."

Arkama bakınca bana doğru yaklaşan Karen'ı gördüm.

"Merhaba," dedim. "Nasılsın?"

"Birkaç saatlik huzur ve sessizliği iple çekiyorum."

Bana yetişmişti. "Jake dün neler yaptı?"

"Sarıya düşmüş," dedim.

"Bu ne demek hiç bilmiyorum."

Trafik lambası sistemini açıkladım. Dün geceden sonra bunun sözde önemi gözüme öyle abes göründü ki açıklamayı bitirdiğimde neredeyse gülecektim.

"Of, çok sikindirik bir şeymiş," dedi.

"Ben de öyle düşündüm."

Acaba velilerin nezaket seviyesini biraz azaltıp normal insanlar gibi küfretmeye başlayabildiği bir eşik noktası var mıydı? Varsa da bunu geçtiğime sevinmiştim.

"Bir yandan şeref madalyası gibi ama," dedi. "Sınıf arkadaşları ona özenecek. Adam onunla oynayacak fırsat bulamadığını söyledi."

"Jake, Adam'ın iyi olduğunu söyledi," diye uydurdum.

"Ayrıca Jake'in bazen kendi kendine konuştuğunu da söyledi."

"Evet, oluyor öyle. Hayali arkadaşları var."

"Ya," dedi Karen. "Onu çok iyi anlıyorum. Benim en iyi arkadaşlarımın bazıları da hayali. Neyse, şaka canım. Adam da o yollardan geçti, küçükken ben de geçmişimdir kesin. Muhtemelen sen de öyleydin çocukken."

Kaşımı çattım. Aniden bir şey hatırlamıştım.

"*Bay Gece*," dedim.

"Anlamadım?"

"Tanrım, senelerdir aklıma gelmemişti." Elimi saçımdan geçirdim. Bunu nasıl unuturdum? "Evet, benim de çocukken hayali arkadaşım vardı. Anneme geceleyin birinin odama gelip beni kucakladığını söylerdim. Bay Gece. Ona bu ismi takmıştım."

"Evet... Bayağı korkunç hakikaten. Ama çocuklar hep ürkütücü şeyler söyleyip durur zaten. Sırf bununla ilgili internet siteleri var. Bunu yazıp da gönder bence."

"Olabilir." Bu bana başka bir şeyi hatırlattı. "Jake bu aralar başka tuhaf şeyler de söylüyor. 'Kim ki kapısını açık bırakır, fısıltılar çok geçmeden kulağına çalınır.' Bunu hiç duymuş muydun?"

"Hmmm." Karen düşündü. "Bir yerden tanıdık geldi, daha önce duymuşumdur kesin. Çocukların bahçede söyledikleri tekerlemelerden olabilir."

"Doğru ya, belki o da oradan duymuştur."

Bu bahçeden değil tabii. Jake bunu okula başlayacağı gece söylemişti. Belki bilmediğim popüler bir çocuk şarkısıydı. Televizyonda ona açtığım, sonra da dalıp gittiğim çocuk programlarının birinden duymuştu.

İç çektim. "Umarım bugün daha iyi geçer. Onun için endişeleniyorum."

"Bu çok normal. Eşin ne düşünüyor?"

"O geçen sene öldü," dedim. "Jake bununla başa çıkabiliyor mu bilmiyorum. Anlaşılır bir durum tabii."

Karen bir an sessiz kaldı.

"Başınız sağ olsun."

"Dostlar sağ olsun. Kendim baş edebiliyor muyum ondan da emin değilim aslında. İyi babalık yapabiliyor muyum, yapamıyor muyum, ona yeterli olabiliyor muyum bilmiyorum."

"Böyle düşünmen çok normal. Bunu başarabildiğine de şüphem yok."

Durdu, ellerini ceplerine soktu. Yol ayrımına gelmiştik. Vücut dilinden onun düz gideceği anlaşılıyordu, ben ise sağa dönecektim.

"Neyse," dedi. "İkiniz de zor zamanlardan geçiyorsunuz herhalde. Bence, fikrimi sorduğundan değil ama siktir et, kendine bu kadar yüklenmesen daha iyi olur."

"Olabilir."

"Yani en azından biraz dene."

"Olabilir."

"Söylemesi kolay, biliyorum." Kendini bir anda toparladı. "Her neyse, sonra görüşürüz. İyi günler."

"Sana da."

Yolun geri kalanında hep bunu düşündüm. *Kendine bu kadar yüklenmesen daha iyi olur.* Bunun hiç değilse biraz doğruluk payı olmalıydı, sonuçta herkes gibi ben de hayat mücadelesi vermiyor muydum? Elimden geleni yapıyordum.

Buna rağmen eve dönünce ne yapacağımı bilemeden alt katta dolanıp durdum. Önceden, Jake yokken biraz vakit geçirmenin iyi geleceğini düşünmüştüm. Şimdi ise ev bomboş ve sessiz kalmıştı, onu olabildiğince yakınımda tutmak istiyordum.

Çünkü onu korumam gerekiyordu.

Ve dün gece olanlar hayalden ibaret *değildi.*

Bu düşünce bir panik dalgası getirdi. Eğer polis bizi korumayacaksa bu iş bana düşerdi. Boş odaları dolaşırken çaresiz hissettim. Hemen bir şeyler yapmam gerekiyordu ama ne yapacağımı bilmiyordum. Çalışma odama gittim. Bilgisayar dünden beri uyku modunda kalmıştı. Fareye dokununca ekran açıldı, sözcükler göründü.

Rebecca...

Şimdi ne yapmak gerektiğini bilirdi, hep bilirdi. Onu yerde bağdaş kurmuş Jake ile, artık ortada ne oyuncak varsa, şevkle oynarken hayal ettim. Sonra kanepede kıvrılmış ona kitap okuyordu, Jake başını onun boynuna dayamıştı ve öylesine yakınlardı ki sanki tek bir kişiydiler. Gece seslendiğinde ben uyanmaya çalışırken Rebecca çoktan yanına gitmiş olurdu. Seslendiği kişi hep annesiydi.

Dün yazdıklarımı sildim ve üç yeni cümle yazdım.

Seni özledim.

Oğlumu hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi hissediyorum ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Özür dilerim.

Bir anlığına ekrana baktım.

Yeter.

Yeter artık mızmızlandığım. Her şey ne kadar zor olursa olsun görevim oğluma bakmaktı ve eğer elimden gelen yetmiyorsa daha iyisini yapacaktım.

Oturma odasına geri döndüm. Kapının kilidi de zinciri de vardı ama bunların yetmediği açıktı. Jake'in erişemeyeceği yerlere mandal takabilirdim. Merdivenin dibine de hareket sensörleri, ben ne kadar beceriksiz olursam olayım bunların hiçbiri yapılmayacak şeyler değildi.

Fakat ilk önce yapılacak iş başkaydı. Yanımdaki merdivende duran posta yığınına baktım. Dominic Barnett'a iki borç ihtarı daha gelmişti. Onları çalışma odama götürdüm, bilgisayarda Word'ü kapatıp tarayıcıyı açtım.

Görelim bakalım kimmişsin, Dominic Barnett.

İnternette onun hakkında ne bulmayı bekliyordum emin değildim. Belki bir Facebook sayfası, dün bahçede gezinen adamla karşılaştıracak bir fotoğraf veya gerçek hayatta izini sürebileceğim bir adres. Jake'i korumama yardımcı olacak ve evimizde dönen dolapları anlamama yarayacak herhangi bir şey.

İlk aramamda bir fotoğraf buldum. Esrarengiz ziyaretçim Dominic Barnett değildi. Bu adam daha gençti, saçları simsiyahtı ama fotoğrafı bir sosyal medya sitesinde değildi.

Bunun yerine arama sayfasında ilk çıkan haberin yanında duruyordu: *POLİS KAYBOLAN YÖRE SAKİNİNİN CİNAYETE KURBAN GİTTİĞİNİ TAHMİN EDİYOR.*

Kanım çekildi. Sözcükler anlamsız gelene kadar habere baktım. Eve sessizlik çökmüştü, bir tek kalbimin atışını duyuyordum.

Sonra...

Gırç.

Tavana baktım. Yine o sesin aynısı, sanki birisi Jake'in odasında bir adım atmıştı. Gece olanları hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Yatağımın ucunda duran gölge aklıma geldi. Jake'in çizdiği kız çocuğu gibi saçı bir yana atılmıştı. Gölge ayağımı dürtmüştü.

Uyan, Tom.

Kapıdaki adamın aksine bunu hayal etmiştim. Sonuçta tam anlamıyla uyanık değildim. Bugünün korkularının şekil verdiği geçmişteki kâbusun etkisiydi.

Evimde hiçbir şey yoktu.

Gıcırtıyı aklımdan çıkarmaya çalışarak kendimi habere tıklamaya zorladım.

POLİS KAYBOLAN YÖRE SAKİNİNİN CİNAYETE KURBAN GİTTİĞİNİ TAHMİN EDİYOR.

Polis, cesedi salı günü ormanda bulunan Dominic Barnett'ın cinayete kurban gittiğinin tahmin edildiğini açıkladı.

Featherbank'te Garholt Sokağı'nda oturan Dominic Barnett'm (42) cesedi Hollingbeck Ormanı'nda çayın kenarında oynayan çocuklar tarafından bulundu. Bugün Başkomiser Lyons basına Barnett'ın ağır kafa yaralanmaları sonucu hayatını kaybettiğini açıkladı. Olay yerinde

yapılan araştırmada cinayetin muhtemel sebepleri arasında gasp olmadığı belirlendi.

Lyons, "Halkımıza buradan seslenmek istiyorum, Bay Barnett polis teşkilatında adı bilinen bir kimseydi ve bunun münferit bir vaka olduğuna inanıyoruz. Yine de bölgede güvenlik önlemlerini arttırdık ve konuyla alakalı ihbarda bulunmak isteyenlerin bize ulaşmasını önemle rica ediyoruz."

Gitgide yoğunlaşan bir panikle haberi yeniden okudum. Adrese bakılırsa bu bizim Dominic Barnett'dı. Bu evde yaşamıştı. Belki şu anda oturduğum yerde oturmuştu, Jake'in yatak odası yaptığımız odada uyumuştu.

Bu yıl nisan ayında öldürülmüştü.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak diğer haberleri aradım. Bilgiler bölük pörçüktü ve çoğu satır aralarına gizlenmişti. *Bay Barnett polis teşkilatında adı bilinen bir kimseydi.* İncelikli bir cümle. Anlaşılan adamın bir şekilde uyuşturucuya bulaştığı ve bu yolda öldüğü ima edilmişti. Hollingbeck Ormanı Featherbank'in güneyinde, ırmağın karşı yakasındaydı. Barnett'ın neden orada olduğu bilinmiyordu. Bir hafta sonra bir cinayet silahı bulunmuştu. Buradan sonra haberler azalarak bitiyordu. İnternetten öğrenebildiğim kadarıyla katil yakalanamamıştı.

Demek ki hâlâ dışarıda dolaşıyordu.

Farkındalığı berbat bir karıncalanma hissi takip etti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Polisi mi arasaydım? Bulduklarım onlara önceden anlattıklarıma fazla bir şey katmayacaktı. Onları aramaya karar verdim çünkü *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Ama önce daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Bir süre ellerim titreye titreye kafa patlattıktan sonra evi alırken toparladığım belgelere baktım, gereken adresi buldum ve anahtarlarımı aldım. Ekstra güvenlik önlemleri biraz bekleyecekti. Bana Dominic Barnett hakkında bilgi verebilecek tek bir kişi vardı ve onunla konuşma vakti gelip çatmıştı.

Yirmi Beş

Hep başladığı yerde bitiyor, diye düşündü Amanda.

Arsanın yakınlarındaki güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyordu, iki hafta önce de aynı sokakları incelediğini düşünmeden edemedi. O zaman Neil Spencer'ı kaçıran birini bulmayı umuyordu. Şimdi çocuğun cesedini geri getiren kişiyi arıyordu. Yine de sonuç aynıydı.

Koca bir hiç.

Daha yeni başladık, dedi kendine ama bu düşünce hemen uçup gitti. Artık çok geçti, özellikle de Neil Spencer için. Geçen gece şahit olduğu vahşeti kurcalayıp durmak yararsızsa bile cesedin gözünün önüne gelmesine engel olamıyordu, tüm bunlar Neil'ı vaktinde bulamadığı için yaşanmıştı. Asıl yapması gereken şey işine sarılmaktı. Bir ayak diğerinin önüne. Bir seferde bir detay. Çocuğa bunları yapan piç kurusunu yakalamanın yolu buydu.

Gözünün önünde yine o görüntü belirdi.

Silkinip kendine geldi, sonra odanın gerisinde kendisine tahsis edilen masada sessizce çalışan Pete Willis'e baktı. Masasına oturur oturmaz kendini onu göz ucuyla izlerken buluyordu. Bazen telefonda konuşuyordu, kalan zamanda tüm dikkati önündeki fotoğraflar ve dosyalardaydı. Frank Carter bir şeyler biliyordu, Pete de ona haber taşıyan kişiyi bulmak için adamın hapishanedeki arkadaşları ve tanıdıklarının ziyaretçilerini inceliyordu. Ama Amanda'yı etkileyen şey Pete'in kendisiydi.

Nasıl bu kadar *sakin* kalabiliyordu?

Gerçi onun da içten içe acı çektiğini biliyordu. Dün onun Frank Carter'ı ziyaret ettikten sonra araziye geldiğinde nasıl göründüğünü hatırlıyordu. Şimdi sakin görünmesinin nedeni onun da aynı kendisi gibi başka işlerle uğraşarak kafasını dağıtmasıydı. Eğer bunu beceriyorsa, sebebi kendisinden daha tecrübeli olmasıydı.

Amanda ona işin sırrını sormak istedi.

Onun yerine tekrar kamera kayıtlarına odaklandı. Tıpkı iki ay önce ekibi kasabanın üç beş kamerasında görünenleri tespit ettiğinde olduğu gibi, şimdi de içten içe buradan bir şey çıkmayacağının farkındaydı. Bıktırıcı bir işti. Yaptıkça daha da başarısız hissettiriyordu, yine de gerekliydi.

Bulanık kayıtlardan erkek, kadın ve çocukları seçti. Önemli bir şeye şahit olmadılarsa bile hepsi sorgulanacaktı. Aradıkları adam bu şekilde yakalanmayacak kadar dikkatliydi. Araçlar da tespit edilip sahipleri bulunacaktı. Toplantıdaki coşkusu gerçekti, bir tarafı hâlâ umudunu koruyordu ama içten içe aciz olduklarını biliyordu. İşinin ehli biri için Featherbank'te dolaşırken kameralardan kaçınmak zor değildi.

Bu fikrini önündeki deftere not etti.

Kameraların yerini biliyor.

Aynı notu iki ay önce de almıştı. Tarih tekerrür ediyordu.

Hep başladığı yerde bitiyor.

Kızgınlıkla kalemi fırlattı, kalkıp Pete'in masasına gitti. Adam işine öyle dalmıştı ki geleni fark etmedi bile. Masadaki yazıcı seri halde fotoğraf çıkarıyordu, hapisteki ziyaretçilerin kamera kaydındaki görüntüleriydi bunlar. Pete onları ekrandaki bilgilerle eşleştirip arkalarına not alıyordu. Masada bir de eski bir haberin çıktısı vardı. Başlığı okumak için kafasını eğdi.

"'Coxton Yamyamı'nın hapishane nikahı' mı?" dedi.

Pete sıçradı. "Ne?"

"Gazete kupürü." Tekrar okudu. "Dünyanın hali beni hep şaşırtıyor. Genellikle kötü anlamda."

"A, evet." Pete topladığı fotoğraflara işaret etti. "Bütün ziyaretçileri bunlar. Gerçek adı Victor Tyler. Yirmi beş yıl önce küçük bir kızı kaçırmıştı. Mary Fisher, duymuş muydun?"

"Hatırladım," dedi Amanda.

Aşağı yukarı aynı yaştaydılar. Amanda kızın yüzünü hatırlayamasa da aklı hemen korkutucu hikâyelerle eski gazetelerdeki grenli resimleri gözünün önüne getirdi. Yirmi beş sene. O kadar uzun süre geçtiğine inanmak zordu, insanlar ne kadar çabuk tarih olup unutuluyorlardı.

"Muhtemelen şimdiye kız da evli olurdu," dedi. "Hiç de adil değil, değil mi?"

"Doğru." Pete yazıcıdan bir fotoğraf daha çıkarıp ekrana baktı. "Tyler on beş sene önce evlenmiş. Louise Dixon. Hayret, hâlâ beraberler. Birlikte bir gece geçirmişler tabii ki. Ama nasıldır bilirsin. Böyle adamlar bazen cezbedici olabiliyor."

Amanda başını salladı. En kötü suçluların bile genelde talipleri eksik olmazdı. Bazı kadınlar için mıknatıs gibiydiler. *Onun suçu yok*, diye avunurlardı. Veya artık değişmişlerdi. O da değilse onlar adamı düzeltecekti. Bazıları tehlikeden hoşlanıyor bile olabilirdi. Aklı bunu hiç almıyordu, yine de böyle bir şey vardı.

Pete fotoğrafın arkasına yazdı, sonra onu bir köşeye bırakıp başka bir tane aldı.

"Carter bu adamın arkadaşı mıymış?" dedi Amanda.

"Carter sağdıcıymış."

"Vay be, müthiş bir düğün olmuştur o zaman. Nikahı şeytan bizzat kıydı herhalde."

Pete cevap vermedi. Ekran yerine az önce aldığı fotoğrafa odaklanmıştı. Tyler'ın ziyaretçilerinden biridir, diye düşündü. Ama bu adam Pete'in dikkatini tümüyle çekmişti.

"Bu kim?"

"Norman Collins." Pete ona baktı. "Onu tanıyorum."

"Anlat."

Pete ana hatlarıyla anlattı. Norman Collins yirmi sene önce sorguladıkları buralı bir adamdı. Aleyhinde elle tutulur bir kanıt

yoktu ama tuhaf davranıyordu. Pete'in anlattıklarına bakılırsa kimi zaman soruşturmalara gizlice sızan ruh hastası lavuklardan biriydi. Onlara karşı tetikte olmak için eğitilirdin. Bütün cenazelere, basın açıklamalarına kıyıdan köşeden dahil olurlardı. Kulak kabartıyormuş gibi görünürlerdi, fazla soru sorarlardı. Çok ilgili görünürlerdi veya insanı bir şekilde işkillendirirlerdi. Yalnızca hastalıklı veya sapıkça davranan tipler de olabilirlerdi ama katiller de bazen bu şekilde davranırdı.

Belli ki Collins böyle değildi.

"Aleyhinde hiçbir bulgu yok," dedi Pete. "Tüm kaçırmalarda kesin mazereti var. Çocuklarla veya ailelerle hiçbir bağlantısı yok. Sicili temiz. Sonuçta davada yalnızca ismi geçmiş oldu."

"Yine de onu hatırladın."

Pete fotoğrafa yeniden baktı.

"Onu gözüm hiç tutmamıştı," dedi.

Muhtemelen buradan bir şey çıkmazdı ve Amanda boşuna umutlanmak istemiyordu ama her ne kadar sistemli ve sağduyulu olmak gerekse de içgüdü diye bir şey vardı. Eğer Pete bu adamı hatırladıysa bir sebebi olmalıydı.

"Bak, yeniden karşımıza çıktı," dedi. "Adresi var mı?"

Pete klavyenin tuşlarını tıkırdattı.

"Evet. Hâlâ aynı yerde oturuyor."

"Tamam. Git onunla konuş. Bir şey çıkmaz ama neden Victor Tyler'ı ziyaret ediyormuş öğrenelim bakalım."

Pete bir an ekrana baktı, sonra başıyla onaylayıp ayağa kalktı.

Amanda odanın öbür ucuna yürüdü. Masasına varmadan Komiser Yardımcısı Stephanie Johnson onu yakaladı.

"Hanımefendi?"

"Lütfen böyle söyleme Steph. Sanki yaşlı bir nineymişim gibi hissettiriyor. Gittiğiniz evlerden bir şey çıktı mı?"

"Şimdilik hayır. Ama endişeli ebeveynlerden ihbar gelirse bilmek istemiştiniz, değil mi? Evin etrafında gezinen şüpheli tipler gibi şeyler mesela?"

Amanda onayladı. Neil'ın annesi zamanında yapmıştı bir hata, Amanda bunu tekrarlayacak değildi.

"Bu sabah erkenden bir ihbar geldi," dedi Steph. "Bir adam bizi arayıp evin dışındaki birinin oğluyla konuştuğunu söyledi."

Amanda Steph'in masasına gidip detayları okumak için ekranı çevirdi. Söz konusu çocuk yedi yaşındaydı. Rose Terrace İlkokulu'na gidiyordu. Bir adamın giriş kapısının arkasından onunla konuştuğu iddia ediliyordu. Raporda ayrıca çocuğun tuhaf davrandığı belirtiliyordu ve oraya giden polis memurlarının ihbarın gerçekliğinden şüphe ettiği anlaşılıyordu.

Onlara bunun hesabını soracaktı.

Amanda doğruldu, odada dolaşıp etrafını kızgın bakışlarla inceledi. Komiser Yardımcısı John Dyson'ı buldu. O müsaitti, tembel piç bir yığın evrakın arkasında telefonunu kurcalıyordu. Amanda önüne gidip parmağını şıklatınca telefonunu kucağına düşürdü.

"Gel benimle," dedi Amanda adama.

Yirmi Altı

Bana yeni yuvamızı satan Bayan Shearing'in evine varmam on dakika sürdü.

İki katlı müstakil bir evin önüne park ettim. Evin sivri bir çatısı, taş döşeli geniş bir araba yolu vardı. Kaldırımdan metal çitle ayrıldığı yerde siyah bir posta kutusu duruyordu. Featherbank'in bu bölgesi çok daha zengin bir bölgeydi, şimdi Jake ile ikimizin olan, Bayan Shearing'in yıllarca kiraladığı eve kıyasla.

Son kiracısı da Dominic Barnett'tı.

Çitin kapısına elimi uzatıp metal tokayı kaldırdım. İçeri adımımı atar atmaz evde bir köpek çılgınca havlamaya başladı ve ön kapıya yaklaştıkça ses yükseldi. Zili çalıp bekledim. Bayan Shearing ikinci çalışta kapıyı açtı ama zinciri çıkartmadan kapı aralığından baktı. Köpek arkasında duruyordu: Üzerime atılmak için fırsat kollayan ufacık bir Yorkshire Teriyer. Tüylerinde beyazlar vardı ve neredeyse sahibi kadar yaşlı ve kırılgan görünüyordu.

"Buyurun?"

"Merhaba," dedim. "Beni hatırlar mısınız bilmem, Bayan Shearing. İsmim Tom Kennedy. Birkaç hafta önce evinizi satın almıştım. Evi görmeye geldiğimde sizinle birkaç kez görüşmüştük. Oğlumla ben."

"Aa, evet. Tabii ya. Şşşt, Morris. Çekil." Sonuncusunu köpeğe söylemişti. Elbisesini silkeleyip bana döndü. "Kusura bakmayın, kendisi çok heyecanlı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evle alakalı. Eski kiracılarınızdan biri hakkında birkaç şey sorabilir miyim?"

"Şey..."

Sanki kimi kastettiğimi anlamış ve bundan hiç hoşlanmamış gibi tuhaf bir tavır takındı. O konuşana dek beklemeye karar verdim. Birkaç saniyelik sessizliğin sonunda nezaket tereddütlerini yenmiş olacaktı ki zinciri çıkarttı.

"Şey," dedi yine. "O zaman içeri buyurun."

İçeride çekingen davrandı, kıyafetlerini ve saçını düzeltip evin dağınık hali için özür diledi. Sonuncusuna aslında hiç gerek yoktu. Ev saray yavrusu gibiydi ve tertemizdi, girişi bile benim oturma odam kadar vardı. Geniş tahta bir merdiven yukarıya doğru kıvrılıyordu. Bayan Shearing'in ardından sevimli bir oturma odasına gittim. Morris coşkuyla bacaklarımın etrafında koşturuyordu. Bir şöminenin etrafında iki divanla bir koltuk dizilmişti. Şömine boş ve lekesizdi. Duvarlardan birini boylu boyunca bir vitrin kaplıyordu, camın ardına kristal eşyalar titizlikle dizilmişti. Duvarlarda kır ve av sahnelerini betimleyen resimler asılıydı. Evin ön cephesindeki sokağa bakan penceredeki lüks kırmızı perdeler kapalıydı.

"Eviniz çok güzelmiş," dedim.

"Teşekkür ederim. Aslında benim için fazla büyük, hele de çocuklar taşınıp Derek de vefat ettiğinden beri. Ama artık taşınmak için fazla yaşlıyım. Birkaç günde bir temizliğe bir kız geliyor. Fena halde lüks, ama ne yapabilirim? Buyurun, oturun lütfen."

"Teşekkürler."

"Çay alır mısınız? Veya kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Oturdum. Divan katı ve sertti.

"Evinize alışabildiniz mi?"

"Alışıyoruz."

"Ne kadar güzel." Memnuniyetle gülümsedi. "Ben o evde büyüdüm ve inanır mısınız, hep sonunda iyi birinin, düzgün

bir ailenin eline geçsin istedim. Oğlunuz, ismi Jake'ti, değil mi? O nasıl?"

"Okula yeni başladı."

"Rose Terrace mı?"

"Evet."

Yine o gülümseme. "Çok iyi bir okuldur. Ben de orada okudum."

"Duvarda el iziniz var mı?"

"Evet." Gururla başını salladı. "Bir kırmızı, bir de mavi."

"Ne güzel. Garholt Sokağı'nda büyüdüğünüzü mü söylemiştiniz?"

"Evet. Annemle babam öldükten sonra Derek'le ikimiz onu yatırım amacıyla elimizde tuttuk. Fikir eşimindi ama ben de dünden razıydım. Oradan hep hoşlandım. Orada acı tatlı çok şeyler yaşadık, anlıyor musunuz?"

"Tabii." Gelen adamı aklıma getirip hesap yapmaya çalıştım. Yaşı Bayan Shearing'in yaşından oldukça küçük olmalıydı, ama imkânsız değildi. "Acaba küçük kardeşiniz var mıydı?"

"Hayır, tek çocuktum. Belki eve o yüzden bu kadar bağlandım. O bana aitti, anlıyor musunuz? Tamamen benimdi. Onu seviyordum." Suratını astı. "Çocukken arkadaşlarım oradan biraz korkardı."

"Neden?"

"Bilmem, öyle bir havası var demek ki. Biraz tuhaf görünüyor, sizce de öyle değil mi?"

"Galiba." Dün Karen da aynısını söylemişti. Ona söylediğimi tekrar ettim ama dürüst olmak gerekirse artık içi boş geliyordu. "Karakter sahibi bir ev."

"Kesinlikle öyle!" Bayan Shearing cevabımı beğenmişe benziyordu. "Ben de hep böyle düşündüm. O yüzden de şimdi yeniden emin ellerde olduğuna seviniyorum.

Bu sözü yutmuş gibi davrandım çünkü ev bana pek de emin gelmiyordu. Ama tıpkı düşündüğüm gibi adamın orada

büyüdüğü yalandı. Ayrıca cümle de kafama takılmıştı. *Yeniden* emin ellerde. *Sonunda* iyi birinin eline geçsin istedim.

"Önceden emin ellerde değil miydi?"

Yine huzursuzlandı.

"Yani, hayır. Geçmişteki kiracılardan yana pek şansım olmadı diyelim. İnsanların niyetini anlamak çok zor, öyle değil mi? İnsanlar yüz yüzeyken gayet hoş görünebilir. Hem şikâyetçi olmak için geçerli bir sebebim de yoktu. Kiraları zamanında öderlerdi. Eve de iyi baktılar..."

Sesi kesildi, sanki problemin ne olduğunu açıklayamıyormuş ve bunun sözünü etmek istemiyormuş gibiydi. O bunu yapabilirdi ama benim böyle bir lüksüm yoktu.

"Ama?"

"Şey, bilmiyorum. Onların aleyhinde gösterebilecek geçerli bir sebep bulamadım, bulsaydım bir dakika durmazdım. Sırf şüphe işte. Bazen orada başkalarının da kaldığından şüpheleniyordum."

"Oda mı kiralıyorlardı?"

"Evet. Ahlaksızlık yaptıklarından da şüphelendim." Yüzü asıldı. "Ara sıra uğradığımda evde tuhaf bir koku olurdu. Tabii bugünlerde önceden haber vermek gerekiyor. İnanabiliyor musunuz buna? Kendi evine gitmeden önce uyaracakmışsın. Yalnız bir sefer habersiz gittim, onda da beni içeri almadı."

"Dominic Barnett mı?"

Duraksadı.

"Evet, o. Önceki de ondan iyi değildi. Galiba o evin bahtı pek açık olmadı."

Sen de bunu bana geçirdin.

"Dominic Barnett'a ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, tabii ki."

Başını eğip ellerine baktı, kucağında düzgün ve kibar bir şekilde duruyorlardı. Bir süre sessiz kaldı.

"Çok fenaydı, kesinlikle. Kimsenin başına öyle bir şey gelsin istemem. Ama sonradan duyduğuma göre kirli işlere bulaşmış."

"Uyuşturucu mu?" dedim açık açık.

Bir kez daha, sessizlik. Sonunda içini çekti, sanki dünyanın ona tamamen yabancı taraflarından bahsediyorduk.

"Onları evimde sattığına dair bir kanıt bulunmadı. Ama evet. Çok üzücü oldu. Sanırım o öldükten sonra başka kiracı arayabilirdim ama bunun için fazla yaşlı olduğuma karar verdim. Evi satma vakti geldiğini düşündüm. Böylece eski evime yeni bir aileyle yeni bir sayfa açabilirdim. Benim son zamanlardaki halimden daha çok ilgi gösterebilecek birini."

"Jake ve beni."

"Evet!" Yüzü aydınlandı. "Siz ve tatlı oğlunuz! Daha iyi teklifler aldım, ama artık paranın benim için önemi yok ve siz ikiniz uygun göründünüz. Evimi genç bir aileye vermek hoşuma gitti, böylece orada oyunlar oynayan yeni bir çocuk olacaktı. Yine aydınlık, sevgi dolu, tıpkı ben küçük bir kızken olduğu gibi rengârenk olmasını istedim. İkinizin de orada mutlu mesut yaşamasına çok sevindim."

Geriye yaslandım.

Jake ile orada mutlu *değildik* tabii, bir yandan Bayan Shearing'e çok kızmıştım. Evin geçmişini zamanında anlatması gerekirdi. Yine de mutluluğu sahici görünüyordu. İyilik ettiğini zannediyordu, evi satmak için Jake ile beni seçme sebebini de anlıyordum, şeyin yerine...

Sonra kaşlarımı çattım.

"Bu ev için daha iyi teklifler mi aldınız?"

"Evet, aslında çok daha iyilerini. Birisi teklif ettiğim fiyatın çok fazlasını vermeye hazırdı." Burnunu kırıştırıp başını salladı. "Ama onu gözüm hiç tutmadı. Bana diğerlerini hatırlattı. Çok da ısrarcıydı, bu daha da iticiydi. Sıkıştırılmayı hiç sevmem."

Yine öne eğildim.

Birisi Bayan Shearing'e teklifinden çok daha fazlasını sunmuştu ve Bayan Shearing onu reddetmişti. Göze batacak kadar ısrarcıydı. Adamı gözü hiç tutmamıştı.

"Bu adam," dedim dikkatlice. "Nasıl görünüyordu? Kısa boylu muydu? Tepesi kel, yanlardan kır saçlı mıydı?"

Elimle kendi kafamda gösterdim ama çoktan onaylamıştı.

"Evet, o. Hep çok şık giyinir."

Yüzünü yine astı, sanki göstermelik nezaketime artık kanmıyordu.

"Bay Collins," dedi. "Norman Collins."

Yirmi Yedi

Eve döndüğümde arabayı park edip araba yolunu izlemeye başladım.

Düşünüyordum, hiç değilse düşünmeye çalışıyordum. Gerçekler, fikirler, açıklamalar başımın etrafında kuşlar gibi dönüyorlardı, gözle görünecek kadar yavaş ama yakalamak için fazla hızlılardı.

Evin etrafında gezinen adamın adı Norman Collins'ti. İddia ettiğinin aksine bu evde büyümemişti, yine de onu satın almak için ederinin çok üstünde bir ücret ödemeye hazırdı. Belli ki evin onun için bir manası vardı.

Ama ne?

Garaja giden araba yoluna baktım.

Onu ilk gördüğümde Collins burada dolanıyordu. Garaj ben taşınmadan önce evde duran döküntülerle doluydu, bunlardan bazıları Dominic Barnett'a ait olmalıydı. Geçen gece Jake'e kapıyı açtırmaya çalışan adam Collins olabilir miydi? Öyleyse belki de tehlikede olan Jake'in kendisi değildi, Collins yalnızca ondan bir şeyler isteyecekti.

Garajın anahtarını, mesela.

Akıl yürüterek ancak bu kadarını çıkartabilmiştim. Arabadan inip garaja gittim, kapıyı açıp eski bir boya kutusuyla olduğu yere sabitledim.

İçeri girdim.

Tüm çöpler oradaydı tabii: eski mobilyalar, kirli şilte, ortada gelişigüzel yığılmış nemli koliler. Sağ tarafta örümcek hâlâ kalın ağını örmekle meşguldü, görüşmeyeli ağ birkaç eşyaya daha uzanmıştı. Kelebekler tahminen ağda ufak, solgun düğümler olarak yerlerini almışlardı.

Etrafa baktım. Kelebeklerden biri pencereye zarifçe tünemişti. Bir diğeri içinde Noel süsleri olan kutunun üstünde durmuş, kanatlarını nazik hareketlerle açıp kapatıyordu. Aklıma Jake'in resmi geldi. Kelebekleri burada görmüş olamazdı. Bu şimdilik çözemeyeceğim bir gizemdi.

Ya sen, Norman?

Sen ne arıyordun burada?

Kuru yaprakları ayağımla bir kenara ittirip süs kolisini oraya koydum, sonra içini titizlikle aradım. Tüm kolilere bakmak yarım saat aldı, hepsini tek tek boşaltıp içindekileri yere koydum. Dizimin üstüne çökünce garajın taş zemininin soğukluğunu hissettim, kot pantolonumun dizleri tüm nemi çekmiş gibi geldi.

Garaj kapısı ardımda gıcırdadı. Gürültüden irkilerek hemen dönüp baktım, araba yolu aydınlık ve boştu. Ilık meltem kapıyı boya tenekesine çarptırmıştı.

Bulduğum şeylere geri döndüm.

Hiçbir şey yoktu. Kutular bir işe yaramayan ama atmaya kıyamadığın bir sürü ıvır zıvırla doluydu. Süsler vardı tabii, eskilikten renkleri solmuş simli halatlar etrafa dağılmıştı. Birbirinden alakasız eski gazeteler, dergiler vardı. Küf kokulu kıyafetler katlanıp istiflenmişti. Tozlu, eskimiş uzatma kabloları. Hiçbiri özenle gizlenmişe benzemiyordu, aslına bakılırsa bir ara paketlenip kaldırılmış ve sonra unutulmuş gibiydi.

Hayal kırıklığımı bastırmaya uğraştım. Burada hiçbir şey yoktu.

Araştırmam birkaç kelebeği daha rahatsız etmişti. Beş-altı tanesi antenlerini oynata oynata boşalttığım süprüntülerin yüzeyine çıktı, diğer ikisi de pencereden dışarı uçmaya çalışıyordu.

Simli halatın üstündeki yanımdan geçip açık kapıya doğru gitti ama aptal yaratık oradan dönüp yere, önümdeki tuğlalardan birine kondu.

Bir süre onu izledim. Kanatlarındaki parlak, özgün renkler büyüleyiciydi. Kararlı bir tavırla tuğlaların üstünde yürüyüp aralarındaki boşluğun içinde gözden kayboldu.

Yere baktım.

Garajın zemininin büyük bölümüne tuğlalar rastgele dizilmişti ve baktığım şeyi tanımak bir saniyemi aldı. Eski bir tamir kızağıydı, üzerine uzanıp arabanın altıyla uğraşmak için kullanılan cinsten bir şey. Düz zemin görüntüsü vermek için üstüne tuğla dizilmişti.

Çekinerek kelebeğin konduğu tuğlayı kaldırdım. Tuğla, toz ve örümcek ağıyla dolu yerinden çıktı, inatçı kelebek kenarda durmaya devam ediyordu. Tuğlanın çıktığı yerin boşluğunda koliye benzer bir şey gördüm.

Garaj kapısı çarparak kapandı.

Tanrım.

Bu sefer dışarı çıkıp araba yolunu kontrol ettim. Kimse yoktu ama güneş bulutların ardına gizlenmişti ve dünya kararıp soğumuştu. Rüzgâr esmeye başladı. Başımı eğdim, tuğlayı hâlâ hafifçe titreyen elimde tuttuğumu fark ettim.

Garaja dönünce elimdekini bir kenara koyup diğerlerini sökmeye koyuldum ve nihayet altta gizlenmiş kutuya ulaştım. Diğerleriyle aynı boydaydı ama koli bandıyla kapatılmıştı. Kalbim gümbürdeyerek anahtarlarımı çıkarıp en sivri uçlusunu aldım.

Aradığın bu muydu, Norman?

Bandı boydan boya yırtıp kapağı açmak için parmaklarımı içeri soktum. Kapak yırtılarak açıldı. Kutunun içine baktım.

Bir anda yeniden dizlerimin üstüne çöktüm, gördüğümü anlayamamıştım veya anlamak istemiyordum. Geçen gece Jake'in oturma odasında kendi kendine konuştuktan sonra söylediği şey

aklıma geldi. *Seni korkutmak istiyorum.* Galiba o zaman kız çocuğu hayatımıza geri gelmişti.

Bir arabanın kapısı kapandı. Arkama bakınca araba yoluna park eden araçtan inen bir adamla bir kadının bana doğru geldiğini gördüm.

O değildi ki, demişti bana oğlum.

O yerdeki oğlandı.

"Bay Kennedy?" dedi kadın.

Ona cevap vereceğim yerde önümdeki kutuya döndüm.

İçeride kemikler vardı.

Bana gözlerini dikmiş bakan küçük bir kafatası vardı.

Oraya konmuş, kanatlarını uyuyan bir çocuğun atan kalbi gibi nazikçe hareket ettiren güzel renkli bir kelebek vardı.

Yirmi Sekiz

Pete, Norman Collins ile daha önceleri birkaç defa muhatap olduysa da hiçbir zaman adamın evine gitmek zorunda kalmamıştı. Yine de evi biliyordu, bir zamanlar Collins'in ailesine ait olan yarı müstakil bir evdi ve Collins hiçbir zaman oradan ayrılmamıştı. Babasının ölümünü takip eden yıllar boyunca annesiyle oturmuş, o öldükten sonra da orada yaşamaya devam etmişti.

Bunda uygunsuz bir şey yoktu tabii, yine de bu durum Pete'in hoşuna gitmemişti. Çocukların büyüyüp evden ayrılması ve kendi ayakları üzerinde durması gerekirdi. Öbür türlüsü sağlıksız bir bağımlılığa veya acizliğe işaret ederdi. Belki de Pete bu fikre Collins'le tanışınca kapılmıştı. Hatırladığı kadarıyla adam hamur gibi yumuşaktı ve sanki içinin çürüklüğünü sızdırıyormuşçasına durmadan terliyordu. Annesinin odasını senelerce bozmadan muhafaza ettiğinden veya onun yatağında yatmaya başladığından şüpheleneceğin bir tipti.

Bununla beraber her ne kadar Pete'i sinir etse de Collins, Frank Carter'ın suç ortağı değildi.

Bu, Pete'i az da olsa teselli ediyordu. Şimdi karıştırdığı haltları bilmese de en azından o zamanlar onu göz ardı etmemişti. Adam hiçbir zaman resmi bir şüpheli olmamıştı, buna rağmen çok şüphe uyandırmıştı. Ama mazeretleri geçerliydi. Eğer birisi gerçekten Carter'a yardım ediyorsa, bunun Collins olması mümkün değildi.

O zaman hapishanede ne yapıyordu?

Belki de hiçbir şey. Yine de birilerinin Carter'a dışarıdan haber taşıyor olması lazımdı ve Pete, Collins'in evinin önüne park eder etmez içi hafifçe ürperdi. Çok umut beslemese iyi olurdu tabii. Ama sonunun nereye varacağını bilemese de doğru yolda olduklarını hissediyordu.

Eve yaklaştı. Küçük ön bahçe bakımsızdı, her yeri yabani otlarla uzamış çimen bürümüştü. Evin yakınındaki bir çalı öyle büyüktü ki kapıya ulaşmak için arasından sıyrılarak geçmek gerekiyordu. Kapıyı çaldı. Yumruğunun altındaki kapı güçsüz ve incecikti, yarısı kurtlar tarafından yenmişti. Evin ön cephesi beyaza boyanmıştı ama boya öyle kabarıp dökülmüştü ki Pete'e yüzüne makyaj sıvanmış yaşlı bir kadını çağrıştırdı.

Kapıyı tam yeniden çalacaktı ki arka taraftaki hareketliliği duydu. Kapı açıldı ama zincirliydi. Pete zincirin takıldığını duymamıştı, demek ki Collins evdeyken bile güvenliğine düşkündü.

"Buyurun?"

Norman Collins, Pete'i tanımadı ama Pete onu yeterince iyi hatırlıyordu. Yirmi yılda neredeyse hiç değişmemişti, yalnızca keşiş gibi saçları kırlaşmıştı. Kafasının tepesi öfkeden patlamak üzere olan bir yaratık gibi alacalı ve kırmızıydı. Evde dinlendiği halde iki dirhem bir çekirdekti, yelekli şık bir takım giyiyordu.

Pete kimliğini gösterdi.

"Merhaba Bay Collins. Ben Komiser Pete Willis. Beni hatırlar mısınız bilmem, yıllar önce birkaç kez karşılaşmıştık?"

Collins'in bakışı kimlikten Pete'in yüzüne kaydı ve gergin bir tavra büründü. Evet, hatırlamıştı.

"Evet, elbette."

Pete kimliğini yerine koydu.

"İçeride biraz sohbet edebilir miyiz? Fazla vaktinizi almayacağım."

Collins tereddüt etti, omzunun üstünden evinin loş derinliklerine baktı. Pete çoktan adamın alnında biriken boncuk boncuk teri görüyordu.

"Pek müsait bir vakit değil. Sebebi ziyaretiniz nedir?"

"İçeride konuşmayı tercih ederim Bay Collins."

Bekledi. Collins gülünç denecek kadar kibar bir adamdı ve Pete onun sessizliğin fazla uzamasını istemeyeceğinden emindi. Birkaç saniye sonra Collins yelkenleri suya indirdi.

"Pekâlâ."

Kapı kapandı ve bu sefer tamamen açıldı. Pete soluk kahverengi bir giriş holüne girdi. Puslu bir merdiven boşluğunun üstünde basamaklar yukarı çıkıyordu. Hava ağırdı ve rutubet kokuyordu ama araya tatlı bir esans karışmıştı. Bu aklına antika okul sırasını getirdi, kapağını açınca burnuna tahta ve çiğnenmiş sakız kokusu gelirdi.

"Size nasıl yardım edebilirim, Komiser Willis?"

Hâlâ merdivenin dibinde duruyorlardı, Pete'i rahatsız edecek kadar dip dibeydiler. Bu mesafeden takımının altında terleyen Collins'in kokusunu alabiliyordu. Oturma odası olduğunu düşündüğü odaya işaret etti.

"İsterseniz buraya geçelim."

Collins yine tereddüt etti.

Pete kaşlarını çattı.

Ne saklıyorsun, Norman?

"Tabii," dedi Collins. "Böyle buyurun lütfen."

Pete'i oturma odasına götürdü. Pete dağınıklıkla karşılaşacağını düşünüyordu ama oda derli toplu ve temizdi. Mobilyalar tahmininden daha yeni ve moderndi. Bir duvarda plazma ekran televizyon vardı, diğerleri çerçevelenmiş çizimler ve vitrinlerle kaplıydı.

Collins odanın ortasında kaskatı durdu, ellerini bir uşak gibi önünde kavuşturdu. Onun bu tuhaf resmi tavrı Pete'in ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

"Siz... İyi misiniz Bay Collins?"

"A, evet." Collins isteksizce onayladı. "Sebebi ziyaretinizi lütfeder miydiniz?"

"Yaklaşık iki ay önce HMP Whitrow'da Victor Tyler adında bir mahkûmu görmeye gitmişsiniz."

"Filhakika, kendisini ziyaret etmiştim."

"Ziyaretinizin sebebi neydi?"

"Sohbet ettik, efendim. Keza diğer ziyaretlerimde de."

"Daha önce onunla görüşmüş müydünüz?"

"Evet. Birkaç sefer."

Collins poz verir gibi hareketsiz duruyordu. Hâlâ kibarca gülümsüyordu.

"Victor Tyler ile hangi konuda konuştuğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Cürmü hakkında, elbette."

"Öldürdüğü kız çocuğu hakkında mı?"

Collins onayladı. "Mary Fisher."

"Evet, adını biliyorum."

Gûl. Collins, Pete'de hep bu izlenimi uyandırmıştı. Tuhaf, ufak tefek bir adam. Diğerlerinin içgüdüsel olarak kaçındığı kadar karanlık şeylere takıntılı. Collins hâlâ gülümseyerek dikiliyordu, herhalde bu mevzunun kapanmasını ve Pete'in gitmesini umuyordu ama o gülümseme tamamen sahteydi. Collins telaşlandı, diye düşündü Pete. Sakladığı bir şeyler var. Kendisinin de kaskatı kesildiğinin farkındaydı, odada rahatsızlık verici bir hareket yoksunluğu vardı, böylece yerinden kalkıp duvarlardan birine gitti ve Collins'in çerçeveletip astığı resimlerle eşyalara baktı.

Çizimler tuhaftı. Yakından ne kadar çocuksu oldukları anlaşılıyordu. Duvardakileri inceledi, çöp adamları, amatörce yapılmış sulu boyaları. Sonra dikkatini daha değişik bir şey çekti. Kırmızı bir şeytan maskesi. Bir milyonculardа bulunacak gibi bir şeydi ama nedense Collins onu dikdörtgen bir camın içinde duvarına asmıştı.

"O koleksiyon parçasıdır."

Collins aniden dibinde bitivermişti. Pete çığlık atmamayı becerse de bir adım çekilmekten kendini alamadı.

"Koleksiyon parçası mı?"

"Tabii." Collins onayladı. "Namı epey yürümüş bir caniye aittir, cinayet işlerken bunu takıyordu. Bir servete mal oldu, lakin fevkalade bir parçadır ve kaynağı ile evrakı mükemmeldir." Collins çabucak dönüp Pete'e baktı. "Tamamen meşru ve halistir, sizi temin ederim. Size yardımcı olabileceğim başka bir mevzu var mı?"

Pete başını iki yana salladı, Collins'in az önce söylediklerine anlam vermeye çalışıyordu. Sonra duvardaki diğer eşyalardan bazılarını inceledi. Hepsinin çizim olmadığını fark etti. Bazı çerçevelerde notlar ve mektuplar vardı. Bazıları resmi evrak ve raporlardı, diğerleri kalitesiz not kâğıdına elle karalanmıştı.

Duvara işaret etti, bir parça umutsuz hissediyordu.

"Peki bunlar?"

"Mektuplar," dedi Collins sevinçle. "Kimi şahsi, kimi müktesep. Resmi evrak ve mektuplar da mevcut."

Pete yine geri çekildi, bu sefer odanın ortasına kadar gitti. Sonra dönüp etrafına bakındı. Gördüklerinin ne olduğunu anlayınca sıkıntısı katlanarak arttı, kanı çekildi.

Çizimler, andaçlar, yazışmalar.

Ölüm ve cinayet koleksiyonu.

Bunun gibi ölümle alakalı konulara ilgi duyan insanların, hatta böyle şeyler satan internet sitelerinin varlığından haberdardı. Ama daha önce böyle bir koleksiyonun ortasında durmamıştı. Etrafındaki odadan dehşet fışkırıyordu, çünkü bu basit bir koleksiyondan çok bir kutsama gibiydi. Bu şeyler hürmetle sergilenmişti.

Duvarın yanında dikilen Norman Collins'e baktı. Gülümsemesi silinmişti, şimdi daha acayip, daha iğrenç bir şeye dönüşmüştü. Collins, Pete'i içeri almak istememişti ve Pete resimleriyle eşyalarını fark etmeden konu kapansın istemişti. Ama şimdi yüzünde alaycı bir gülüş vardı, Pete'in koleksiyonunu dehşet verici bulmasından zevk aldığı belliydi. Belki kendini ondan üstün görüyordu.

Tamamen meşru ve halistir, sizi temin ederim.

Böylece Pete orada bir anlığına dikildi, ne yapacağını, hatta yapacak bir şey olup olmadığını bilemedi. Sonra telefonu çaldı, onu kendine getirdi. Telefonu alıp arkasını döndü, onu kulağına sıkıca bastırarak mümkün olduğu kadar alçak sesle konuştu.

"Ben Willis."

Arayan Amanda'ydı.

"Pete? Neredesin?"

"Konuştuğumuz yerdeyim." Sesindeki telaşı sezdi. "Sen neredesin?"

"Garholt Sokağı'nda bir evdeyim. İkinci bir ceset bulundu."

"İkinci mi?"

"Evet, ama bu çok daha eski. Uzun süredir saklanmış gibi görünüyor."

Peter duyduklarını sindirmeye çalıştı.

"Ev kısa süre önce satılmış." Amanda da biraz nefes nefese kalmıştı, herhalde o da olanları anlamaya çalışıyordu. "Yeni ev sahibi cesedi garajdaki bir kutuda bulmuş. Ayrıca dün gece birinin oğlunu kaçırmaya çalıştığını ihbar etmiş. Evin etrafında gezen adam da senin Norman Collins. Ev sahibi onun adını verdi. Galiba Collins cesedin yerini biliyordu."

Pete arkasını döndü ve birisinin varlığını hissetti. Collins yine kendisini Pete'e yapıştırmayı becermişti. Şimdi Pete'in tam yanında duruyordu, yüzü cildindeki gözenekleri ve boş gözlerini göreceği kadar yakınındaydı. Havada dehşet asılıydı.

"Başka bir arzunuz var mıydı, Komiser Willis?"

Pete geriye bir adım attı, kalbi çarpıyordu.

"Onu karakola getir," dedi Amanda.

Yirmi Dokuz

Jake'in okulundan bir sokak öteye park ettim. Arabamda benimle beraber bir polis memurunun bulunması güven verici olmalıydı.

Gece yarısı gelip oğlumu kaçırmaya çalışan adamı yeterince ciddiye almadıkları için polise öfkelenmiştim. Şimdi değişmişlerdi, ama bu da içimi rahatlatmamıştı. Demek ki tüm bunlar gerçekti. Demek ki Jake gerçekten tehlikedeydi.

Komiser Yardımcısı Dyson kafasını kaldırdı.

"Geldik mi?"

"Az kaldı."

Telefonunu cebine koydu. Dyson ellilerindeydi ama karakoldan buraya kadar ergen gibi elindeki telefona gömülmüştü.

"Tamam," dedi. "Her zamanki gibi davranın. Oğlunuzu alın, diğer velilerle sohbet edin veya normalde ne yapıyorsanız onu yapın. Acele etmeyin. Bu sırada sizi ve etrafta bulunan diğer insanları gözleyeceğim."

Direksiyona hafifçe vurdum. "Komiser Beck bana suçluyu yakaladığınızı söyledi."

"Tabii." Dyson omuzlarını silkti. Tutumundan yalnızca talimatları uyguladığı anlaşılıyordu. "Yalnızca önlem alıyoruz."

Önlem.

Amanda Beck de karakolda aynısını söylemişti. Eve gelen polise bulduklarımı gösterdikten sonra her şey hızlıca ilerlemişti. O

arada Norman Collins tutuklanmıştı ve geçen gece Jake'in başına neler gelebileceğini açıkça görmüştüm. Fakat Collins hapisteyken oğlumun güvende olması gerekmez miydi?

Öyleyse neden koruma vermişlerdi?

Sadece bir önlem.

Karakolda da, şimdi de bu söz bana güven vermemişti. Polis işinin ehli, güçlü bir kurumdu ama yine de Jake yanıma gelene dek onun tehlikede olacağını hissediyordum. Ancak onu *benim* koruyabileceğim bir yerde güvende olurdu.

Ben okula doğru yürürken Dyson gizlendi. Gizlice bir polis memuru tarafından izlenmek gerçek olamayacak kadar yabancı bir histi. Gerçi bütün gün zaten dengesiz, ürkütücü işlerle geçmişti. Olayların hızından hâlâ evimde bir ceset, muhtemelen bir çocuk cesedi bulduğumu anlamaya fırsat bulamamıştım. Gerçek henüz kafama dank etmemişti. Karakolda serinkanlılıkla ifade verdim, daha sonra daktilo edilecek, Jake'i aldıktan sonra imzalamam için hazırlanacaktı. Sonra ne olacaktı hiç bilmiyordum.

Normal davranın, demişti Dyson. Mevcut şartlar altında tamamen imkânsız bir talimattı bu. Fakat bahçeye yaklaşınca çite yaslanmış dikilen Karen'ı gördüm, ellerini bol paltosunun ceplerine sokmuştu. Onunla konuşmak herhangi başka bir şey kadar normal olmalıydı. Yanına gidip çite yaslandım.

"Merhaba," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor."

"Ha, ha." Sonra bana dikkatlice baktı. "Gerçi tipine bakılırsa şakasına söylemedin. Günün kötü mü geçti?"

Yavaşça nefes verdim. Polis bana açık açık bugün olanlardan kimseye bahsetmemi söylememişti ama şimdilik konuşmasam daha akıllıca olurdu. Her şeyi geçtim, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Öyle sayılır. Çok karışık bir yirmi dört saat geçirdim. Sonra detaylı anlatırım."

"Peki o zaman, dört gözle bekliyorum. Ama iyisindir umarım. Affedersin ama bok gibi görünüyorsun." Biraz düşündü. "Bayağı ağır bir laf söyledim değil mi? Kusura bakma. Dilimi tutamıyorum. Kötü huy işte."

"Önemli değil. Dün gece pek uyumadım."

"Oğlunun hayali arkadaşları mı uyandırdı yoksa?"

Güldüm.

"Sayılır."

Yerdeki oğlan.

Küflü kemikleri, tepesi çatlaklarla bezeli kafatasını düşündüm. Jake'in görmüş olamayacağı, yine de bir şekilde çizdiği rengârenk, güzel kelebekleri. Onu ne kadar yanımda istesem de bu biraz sinir bozucuydu. *O* biraz sinir bozucuydu. Benim hassas oğlum, uyurgezerliği, hayali arkadaşları ve ona ürkütücü tekerlemeler öğretip korkutmaya çalışan hayali insanlarla konuşmasıyla.

Beni de korkutmuşlardı.

Kapı açıldı. Bayan Shelley göründü ve velilere bakıp omzunun üstünden çocukları çağırmaya başladı. Gözü Karen ile bana takıldı.

"Adam," dedi ve hemen başka bir oğlana geçti.

"Tüh," dedi Karen. "Herhalde yine yaramazlar listesindesin."

"Bugünün gidişatına bakılırsa öyle olmasaydı şaşardım."

"İnsana çocuk muamelesi yapıyorlar bazen, değil mi? Karşılarında çocuk varmış gibi konuşuyorlar."

Onayladım. Bugün buna katlanabileceğimden emin değildim.

"Neyse, kendine iyi bak," dedi Karen, Adam yanımıza gelirken.

"Aynen."

Onların gidişini izledim, sonra diğer çocuklar dağılana kadar bekledim. *En azından Dyson güzel güzel önlem alıyordur*, diye düşündüm ve ben de bahçedeki yüzleri incelemeye başladım. Yine de bunun bir manası yoktu. Birkaç veliyi tanımıştım ama daha fazlasını bilecek kadar uzun süredir burada oturmuyordum. Muhtemelen ben de onlara şüpheli bir tip olarak gözüküyordum.

Geriye bir tek Jake kalınca Bayan Shelley bana işaret etti. Jake yanında göründü, yine yere bakıyordu. Çok kırılgan görünüyordu ve onu kurtarmak, kucağıma alıp güvenli bir yere götürmek istedim. İçimde ona karşı bir sevgi patlaması olmuştu. Diğerlerine ayak uydurup kendini kabul ettiremeyecek kadar narin olabilirdi. Ama yaşananlardan sonra bunun ne önemi vardı?

"Yine bir şey mi oldu?" dedim.

"Maalesef." Bayan Shelley sıkıntıyla gülümsedi. "Jake bugün kırmızıya düştü. Bayan Wallace'a gitmek zorunda kaldı. Değil mi Jake?"

Jake perişan halde onayladı.

"Ne oldu?" dedim.

"Sınıftaki bir çocuğa vurdu."

"Ya?"

"Owen başlattı." Jake'in sesi ağlamaklıydı. "Özel Şeyler Çıkını'mı almaya çalıştı. Ben ona vurmak istememiştim."

"Şey, evet." Bayan Shelley kollarını kavuşturup bana manalı manalı baktı. "En başta senin yaşında bir çocuğun onu okula getirmesi doğru mu bilemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Toplumsal kurallara göre diğer yetişkini destekleyip Jake'e birisine vurmanın kötü olduğunu ve Çıkın hakkında öğretmenin haklı olabileceğini söylemem gerekirdi. Ama bunu yapamadım. Bütün bunlar komik denecek kadar önemsiz görünmüştü. Kahrolası saçma sapan trafik lambası. Bayan Wallace terörü. Jake'e sırf ona sataşan piç kurusuna hak ettiği karşılığı verdi diye fırça atma düşüncesi.

Oğluma baktım, zar zor ayakta duruyordu, onu azarlamamı bekliyordu. Aslında ona söylemek istediğim tam olarak şuydu: *Aferin. Senin yaşında bunu yapacak cesaretim hiç olmadı. Umarım iyi bir tane yapıştırmışsındır.*

Yine de toplumsal kurallar kazandı.

"Onunla konuşacağım," dedim.

"İyi. Çünkü pek iyi bir başlangıç yapamadık, değil mi Jake?"

Bayan Shelley Jake'in saçlarını karıştırdı ve toplumsal kurallar kaybetti.

"Oğluma dokunma," dedim.

"Anlayamadım?"

Elektrik çarpmış gibi Jake'ten elini çekti. Düşünmeden konuşmuş olsam bile, bu durum bir anlamda tatmin edici olmuştu. Ne cevap vereceğimden emin değildim.

"Duydunuz işte," dedim. "Onu trafik lambası sistemine sokup da iyilik meleği rolü yapmayın. Şu anda sıkıntıları olan bir çocuğu bırakın, hiçbir çocuğa yapılacak şey değil bu."

"Ne sıkıntısı?" Telaşlanmıştı. "Eğer sıkıntı yaşıyorsa bunları konuşabiliriz."

Yüzleşmenin aptalca olduğunu bilsem de oğlumu ezdirmediğim için hafiften gururlanmıştım. Bakışlarımı şimdi kafası karışmış, merakla bana bakan Jake'e yeniden çevirdim. Ona gülümsedim. Kendini ezdirmediğine, bir şeylere tepki göstermesine memnun olmuştum.

Yeniden Bayan Shelley'ye baktım.

"Onunla konuşacağım," dedim. "Çünkü birine vurmak kötü bir şey. O yüzden ikimiz zorbalarla başa çıkmanın daha iyi yollarını uzun uzun tartışacağız."

"Şey, ne güzel."

"Peki. Eşyalarını topladın mı, oğlum?"

Jake onayladı.

"İyi," dedim. "Çünkü bu gece eve gidebileceğimizi sanmıyorum."

"Niye?"

Yerdeki oğlan yüzünden.

Ama bunu söylemedim. En tuhafı da sanırım cevabı çoktan biliyor olmasıydı.

"Hadi bakalım," dedim yumuşak bir sesle.

Otuz

Onu buldular, diye düşündü Pete.

Onca yıl sonra.

Tony'yi buldular.

Arabasında oturmuş olay yeri inceleme memurlarının Norman Collins'in evine girişini izliyordu. Sokaktaki tek hareketlilik buydu. Toplanan polislere rağmen basın mensupları hâlâ oraya gelmemişti ve komşular her neredelerse ortalıkta görünmüyorlardı. Olay yeri inceleme ekibinden birisi ön kapıdaki merdivende durup gerindi.

Elleri kelepçeli, arkada oturan Collins de olanları izliyordu.

"Bunu yapmaya yetkiniz yok," dedi Collins ruhsuzca.

"Sus, Norman."

Arabasının sınırları içinde adamın kokusundan kaçış yoksa da Pete bir de onun sesini işitmeye hiç niyetli değildi. Henüz koşullar olgunlaşmadığından Collins'i şimdilik çalıntı mal bulundurma şüphesinden tutuklamıştı çünkü adamın biriktirdiği eşyalara bakıldığında bu suçlamayı kolayca temellendirebilirlerdi. Ayrıca bu sayede adamın evini de arayabileceklerdi. Tabii ki asıl istedikleri şey başkaydı. Pete, soracak ne kadar çok sorusu olursa olsun Collins'i oracıkta sorguya çekerek soruşturmayı baltalamak istemiyordu. Bunun emniyette yapılması gerekirdi. Kayıt altında ve su sızdırmayacak bir ustalıkla.

"Bir şey bulamayacaklar," dedi Collins.

Pete onu görmezden geldi. Çünkü çoktan bir şey bulmuşlardı ve Collins bunun ağırlığı altında eziliyordu. Daha eski ikinci bir ceset bulunmuştu. Collins her zaman Carter'a ve işlediği cinayetlere saplantılı olmuştu, Frank Carter'ın arkadaşını hapishanede ziyaret etmişti, ikinci cesedin bulunduğu evin etrafında dolanıyordu. Collins cesedin orada olduğunu *biliyordu*, Pete bundan emindi. Daha da mühimi her ne kadar kimliği henüz resmen saptanmadıysa da cesedin Tony Smith'e ait olduğunu biliyordu.

Yirmi yıl sonra bulundun.

Her şey bir yana, gelişmenin ona rahatlama ve kurtulma hissi vermesi lazımdı çünkü çocuğu çok uzun süre aramıştı. Ama öyle olmadı. Çalı diplerini, ormanlık yerleri didiklemekle geçen hafta sonu aramalarını düşünmeden duramıyordu, oysaki Tony eve kimsenin tahmin edemeyeceği kadar yakındı.

Demek ki yirmi yıl önce bir şeyleri gözden kaçırmıştı.

Kucağındaki tablete baktı.

Tanrım, şu anda bir içki ne iyi giderdi. Bu çok acayip değil miydi? İnsanlar alkolü dış dünyanın acımasızlığına karşı bir tampon olarak düşünür. Ama Tony Smith'in cesedi bulunmuştu ve Neil Spencer'ın ölümüne sebep olan adam şimdi arka koltukta kelepçelenmiş haldeydi. Yine de içme isteği her zamankinden kuvvetliydi. Gerçi içmek için bahane çoktu ama içmemek için sadece tek bir gerçek sebep vardı.

Daha sonra içebilirsin. İstediğin kadar.

Bunu kabul etti. İşine ne geliyorsa o, bu kadar basit. Savaşta bir cephede kazanmak için istediğin silahı kullanabilirdin, ardından onu değiştirip sonrakine katılırdın, daha sonrakine, ne kadar varsa sırayla hepsine.

İşine ne geliyorsa.

"Ben bir şey yapmadım," diye diretti Collins.

"Kes sesini."

Pete tablete tıkladı. Bundan kaçış yoktu. Yıllar önce neyi ne sebeple gözden kaçırdığını bulacaktı ve Tony'nin cesedinin bulunduğu ev başlangıç noktasıydı.

Detayları gözden geçirdi. Yakın zamana dek ev sahibi Anna Shearing denen bir kadındı. Ev ailesinden miras kalmıştı ama kadın onlarca yıldır başka yerde yaşıyordu, evi de kiraya vermişti.

Uzun bir kiracı listesi vardı ama Pete Carter'ın cinayetlerini işlediği 1997'den öncesini eledi. O zamanki kiracı Julian Simpson diye bir adamdı. Simpson dört senedir orada oturmaktaydı ve 2008'e kadar buna devam etti. Yeni pencerede yaptığı aramada Pete, Simpson'ın o sene yetmiş yaşında kanserden öldüğünü öğrendi. Geri döndü. Evin sonraki kiracısı Dominic Barnett adında bir adamdı. Bu yılın başına kadar o evde kalmıştı.

Dominic Barnett.

Pete kaşlarını çattı. İsim tanıdık gelmişti. Bir arama daha yapınca davada kendisi çalışmamış olsa da detayları hatırladı. Barnett uyuşturucu ve gasp suçlarına bulaşmış bayağı bir suçluydu, pek önemli bir adam sayılmazdı. Son on sene boyunca siciline bir şey işlenmemişti, tabii bu rahat durduğu anlamına gelmezdi ve ölü bulunduğunda kimse buna şaşırmamıştı. Cinayet silahı olarak bir çekiç bulunmuştu ama parmak izlerinin kaydı arşivdeki kimseyle örtüşmemişti. Sonraki araştırmalarda da hatırı sayılır bir şüpheli belirlenememişti. Ama halk rahat bir nefes almıştı. Tutuklama olmasa bile polis bunun münferit bir olay olduğuna inanmıştı ve bunun sebebi satır aralarından okunabiliyordu.

Kılıçla yaşayan kılıçla ölür.

Pete kendisi de aynı şeyi tahmin etmişti. Ama şimdi aklında soru işaretleri vardı. Uyuşturucu cinayetin asıl sebebi olabilirdi ama Barnett ceset saklanan bir evde oturuyordu ve bundan haberi olmaması imkânsız görünüyordu. Bu başka bir cinayet sebebine mi işaret ediyordu?

Kafasını kaldırıp dikiz aynasından Norman Collins'i izledi. Collins pencereden evine boş boş bakıyordu.

Üzerinde düşünülecek üç adam vardı: Julian Simpson ve Dominic Barnett o evde yaşamışlardı, Norman da orada gizlenen

şeyin ne olduğunu biliyordu. Üçü arasındaki ilişki neydi? Yirmi sene önce ve o zamandan beri neler yaşanmıştı?

Pete bir Featherbank haritası açtı.

Garholt Sokağı Tony Smith'in kaçırıldığı yer ile Frank Carter'ın arasında kalıyordu. Adli delil Tony Smith'in Carter'ın aracında tutulduğunu söylüyordu ama Carter bir şekilde evinin arandığını haber aldıysa çocuğun cesedini Garholt Sokağı'na atıp kaçmış olabilirdi. O zaman orada Julian Simpson oturuyordu.

Pete'in soruşturmada Simpson'ın adının geçmediğini bilmek için dava dosyasına bakmaya ihtiyacı yoktu. Carter'ın tüm tanıdıkları dikkatle araştırılmıştı. İçlerinde Simpson yoktu.

Yine de...

Simpson kaçırma olayları sırasında ellilerinde olmalıydı yani yaşı şahidin verdiği tartışmalı ifadedeki tanıma uyuyordu. Belki Carter'ın suç ortağı oydu. Eğer öyleyse bu iki adamın arasında Pete'in henüz çözemediği bir ilişki olmalıydı.

Başarısızlık hissi gırtlağına yapıştı.

Onu daha önce bulmalıydın.

Gerçi bulsa da bulmasa da yine bir şekilde kendini suçlayacaktı çünkü her yol Roma'ya çıkıyordu. Ama o histen kurtulamıyordu.

Değersiz.

İşe yaramaz.

Sonra içersin.

Telefonu çaldı. Arayan yine Amanda'ydı.

"Willis," diye cevapladı. "Hâlâ Collins'in evindeyim. Bir dakikaya dönerim."

"Arama çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Arıyorlar."

Eve baktı, dikkatini buraya vermeliydi. Şimdi öncelik Collins'i öttürmekti, Pete yirmi sene önce ne yaptı ne yapamadı mevzusu bekleyebilirdi. Onunla sonra uğraşırdı.

"Tamam," dedi Amanda. "Ev sahibiyle oğlu buradalar ve birinin onlara yardımcı olması gerekiyor. Gece kalacak yer ayarlanacak mesela, böyle şeyler için."

Pete kaşlarını çattı. Bu en iyi ihtimalle angaryaydı ve altındaki imayı biliyordu. Norman Collins'i Amanda sorgulayacaktı. Belki bu daha iyi olurdu. Daha temiz. Adamın sorgusuna geçmişin gölge etmesini istememişlerdi. Zamanla sorularına yanıt bulacaktı ama onları kendisinin sorması şart değildi. Motoru çalıştırdı.

"Yola çıktım."

"Adamın adı Tom Kennedy," dedi Amanda. "Oğlunun adı Jake. Önce Collins'i getir, sonra onlara oda ayarlarsın."

Pete bir an sessiz kaldı. Direksiyondaki elinin titrediğini fark etti.

"Pete?" dedi Amanda. "Orada mısın?"

"Evet. Yoldayım."

Telefonu kapatıp ön koltuğa attı ama arabayı sürmek yerine kontağı kapatıp tableti eline yeniden aldı. Geçmişte öyle kaybolmuştu ki bugünü unutmuştu. Evde bugün kim yaşıyor düşünmemişti bile.

Beceriksizdi, her zamanki gibi.

Amanda'nın dediğini doğru anlayıp anlamadığını görmek için rapora tıkladı. Ama oradaydı.

Tom Kennedy.

Sonunda. Tanıdık bir isim.

Otuz Bir

"Onu buldular mı baba?" dedi Jake.

Karakolda bir sağa bir sola dolaşarak Komiser Amanda Beck'in bana imzalayacağım ifadeyi getirmesini bekliyordum ama oğlumun sözleri beni kendime getirdi.

Boyuna göre fazla büyük bir sandalyede oturmuş bacaklarını sallıyordu. Yanındaki masada hiç dokunulmamış bir kutu portakal suyu vardı. Bunu karakola vardıktan sonra Komiser Yardımcısı Dyson Jake'e hediye etmişti. Güya bana da kahve getirecekti ama geleli yirmi dakika olmuştu ve Beck gibi ondan da haber yoktu. Tüm bu olaylar boyunca Jake ile pek konuşmadık. Ona şu anda ne söyleyebileceğimi bilmiyordum ve odanın içinde dört dönmem biraz da sessizliği dağıtmak içindi.

Onu buldular mı baba?

Yanına gidip eğildim.

"Evet. Evimize gelen adamı buldular."

"Onu demedim."

Yerdeki oğlan.

Bir saniyeliğine oğluma gözlerimi dikip baktım ama o da bana korku ya da telaşın esamisi okunmayan gözlerle cevap verdi. Her şeyi nasıl böyle olağan karşılamıştı, hayret etmiştim doğrusu. Sanki her şey tamamen normaldi. Sanki garajımızdaki kim bilir kaç senelik cesetten –bundan haberi olması imkânsızdı– değil de saklambaç oynayan bir çocuktan konuşuyorduk.

Bunu konuşmamalıydık. Burada değil. Polise verdiğim ifade doğruydu ama eksikti. Onlara kelebek çizimlerinden veya Jake'in yerdeki oğlan hakkında söylediklerinden bahsetmemiştim. Neden bilmem, belki kendim de bunları anlayamamıştım ve oğlumu korumak istiyordum. Bu yük yedi yaşında bir çocuğun kaldırabileceği bir şey değildi.

"Evet, Jake," dedim. "Onu *dedin*. Tamam mı? Bu iş ciddi."

Düşündü.

"Peki."

"Öbürü hakkında sonra konuşuruz." Ayağa kalktım, söylediğimin yetersiz olduğunu fark ettim. Daha fazlasını bilmeyi hak ediyordu. "Ama evet, onu buldular."

Onu buldum.

"İyi," dedi Jake. "Beni biraz korkutuyordu."

"Biliyorum."

"Ama bence bilerek yapmıyordu." Jake kaşlarını çattı. "Bence sadece canı acıyordu ve yalnızdı, bu yüzden biraz kaba davranıyordu. Ama onu bulduklarına göre artık yalnız kalmayacak, değil mi? Eve gidecek. Bundan sonra kötü davranmayacak."

"Onu sen hayalinde gördün Jake."

"Hayır."

"Sonra konuşuruz, oldu mu?"

Ona ciddi bakışımı attım. Konuşmayı bitirmek istediğimde hep buna yeltenirdim. Genelde de hiçbir etkisi olmazdı ve bir dakika sonra bağrışmaya başlardık. Ama bugün dediğime uydu, sonra taburesinde topaç gibi dönüp portakal suyunu aldı ve dünyayı umursamadan içmeye başladı.

Arkamdaki kapı açıldı, dönünce Komiser Yardımcısı Dyson'ın iki fincan kahveyle içeri girdiğini gördüm. Kapıyı yanından geçip hızlıca odaya giren Komiser Beck için tuttu. Kâğıtları sağa sola savuruyor, benim kadar yorgun görünüyordu. Yapacak milyon tane işi olan bir kadın, hepsinin de üstesinden kendi başına gelecek.

"Bay Kennedy," dedi. "Beklettiğim için çok özür dilerim. Aa... Bu da Jake olmalı."

Oğlum tüm dikkatini portakal suyuna vermişti ve onu görmezden geldi.

"Jake?" diye ısrar ettim. "Merhaba desene."

"Merhaba."

Beck'e döndüm. "Zor bir gündü."

"Çok iyi anlıyorum. Bu onun için de çok anlaşılmaz olmuştur." Ona doğru eğildi, ellerini Jake'in küçük dizlerine eğreti bir şekilde yerleştirdi. Çocuğa nasıl hitap edeceğini bilmiyor gibiydi. "Daha önce hiç karakola gelmiş miydin Jake?"

Kafasını iki yana salladı ama cevap vermedi.

"Şey." Zorla güldü, sonra ayağa kalktı. "İlk ve son defa olur umarım. Neyse, Bay Kennedy, ifadeniz burada. Baştan sona şöyle bir okuyun, yazılanları kontrol edin, sonra imzalarsınız. İçeceğiniz de burada."

"Teşekkür ederim."

Dyson kahveyi bana uzattı, ben de masadaki ifadeye göz gezdirirken onu yudumladım. Norman Collins'i, Bayan Shearing'in bana anlattıklarını, Dominic Barnett'ı ve geçen gece kapıdan Jake'e fısıldayan adamı anlatmıştım. Bunların hepsi beni garajı araştırmaya yönlendirmişti, Collins'in orada ne aradığını merak etmiştim. Böylece cesedi orada bulmuştum.

Portakal suyunun son zerrelerini içmeye çalışan Jake'e baktım ve son sayfayı imzaladım.

"Maalesef bu gece eve gidemeyeceksiniz," dedi Komiser Beck.

"Tamam."

"Muhtemelen yarın gece de böyle olacak. Tabii ki bu süre içinde size kalacak bir yer temin edeceğiz. Yakınlarda bir güvenli ev var."

Kalem imzamın tepesinde kalakaldı.

"Neden güvenli eve ihtiyacımız var?"

"İhtiyaçtan değil," diye açıkladı. "Şimdi müsait olan yer orası. Ama meslektaşım Komiser Pete Willis size bunları daha detaylı açıklayacak. Birazdan burada olur, ben de sizi yalnız bırakırım. İşte, geldi bile."

Kapı açıldı ve yeni adam içeri girdi.

"Pete," dedi Beck. "Tom ve Jake, Kennedy ile tanış."

Adama baktım ve etraftaki her şey silikleşti. Çok uzun süre olmuştu ve geçen yıllar ona iyi davranmıştı ama hatırladığımdan çok daha atletik ve sağlıklı görünse de yetişkinler çocuklardan daha az değişir. Bu yüzden onu tanıdım. Kalbim sanki bir an yerinden oynadı, sonra hortlayan hatıralarım beynime akın etti.

O da beni tanımıştı. Tabii ki. Şimdiye kadar adımı öğrenip kendini buna hazırlamış olmalıydı. Bana profesyonel ve resmi bir tavırla yaklaştığında yüzündeki çarpık ifadeyi benden başka kimsenin fark etmediğini düşündüm.

Kırılan bardak.

Annemin çığlığı.

"Bay Kennedy," dedi babam.

Otuz İki

Ne kadar da şaşırtıcı *bir gün oldu,* diye düşündü Jake.

En başta dün gece yaşanan şeyler onu aşırı derecede yormuştu, ama ne olduğunu pek hatırlayamıyordu. O zaman yarı uykudaydı. Ama yine de babasına yazdıkları yüzünden çok kızmıştı, sonra polis geldiğinde babası annesinin ölümünü önemsiz bir şeymiş gibi söyleyince küplere binmişti. Hoş değildi ama kendini tutamamıştı.

Öfkesi gün içinde azaldı ve bu da başlı başına kafasını karıştıran bir şeydi. Her ne olursa olsun bazı kavgaların etkisi sabah olunca sis gibi dağılıverir. Sınıftayken yalnız hissetmişti ve babasına sarılıp özür dilemek, onun da özür dilediğini duymak istiyordu.

Sanki o zaman işler düzelecekti.

Sonra Owen yapacağını yapmıştı, Jake de karşılık vermişti. Sonuçta Bayan Wallace'ın odasına gitmek zorunda kalmıştı. İki önemli sebep hariç bu çok da kötü bir şey değildi. Birincisi Özel Şeyler Çıkını sınıfta Owen iblisinin insafına terk edilmişti. Buna katlanamıyordu.

"Bana bakar mısın lütfen?" Bayan Wallace iki kez tekrarlamak zorunda kalmıştı çünkü Jake gözlerini odanın kapalı kapısından ayıramıyordu.

İkinci sebep de şuydu: Babası yine sorun çıkardığı için üzülecek ve ona kızacaktı ve bu yüzden araları uzun süre düzelmeyecekti. Bu gidişle belki de asla barışmayacaklardı.

Belki babası *onun* hakkında da korkunç şeyler yazardı.

Jake babasının bunu istediğinden şüpheleniyordu.

Neyse ki sınıfa döndüğünde Özel Şeyler Çıkını'nı bıraktığı gibi bulmuştu. Belki de insanlara daha sık vurmalıydı. Onu almaya gelince babası hiç kızmamıştı hatta Bayan Shelley ile kavga etmişti! *Bu kesinlikle cesur bir hareket,* diye düşündü Jake. Ama! Daha da önemlisi babasının ondan yana çıkmasıydı. Açık açık söylemese de Jake hissetmişti. Sarılmasa bile sarılmış kadar mutlu olmuştu.

Şimdi de karakoldaydılar.

Başta oldukça güzeldi, özellikle herkes ona çok kibar davrandığı için, ama artık gitmek istiyordu. Daha sonra, yeni polis içeri girince işler daha da karışmıştı çünkü babası tuhaf davranmaya başlamıştı. Öteki polislerle arası iyiydi ama şimdi solgun ve korkmuş görünüyordu. Sanki burası onun sınıfıydı, yeni polis de Bayan Shelley'ydi.

Şimdi düşününce, yeni polis de rahatsız olmuşa benziyordu. Kadın polis babasının imzaladığı ifadeyi alıp gidince odanın havası çok garipleşmişti. Sanki herkes yerine zamkla yapıştırılmıştı.

Sonra yeni polis yavaşça yanına gelip ona bakmıştı.

"Sen Jake misin?"

"Evet." Doğruydu. "Adım Jake."

Adam gülümsedi ama acayip bir gülümsemeydi bu. İstediği zaman çok kibar olabilecek bir yüzü vardı ama şimdiki gülümsemesi sıkıntılıydı. Hemen sonra elini uzattı ve Jake de onunla kibarca tokalaştı. Eli büyük ve sıcaktı, kavrayışı çok nazikti.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Jake. Benim adım Pete."

"Merhaba Pete," dedi Jake. "Ben de memnun oldum. Neden eve gidemiyoruz? Diğer polislerden biri babama gidemezsiniz demiş."

Pete kaşlarını çatıp onun önünde diz çöktü, sonra orada bir sır gizliymiş gibi yüzünü inceledi. Jake de hiçbir şey saklamadığını

göstermek için gözlerini kaçırmadan ona baktı. Burada bir şey bulamazsınız, bayım.

"Karışık bir mesele," dedi Pete. "Evinizde biraz araştırma yapmamız lazım."

"Yerdeki oğlan yüzünden mi?"

"Evet."

Sonra Pete gözlerini babasına çevirince bundan bahsetmemesi gerektiğini hatırladı. Ama dürüst olmak gerekirse odada öyle bir hava esiyordu ki böyle şeyler çabucak unutuluyordu.

"Ona ne bulduğumu söyledim," dedi babası.

"Onun oğlan olduğunu nereden çıkardınız peki?"

Babası orada dikiliyordu ama açık vermiş gibi gözüküyordu. Sanki öne veya arkaya gitmek istiyordu ama vücut nasıl çalışır unutmuştu. Jake babasının eğer düzgün hareket etmeyi hatırlarsa öne doğru, aynı zamanda da oldukça saldırgan bir hamle yapacağından endişeleniyordu.

"Bilmiyorum," dedi babası. "Ben *beden* dedim. O herhalde yanlış anladı."

"Evet, doğru," diye hemencecik ekledi Jake. Babasının birisine, özellikle de bir polis memuruna vurmasını istemiyordu ama şu an tam da öyle yapacakmış gibi duruyordu.

Pete yavaşça doğruldu.

"Tamam. Şey, o zaman ne yapacağız bir bakalım. Sadece ikiniz mi varsınız?"

"Evet," dedi babam.

"Jake'in annesi?"

Babam hâlâ kızgın görünüyordu. "Eşim geçen yıl vefat etti."

"Başınız sağ olsun. Çok zor olmalı."

"İdare ediyoruz."

"Belli."

Çok acayip! Jake kafasını sallamak istedi. Şimdi Pete babasına bakamıyordu. Ama Pete polisti, yetki de ondaydı, öyle değil mi?

"Sizin için kalacak yer ayarlayabiliriz ama bunu tercih etmeyebilirsiniz. Evinde kalmak istediğiniz herhangi bir aile var mı?"

"Hayır," dedi babam. "Annem de babam da öldü."

Pete duraksadı.

"Tamam. Bunun için de çok üzgünüm."

"Önemli değil."

Sonra babası bir adım attı.

Jake nefesini tuttu.

Şimdi babası birine gerçekten vuracakmış gibi değil, yalnızca bunu *istiyormuş* gibi görünüyordu.

"Uzun zaman önce oldu."

"Peki." Pete derin bir nefes aldı ama hâlâ babasına bakmıyordu. Duvara gözünü dikmişti ve Jake onun kapıdan girdiği zamankinden çok daha yaşlı göründüğünü düşündü. "O zaman size kalacak bir yer bulabiliriz."

"İyi olur."

"Bir şeylere ihtiyacınız olacağından eminim. İsterseniz size evinize kadar eşlik edeyim, oradan lazım olacak eşyaları alın. Yedek kıyafet gibi şeyler, mesela."

"Sizin orada bulunmanız şart mı?"

"Evet, üzgünüm. Orası suç mahalli. Alacağınız şeyleri kaydetmem gerekir."

"Tamam. Bu pek hoşuma gitmedi ama yapacak bir şey yok."

"Biliyorum." Pete sonunda babasına baktı. "Özür dilerim."

Babası omuz silkti, gözleri hâlâ parlıyordu.

"Neyse ne. Şu işi bir an önce bitirelim, olur mu? Jake, sen de bu arada istediğin oyuncakları düşün, tamam mı?"

"Tamam."

Jake onlara, babasına ve Pete'e, baktı ve kimsenin yerinden kımıldamadığını gördü. Sanki ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Jake de bir hamle yapmazsa bunun böyle sürüp gideceğine karar verdi, böylece boş portakal suyu şişesini masaya çarparak bıraktı.

"Resim malzemelerimi istiyorum, babacığım," dedi. "Sadece onlar yeter."

Otuz Üç

Berbat günlerin ufak zaferleri. *Onlara sımsıkı sarılmak lazım,* diye düşündü Amanda, sorgu odasında Norman Collins'in karşısında otururken. Geçen gece gördüğü dehşet verici şeylerden ve Neil Spencer'ı zamanında bulamamış olmanın hezimetinden ötürü ufak bir intikam almayı dört gözle bekliyordu. Zaten genelde kazanıp kazanacağın en büyük zafer ancak böyle şeyler oluyordu.

"Böldüğüm için kusura bakma Norman," dedi. "Devam edelim."

"Evet. Mevzuyu ivedi neticelendirelim, lütfen."

"Kesinlikle." Kibarca gülümsedi. "Öyle yapalım."

Collins kollarını kavuşturup hafifçe sırıttı. Bu Amanda'yı hiç şaşırtmadı. Adama bakar bakmaz Pete'in ondan neden işkillendiğini anlamıştı. Sokakta karşılaşınca içgüdüsel olarak yolunu değiştirdiğin bir tipi vardı. Abartılı resmiyeti bir nevi kamuflaj gibiydi, nahoş içini saklamak, dışarıya saygıdeğer görünmek amacıyla bunu yapıyordu. Tutumundan kendini diğerlerinden farklı, hatta üstün gördüğü anlaşılıyordu.

Sorguda yirmi dakikadır sorulan her soruyu cevapladığına göre, Amanda'dan üstün hissetmek için her türlü sebebi vardı. Ne var ki sonra Steph kapıyı çalıp içeri girince Amanda bir süre ara vermişti. Şimdi geri gelmişti, kayıt cihazını açmış ön hazırlıkları yapıyordu.

Norman karşısında teatral bir havayla iç çekti.

Amanda yanında getirdiği kâğıda bakıyordu. Bu iğrenç kerkenezin suratındaki gülümsemeyi buruşturup çöpe atmak çok eğlenceli olacaktı.

Yine de her şeyin bir sırası vardı.

"Bay Collins," dedi. "Anlaşılırlık açısından daha önce konuştuğumuz konuları kısaca tekrarlayalım. Bu yıl haziran ayında Victor Tyler'ı Whitrow Hapishanesi'nde ziyaret ettiniz. Ziyaretinizin sebebi neydi?"

"Suça meraklıyım. Kimi çevrelerde uzman sayılırım. Bay Tyler ile işlediği suçlar hakkında konuştum, polisin seneler içinde pek çok kez yaptığının aynısına benzer şekilde."

Aynı olduklarını pek sanmıyorum, diye düşündü Amanda.

"Konuşmanızda Frank Carter'dan bahsedildi mi?"

"Bahsedilmedi."

"Tyler'ın Carter ile dost olduğundan haberiniz var mıydı?"

"Yoktu."

"Ne kadar ilginç, özellikle uzman sayıldığınız düşünülürse."

"Her şeyi bilmek mümkün değil." Collins gülümsedi.

Amanda onun yalan söylediğinden emindi ama Collins ve Tyler arasındaki konuşma kayıt altına alınmadığı için bunu kanıtlayamazdı.

"Pekâlâ," dedi. "Bu yıl Neil Spencer'ın kaçırıldığı tarih olan 30 Haziran Pazar günü öğleden sonra ve akşam saatinde neredeydiniz?"

"Size çoktan söyledim. Öğleden sonra çoğunlukla evdeydim. Sonra Town Caddesi'ne gidip oradaki restoranda akşam yemeği yedim."

"Bu kadar net hatırlamanız çok güzel."

Collins omuz silkti. "Ben alışkanlıklarıma sadığımdır. O gün pazardı. Annem ölmeden önce beraber giderdik. Şimdi yalnız yiyorum."

Amanda başını salladı. Restoran sahibi bunu doğrulamıştı, yani Norman Collins'in Neil Spencer'ın kaçırılma saatinde başka yerde olduğuna dair kanıtı vardı. Evindeki araştırma sürse de Neil'ın orada tutulduğunu gösteren hiçbir delil yoktu. Collins'in olaylarla yakından alakası olduğuna emindi, ama şu anda Neil Spencer'ın kaçırılması konusunda aklanmış görünüyordu.

"Garholt Sokak 13 numara," dedi.

"Evet?"

"Evi satın almaya niyetlenmişsiniz."

"Doğru. Satılıktı. Bunun suç olduğunu bilmiyordum doğrusu."

"Öyle bir şey söylemedim."

"Evi satılığa çıkarmışlardı. Uzun süredir şimdi oturduğum evde yaşıyordum ve yuvadan uçmanın iyi olacağını düşünmüştüm. Tabiri caizse kendi ayaklarımın üstünde durmak istedim."

"Sonra teklifiniz reddedilince yine de evin etrafında gezinmekten vazgeçmediniz."

Collins başını salladı. "Böyle bir şey asla yapmam."

"Bay Kennedy garajına girmeye çalıştığınızı söyledi."

"Tamamen hatalı."

"Garajda çocuk cesedi bulundu."

Amanda, Collins'e hakkını teslim etmek zorundaydı. Collins'in bulunan şeyden haberi olduğuna emindi ama adam en azından şaşırmış gibi yapmayı ihmal etmemişti. Pek inandırıcı olmasa da bunu denemişti.

"Korkunç... Bir şey," dedi.

"Sana inanayım mı bilemedim, Norman."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Satıcıyla konuştunuz mu? Konuşsanız iyi olurdu."

"Şimdilik senin bu evle neden bu kadar ilgilendiğin daha önemli."

"Size söyledim: Bu doğru değil. Bu kişi, Bay Kennedy miydi, yanılıyor. Onun evinin yakınına gitmedim."

Amanda gözünü ona dikti ve Collins merhametsizce karşılık verdi. Birinin sözüne karşılık başkasınınki. Kennedy'ye öncelik verseler dahi sırf onun sözünün suçu kanıtlayabileceğini zannetmiyordu. Gerçek şu ki, onun garajdaki cesedi önceden bildiğini şimdilik kanıtlayamıyorlardı. Neil Spencer olayından aklanmıştı. Koleksiyonundaki şeylerden ötürü çalıntı eşya bulundurmaktan suçlanabilirdi belki, bu bile kesin değildi.

Ve bu kendini beğenmiş pezevenk de bunu çok iyi biliyordu.

Ya da bildiğini sanıyordu.

Amanda tekrar Steph'ten aldığı kâğıda göz attı, kağıtta Norman Collins'ten aldıkları parmak izinin araştırma sonuçları vardı. Neil Spencer'ı onun üzerine yıkmaktan çok uzak olsa bile heyecanlanmaktan kendini alamadı. Böyle anlar için yaşıyordu. Keşke Pete de orada olup bu hissi paylaşsaydı, o da bunu hak etmişti.

"Bay Collins," dedi. "Bu sene 4 Nisan Salı akşamı neredeydiniz?"

Collins tereddüt etti.

"Anlayamadım?"

Amanda gözünü kâğıttan ayırmadan bekledi. En azından adamın ilgisini çekmişti. Neil'ın kaçırıldığı günle ilgili soru sorulmasını bekliyor olmalıydı, orası onun için güvenli bölgeydi. Amanda bu yeni tarihin adamın ayağının dibinde kapkaranlık bir uçurum olduğunun farkındaydı.

"Hatırlayamadım," dedi Collins temkinle.

"O zaman yardımcı olayım. Hollingbeck Ormanı'nda olabilir misin?"

"Zannetmiyorum."

"Eh, parmakların oradaymış ama. Geri kalanın neredeydi peki?"

"Ben..."

"O gece Dominic Barnett'ı öldürmekte kullanılan çekiçte parmak izlerin bulundu."

Amanda başını kaldırıp adamın alnında biriken teri gördü. Kibirli, kendini herkesten üstün gören bir adam, ama yakayı hemen ele vermişti. Onu seçeneklerini değerlendirip bir çıkış yolu ararken, düştüğü durumun fenalığının yavaş yavaş farkına varırken izlemek çok enteresandı.

"Yorum yok," dedi.

Amanda başını salladı. Bunu yapma hakkı vardı tabii, ama bu cümle onu hep öfkelendirirdi. İnsanlara hep, sessiz kalma hakkına sahip *değilsiniz*, demek isterdi. Şimdi de Collins'in yaptıklarının sorumluluğunu almasını istiyordu. Çünkü başka hayatlar tehlikedeydi.

"Bildiğin her şeyi anlatman senin yararına olur, Norman." Kollarını masaya dayayıp olduğundan daha anlayışlı görünmeye çalıştı. "Yalnız *senin* yararına da değil. Neil Spencer'ın kaçırılmasında hiçbir rolün olmadığını iddia ediyorsun. Eğer bu gerçekse şu anda dışarıda bir katil dolaşıyor."

"Yorum yok."

"Ve eğer onu bulmazsak daha çok çocuk öldürecek. Bana kalırsa bu kişi hakkında anlattığından fazlasını biliyorsun."

Collins kireç gibi beyaz bir yüzle ona baktı. Amanda o güne kadar bir adamın kibirli bir kendini beğenmişlikten sefalet birikintisine böyle çabuk düştüğünü görmemişti.

"Yorum yok," diye fısıldadı.

"Norman..."

"Avukatımı istiyorum."

"Pekâlâ, anlaştık." Hızlıca ayağa kalktı, öfkesini saklama ihtiyacı duymamıştı. İğrenmesini. "Belki o zaman başına aldığın belanın ciddiyetini ve bizimle işbirliği yapmanın en akıllıca şey olduğunu anlarsın."

"Yorum yok."

"Evet, ilkinde duymuştum zaten."

Küçük zaferler.

Buna rağmen Norman Collins'i Dominic Barnett cinayeti için resmen tutuklarken kendi söylediklerini düşündü. Eğer Neil Spencer'ı öldürmediği doğruysa bu dışarıda bir çocuk katilinin dolaştığı anlamına geliyordu. Bir çocuk daha onun gözetimi altındayken ölebilirdi.

Aklına Neil Spencer'ın arsadaki görüntüsü geldi ve hissedip hissedeceği en ufak gurur da silinip gitti.

Küçük bir zafer yetmezdi.

Otuz Dört

Yokluğumda evdeki polis kalabalığı daha da artmıştı. Gittiğimizde dışarı park etmiş iki araba ve bir kamyonet ile şerit çekilmiş araba yolunda çalışan polisleri gördüm. Çalışma garaja odaklanmıştı ama iki polis de evi korumak için kaldırımın önünde duruyordu. Eve dönünce kapıyı açık görmek garip bir histi, ev işgal altında gibiydi.

Öteki araçların arkasına park ettim. Babamın arabası benimkini geçip önümde durdu.

Babam *değil*, diye kendime hatırlattım.

Komiser Pete Willis.

Onu başka bir şey olarak düşünmeye gerek yoktu değil mi? Jake'in önünde eğilip ona bakması hariç, o da buna hevesli görünmüyordu zaten. Benim için hava hoştu.

Şaşkınlığımı biraz bastırmıştım, ama bu fırtına öncesi sessizlik gibi bir şeydi. Karakolda babamın orada durup bana bakmasının, beni *görmesinin* nasıl hissettirdiğini unutmamıştım. Aklım hemen onu seneler öncesinde gördüğüm zamana atladı, kendimi küçük ve güçsüz hissettim. Âdeta kendimi o anda bulmuştum. Korku ve endişe, fark edilmeyecek kadar küçülme isteği, hepsini yeniden yaşadım. Ama sonra öfke geldi. Oğlumla konuşmaya hakkı yoktu. Daha sonra olan bitene gücendim. Hayatıma bir otorite olarak dahil oluverdiği gerçeği öyle adaletsizdi ki buna zor tahammül ediyordum.

"İyi misin, babacığım?"

"İyiyim oğlum."

Önümdeki araçla sürücüsüne gözümü dikmiştim.

İsmi komiser Pete Willis, diye hatırlattım kendime *ve senin için öylesine birinden farkı yok.*

Hem de hiç.

Ben ona izin vermediğim sürece.

"Hadi," dedim. "Şu işi halledelim."

Bizimle şeridin orada buluştu, oradaki polis memurlarına kimliğini gösterdi ve hiçbir şey söylemeden bizi evimize götürdü. Hınç içimde yeniden alevlendi. Kendi evime girmek için herifin izni gerekiyordu. Uysal bir çocuk gibi onu içeriye kadar takip etmek gurur kırıcıydı. Onun umursamazlığı da tüm bunlara tüy dikiyordu.

Bir not defteriyle kalemi vardı.

"Eşyalardan hangisi sizin, hangisi ev sahibinden kaldı öğrenebilir miyim?"

"Her şey benim," dedim. "Ve Bayan Shearing bütün odaları boşalttı zaten."

"Onunla da konuşacağız, merak etmeyin."

"Merak etmiyorum zaten."

Odadan odaya gidip temel ihtiyaçları topladık. Kişisel temizlik eşyaları, Jake ve benim kıyafetlerimiz, birkaç oyuncak. Her seferinde babama sormak zoruma gidiyordu, ama o yalnızca kafasını sallayıp eşyaları not ettiği için bir süre sonra sormayı bıraktım. Umursadıysa bile bir şey demedi. Yüzüme neredeyse hiç bakmıyordu zaten. Ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini merak ettim. Sonra bunu kafamdan attım, nasıl olsa bir önemi yoktu.

Son olarak alt kattaki çalışma odama uğradık.

"Bilgisayarım lazım..." Konuşmaya başladım ama Jake lafımı böldü.

"Babamın garajda bulduğu kişi kim? Neil Spencer mı?"

Babam sıkıntılı bir hale büründü.

"Hayır. Bu çok daha eski."

"Kim peki?"

"Şey, aramızda kalsın, galiba başka bir oğlan çocuğu. Uzun zaman önce kaybolmuştu."

"Ne kadar uzun zaman önce?"

"Yirmi sene."

"Vay be." Jake zamanın uzunluğunu algılayabilmek için durup düşündü.

"Evet. Umarım onundur, çünkü o zamandan beri onu arıyordum."

Jake hayran kalmışa benziyordu, sanki bu bir başarıymış gibi ve bu durum hiç hoşuma gitmemişti. Bırak ondan etkilenmesini, ona ilgi göstermesini bile istemiyordum.

"Ben olsam şimdiye kadar vazgeçmiştim."

Babam kederle gülümsedi.

"Benim için hep önemini korudu. Herkes evine dönmeyi hak eder, değil mi?"

"Komiser Willis, bunu alabilir miyim?" Bilgisayarın fişini çektim, muhabbet bir an önce bitsin istiyordum. "İş için lazım."

"Evet." İkimizden de uzaklaştı. "Tabii alabilirsiniz."

"Güvenli ev" Town Caddesi'nin sonundaki gazete bayiinin üstünde bir apartman dairesiydi. Dışarıdan bakınca caddedeki diğer evlere benzemiyordu, Willis bizi içeri aldığında içerisinin daha da az benzediğini gördüm.

Giriş kapısından mbasamakları çıkınca dört kapılı bir alana varılıyordu. Oturma odası, banyo, mutfak ve iki yataklı bir yatak odası vardı, hepsi olabildiğince sade döşenmişti. Bunun ucuza kiralanan pis bir daire değil de polisin kullandığı bir yer olduğunun yegâne kanıtları dışarıdaki duvara yerleştirilmiş gizli güvenlik kamerası, panik butonları ve giriş kapısının iç tarafındaki sürgü bolluğuydu.

"Maalesef tek odayı paylaşmanız gerekecek."

Willis elinde nevresim ve battaniyelerle yatak odasına girdi. O sırada ben kıyafetlerimizi tozunu aldığım dolabın üst rafına yığmakla meşguldüm. Dairenin uzun zamandır temizlik yüzü görmediği belliydi ve hava bile tozluydu.

"Önemli değil," dedim.

"Küçük bir oda, bazen tanıklar için kullanıyoruz ama burada çoğunlukla kadınlarla çocuklar kalıyor." Bir şey söylemek üzereydi, ama daha sonra kafasını salladı. "Genellikle aynı odada kalmak istiyorlar."

"Ev içi şiddet, muhtemelen."

Babam cevap vermedi ama etraftaki gergin atmosfer sonunda kopma noktasına ulaşmıştı. Aramızdakiler konuşulmamıştı ama kimi sessizlikler gibi gittikçe daha büyük patırtı koparıyordu.

"Önemli değil," dedim yine. "Burada ne kadar kalacağız?"

"Bir-iki günden fazla değil, belki o kadar bile sürmez. Fakat dava büyüyecek gibi görünüyor. Gözden bir şey kaçmadığına emin olmamız gerekiyor."

"Neil Spencer'ı tutukladığınız adam mı öldürdü?"

"Olabilir. Dediğim gibi, evinizde bulunan ceset benzer bir cinayetin kurbanı. Her zaman katil Frank Carter'ın suç ortağı olduğu şüphesi vardı. Norman Collins hiçbir zaman resmi olarak şüpheli sayılmadı ama davaya fazlasıyla ilgi gösteriyordu. Olayla doğrudan bağlantılı olduğunu hiç düşünmemiştim, ama..."

"Ama?"

"Belki de yanıldım."

"Evet, belki de öyle oldu."

Babam bir şey söylemedi. Onun canını yaktığım fikri beni biraz heyecanlandırdı ama bu ufak, boğucu bir histi. O kadar mağlup ve sıkıntılı görünüyordu ki. Belki kendince kendisini benim hissettiğim kadar aciz hissediyordu.

"Tamam."

Oturma odasına geri döndük. Jake yere oturmuş resim yapıyordu. Bir kanepeyle koltuk ve tekerlekli bir masa vardı. Tahtadan

bir komodinin üstündeki eski televizyonun arkasından karmakarışık kablo yığını sarkıyordu. Her yer soğuktu ve insanın içini titretiyordu. Evimizde, gerçek evimizde yani, şu anda olan biteni düşünmemeye uğraşıyordum. Ne kadar problemliyse de buraya kıyasla cennet gibiydi.

Ama bununla başa çıkabilirsin. Ve tüm bunlar yakında bitecek.

Ve Pete Willis hayatımdan çıkmış olacaktı.

"Bundan sonrası sizde," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Jake."

"Ben de, Pete," dedi Jake kafasını çizdiğinden kaldırmadan. "Bu güzel daire için teşekkür ederim."

Duraksadı. "Bir şey değil."

Sahanlıktayken oturma odasının kapısını kapattım. Burada bir pencere vardı ama şimdi akşamüstü olduğu için ışık loştu. Willis gitmeye isteksiz görünüyordu ve bir anlığına durduk. Yüzü tamamen gölgeliydi.

"İhtiyaçlarınız tamam mı?" dedi nihayet.

"Evet."

"Jake akıllı çocuk."

"Evet," dedim. "Öyledir."

"Çok yaratıcı. Senin gibi."

Cevap vermedim. Aramızdaki sessizlik şimdi kan dondurucu bir hal almıştı. Bu ışıksız yerde görebildiğim kadarıyla Willis hiç konuşmamış olmayı diliyormuş gibiydi. Sonra açıklamaya başladı.

"Evde yazdığın kitapları gördüm."

"Haberin yok muydu?"

Kafasını iki yana salladı.

"Belki merak etmişsindir diye düşünmüştüm," dedim. "Bir yerlerden beni araştırmışsındır diye falan."

"Sen beni araştırdın mı?"

"Aynı şey değil ki."

Laf ağzımdan çıkar çıkmaz kendimden nefret ettim çünkü güç dengesini ele vermişti, sanki beni aramak, beni umursamak

onun göreviymiş gibi. Onun böyle sanmasını istemiyordum. Böyle değildi. O yabancı biriydi.

"Uzun zaman önce," dedi, "Hayatından çıkmamın en iyisi olacağına karar verdik. Annen ve ben bunu kararlaştırdık..."

"Böyle de denebilir."

"Galiba. En azından ben öyle diyorum. Bunu yapmaya söz verdim. Kolay olmadı, sık sık aklıma geldiniz. Ama bu iyiliğiniz için..."

Sesini kesti, her zamankinden daha güçsüz görünüyordu.

Bırak kendini acındırmayı.

Ama bunu söylemedim. Babam geçmişte her ne yaşamışsa belli ki üstesinden gelmişti. Şimdi alkolik gibi görünmüyordu, öyle kokmuyordu. Gücü kuvveti yerindeydi. Tükenmişliğine rağmen sakinleşmişti. Bu adamın benim için bir yabancı olduğunu kendime hatırlattım. Ne baba oğulduk ne de can düşmanı.

Bir şey değildik.

Pencereden giderek solan gün ışığına bakıyordu.

"Sally, annen yani. O ne yapıyor?"

Kırılan bardak.

Annemin çığlığı.

Olan biten her şey aklımdan geçti. Bekâr bir anne olarak beni yetiştirirken çektiği zorluklara rağmen dişini tırnağına takması, ölümünün acısıyla sefaleti. Ne ben ne de o böyle bir kaybı hak etmeden önce, Rebecca gibi çok erken ölmesi.

"Öldü," dedim.

Sesini çıkarmadı. Hatta bir anlığına kederli göründü ama sonra kendini toparladı.

"Ne zaman?"

"Seni ilgilendirmez."

Sesimdeki öfke beni bile şaşırttı, ama babamı şaşırtmamıştı. Orada durup fırtınayla yüzleşti.

"Evet," dedi sessizce. "Sanırım."

Sonra giriş kapısına giden basamaklardan inmeye başladı. Gidişini izledim. Yolun yarısındayken yalnız onun duyabileceği kadar alçak sesle tekrar konuştum.

"Son geceyi hatırlıyorum, haberin olsun. Sen gitmeden önceki geceyi. Ne kadar sarhoştun hatırlıyorum. Suratının kıpkırmızı olduğunu hatırlıyorum. Yaptıklarını, ona fırlattığın bardağı, onun attığı çığlığı hatırlıyorum."

Basamaklarda durup hiç kıpırdamadan dikildi.

"Hepsini hatırlıyorum," dedim. "Şimdi ne yüzle onu soruyorsun?"

Cevap vermedi.

Sonra beni kalbimin hastalıklı ve öfkeli atışlarıyla baş başa bırakıp basamaklardan inmeye devam etti.

Otuz Beş

Güvenli evden çıkınca Pete arabayı evine hızla sürdü. Mutfak dolabı onu çağırıyordu ve bu çağrıya teslim olacaktı. Şimdi karar verildiğine göre istek her zamankinden daha kuvvetliydi ve eve bir an önce varmak hayat memat meselesi gibi geliyordu.

Eve gidince kapıyı kilitledi. Ev durgun ve sessizdi, o yokken ne kadar boşsa o oradayken de o kadar boşmuş gibi görünüyordu. Çünkü sonuçta onun varlığı eve ne katıyordu ki? Sade döşenmiş oturma odasını inceledi. Bütün ev aynıydı, her yer keşiş hücresi gibi basitti ve özenle düzenlenmişti. Gerçek şu ki, yıllardır bomboş bir evde yaşıyordu. Yaşanmamış bir hayattan kalma üç beş döküntü derli toplu diye zavallılığı azalmıyordu.

Boş. Anlamsız.

Değersiz.

Ses, zaferine kıs kıs gülüyordu. Orada zor nefes alarak, kalbi göğsünde çırpınarak dikiliyordu. Fakat bunları daha önce de yaşamıştı ve hep bu şekilde atlatmıştı. İçme isteği en kuvvetli haldeyken her şey onu daha da kışkırtırdı. Her olay veya gözlem, iyi veya kötü, bahane olabilirdi.

Hepsi yalandı.

Daha önce bunları atlattın.

Şimdi de bunu yapabilirsin.

İsteğin sesi bir anlığına kesildi ama sonra kafasının içinde ulumaya başladı, birazdan Pete'in yapacağı numarayı biliyordu.

Pete onu serbest bıraktı ki o yelkenleri suya indirdiğini zannetsin. Bu arada kontrolü ele alıyordu.

Katlanılmaz acı göğsünde dönüp durdu.

Daha önce bunları atlattın.

Şimdi de bunu yapabilirsin.

Masa. Şişe ve fotoğraf.

Bu gece bir de bardak ekledi ve bir anlık tereddütten sonra bardağa iki parmak votka koydu. Neden olmasın? Ya içecekti ya içmeyecekti. Sonuçta önemli olan yolu nasıl aştığın değil hedefine varıp varamadığındı.

Telefonu titredi. Amanda, Norman Collins'in sorgusu hakkında mesaj atmıştı. Collins'in Dominic Barnett'ı öldürdüğünü ortaya çıkarmışlardı ama Neil Spencer olayı hâlâ karışıktı ve Collins avukat istiyordu.

"Neil Spencer'ı tutukladığınız adam mı öldürdü?" diye sormuştu Tom.

"Olabilir," demişti ve adamın cinayetle bir bağlantısı olduğu açıktı. Fakat Neil Spencer'ı kaçırıp öldüren kişi Collins değilse eğer, dışarılarda bir yerlerde katil elini kolunu sallayarak dolaşıyordu. Bunu düşündüğünde Collins'i tutukladıktan sonra hissettiği tüm rahatlık yok oldu, tıpkı yirmi sene önce departmanın girişinde Miranda ile Alan'ı gördüğünde kâbusun daha bitmediğinin farkına vardığı günkü gibi.

Artık bu onun problemi değildi. Her ne kadar ayrı kaldılarsa da Tom onun oğluydu ve bu çıkar çatışması yarın Amanda'yla konuşup davadan çekilmesini gerektiriyordu. Bu baskıdan kurtulması onu bir şekilde rahatlatacaktı. Yine de bu kadar uğraştığı davanın –sonuçta Carter'la yüzleşmek ve arsada Neil Spencer'ın cesedine bakmak zorunda kalmıştı– sonucunu, ne kadar yıkıcı olursa olsun görmek istiyordu.

Telefonu bir kenara bırakıp bardağa baktı, bunca yıl sonra Tom'u görmenin hissettirdiklerini analiz etmeye çalıştı. Bu karşılaşma onu derinden sarsmalıydı, ne var ki kendini oldukça sakin

hissediyordu. Yıllar içinde, baba olmak sanki okulda ezberlenen işe yaramaz şeyler gibi giderek anlamını yitirmişti. Sally'nin hatırası acı eşiğinin katlanabileceği tarafındaydı, ama Tom'u düşündükçe başarısızlık hissi öyle acı verici oluyordu ki o konuda düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. Oğlunun hayatına karışmamak en iyisiydi. Ne zaman Tom'un akıbetini merak etse hemen bu düşünceleri aklından kovalardı. Yarasına tuz basmanın anlamı yoktu.

Ama şimdi öğrenmişti.

Kendini baba olarak görmeye hiç hakkı olmasa bile bu akşamüstü tanıştığı adamı düşünmemek mümkün değildi. Yazar olmuştu, tabii. Tom her zaman yaratıcı bir çocuktu. Hep Pete'in anlamakta zorlandığı hikâyeler uydururdu veya oyuncaklarıyla oynarken detaylı senaryolar üretirdi. Jake aynı Tom'un küçüklüğü gibiydi, aynı onun gibi hassas ve akıllıydı. Pete'in öğrenebildiği kadarıyla Tom hayat boyu zorluklarla ve felaketlerle boğuşmuştu, buna rağmen Jake'i yalnız başına büyütmeyi başarıyordu. Oğlunun iyi bir adam olduğuna şüphe yoktu.

Değersiz değildi. Başarısız değildi.

Yani iyiydi.

Pete parmağını bardağın kenarında dolaştırdı. Tom'un, kendisi yüzünden mahvolmuş çocukluğundan alnının akıyla çıkması iyiydi. Onu daha fazla zehirleyemeden Tom'dan uzaklaşmış olması iyiydi. Çünkü öyle yapacağı kesindi. O kadar zaman geçtikten sonra bile hâlâ hatırlıyordu. Oğlunun üzerindeki etkisi uzun vadede yok olmayacak kadar berbattı.

Son geceyi unutmadım.

Pete, oğlunun bu sözleri söylerken büründüğü nefret dolu ifadeyi gözünün önüne getirebiliyordu. Bardağı aldı. Tekrar yerine koydu. Bu pek doğru sayılmazdı ama, değil mi? Nefreti hak ettiğinin farkındaydı ama nefret kazanılmak zorundaydı. Sally ve Tom onu terk ettiği zamanlarda Pete neredeyse aralıksız içiyordu ve gündüzü gecesine karışmıştı. Yine de o geceyi çok iyi hatırlıyordu. Tom'un söylediği doğru olamazdı.

Fark eder miydi?

Belki de etmezdi. Tıpkı kendi başarısızlık hissi gibiydi, eğer oğlu yanlış hatırlıyorsa da doğru olduğunu düşünmemesi için bir sebep yoktu ve sonuçta önemli olan da buydu.

Sally ile çektirdikleri fotoğrafa baktı. Fotoğraf Tom doğmadan önce çekilmişti ama Pete dikkatlice baktığında genç adamın yüzünde yaklaşan babalığın izlerini görüyordu. Güneşe karşı kısılan gözler, yakında kaybolacak olan yarım ağız gülüş. Sanki fotoğraftaki adam da yakında her şeyi batırıp elinde ne varsa kaybedeceğini biliyormuş gibi.

Sally yine de çok mutlu görünüyordu.

Onu kaybedeli çok olmuştu ama yine de onun bir yerlerde huzurlu, sevgi dolu bir hayat sürdüğü düşüncesine tutunuyordu. Kendi kaybının Tom ile Sally'nin kazancı olduğu gibi sefilce bir fikre kapılmıştı. Ama şimdi gerçeği öğrenmişti. Kazanç yoktu. Sally ölmüştü.

Sanki onunla beraber tüm dünya ölmüştü.

Bardağı yine eline aldı ama bu sefer onu elinde tutup ipeksi sıvının hareketini izledi. O şey su kadar masum görünüyordu, ta ki onu hareket ettirip içinde sakladığı sisi görene dek.

Daha önce de bunların üstesinden gelmişti. Bunu da atlatabilirdi.

Ama neden uğraşsındı ki?

Etrafına baktı, varlığının boşluğunu ölçtü. Hiçbir ağırlığı olmayan bir hayat. Ne geçmişten kurtarabileceği bir şeyi vardı, ne de gelecekten kurtarılmaya değer bir şey.

Fakat bu doğru değildi, değil mi? Neil Spencer'ın katili hâlâ ortalıkta dolaşıyor olabilirdi. Eğer çocuğun öldürülmesine onun yaptığı bir hata sebep olduysa bunu düzeltmek kişisel çatışmalarına rağmen onun göreviydi. Hoşuna gitse de gitmese de şimdi kâbusun içindeydi ve sonuçlar kendisini yıkacak dahi olsa işi sonuna kadar götürecekti. Evet, bir çıkar çatışması vardı ama

dikkatli olursa belki kimse anlamazdı. Zaten Tom'un geçmiş defterleri kurcalamak isteyeceğini hiç sanmıyordu.

Bu da ayık kalmak için bir sebepti.

Bir de...

Bu güzel daire için teşekkür ederim.

Pete, Jake'in sözlerini hatırlayınca gülümsedi. Çok tuhaf kaçmıştı ama komikti. Eğlenceli bir çocuktu. Usluydu, yaratıcıydı, nevi şahsına münhasırdı. Muhtemelen Tom'un çocukluğu gibi o da ele avuca sığmıyordu.

Pete, Jake hakkında biraz daha düşündü. Oturup çocukla sohbet ettiğini hayal edebiliyordu. Onunla, tıpkı Tom ile yapması gerektiği gibi, oyunlar oynayabilirdi. Bunlar aptalca hayallerdi tabii. Ortada bir şey yoktu. Birkaç gün sonra onlarla işi bitecekti ve bir daha hiç görüşmeyeceklerdi.

Öyle olsa bile bu akşam içmemeye karar verdi.

Bu akşam içmeyecekti.

Bardağı fırlatmak kolay işti. Bunu yapmak hep kolay olmuştu. Onun yerine mutfağa gidip onu lavaboya boşalttı. Lavabo deliğinden akıp giden sıvıyı izlerken göğsünü sıkıştıran isteğe rağmen Jake'i düşündü ve yıllardır yaşamadığı bir hissi yeniden tattı. Nedeni yoktu. Mantığı yoktu. Ama oluvermişti işte.

Umut.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Otuz Altı

Ertesi sabah Jake'i okula bıraktığımda hâlâ yeni koşullara ne kadar rahat ayak uydurduğuna şaşırmış haldeydim. Dün güvenli evde mızmızlanmadan uyuyup beni oturma odasında bilgisayarım ve düşüncelerimle baş başa bırakmıştı. Nihayet yatağa gittiğim zaman ona şöyle bir baktım, öyle dingin görünüyordu ki burayı evden daha huzurlu bulup bulmadığını merak ettim. Acaba rüyasında neler görüyordu?

Gerçi bunu hep merak etmişimdir.

Ben ise ne kadar yorgun olursam olayım yabancı bir yerde uyumakta zorlanmıştım. Bu yüzden sabahleyin Jake'in akıllı uslu davranması beni bir nebze rahatlatmıştı. Belki de bunlar onun için heyecanlı birer maceraydı. Sebebi her neyse, minnettardım. Öylesine yorgun ve gergindim ki herhangi bir sorunla daha fazla başa çıkabileceğimi hiç sanmıyordum.

Okula gittik, onu bahçeye bıraktım.

"İyi misin, oğlum?"

"İyiyim babacığım."

"Peki öyleyse. Hadi bakalım." Suluğuyla çantasını verdim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Çantasını sallaya sallaya kapıya doğru yürüdü. Bayan Shelley orada bekliyordu. Söz verdiğim gibi Jake ile konuşmamıştım. Yapabileceğim tek şey bugünü daha kolay atlatmasını, bu arada da kimseyi yumruklamamasını umut etmekti.

"*Hâlâ* bok gibi görünüyorsun."

Kapıdan çıkarken Karen yanıma geldi. Sıcak sabaha rağmen yine geniş paltosunu giyiyordu.

"Dün böyle söylediğinde alınırım diye korkmuştun."

"Evet, ama alınmadın, değil mi?" Omuz silkti. "Gece uyumadan önce büyük ihtimalle buna alınmayacağını düşündüm."

"O zaman benden daha iyi uyudun demek ki."

"Onu görüyorum zaten." Ellerini cebine soktu. "Ne yapıyorsun şimdi? İstersen kahve içmeye gidelim. Kaçıp başka bir yerde yorgunluğunu doyasıya yaşaman gerekmiyorsa yani."

Tereddüt ettim. İşim yoktu. Babama iş için bilgisayar lazım olduğunu söylemiştim ama bu halde bir şeyler yapma ihtimalim sıfıra yakındı. Bugünü muhtemelen sinek avlamakla geçirecektim. Sonuçta bir şekilde vakit öldürecektim ve şimdi Karen'a bakınca düşündüklerimin daha berbat yöntemler olduğunu anladım.

"Tabii," dedim. "İyi olur."

Ana yoldan yürüdük ve küçük bir köşe başı dükkânıyla postaneden geçerek Happy Pig şarküterisine vardık. Ön camına çayır manzarası çizilmişti. İçerisi bir çiftlik mutfağını andırıyordu. Köy stili döşenmişti ve tahta masalarla doluydu.

"Birazcık havalı." Kapıyı açınca bir çan çıngırdadı. "Ama kahvesi fena değil."

"Kafein olsun yeter."

Kesinlikle güzel kokuyordu. Tezgâhta sipariş verdik ve biraz tuhaf bir sessizlikle siparişlerimizi bekledik. Sonra içeceklerimizi alıp bir masaya yerleştik.

Karen montunu çıkardı. Beyaz bir bluzla mavi kot pantolon giymişti. Zırhını çıkarınca ne kadar zayıf göründüğüne hayret ettim. O mont gerçekten zırh mıydı? Bunun mümkün olduğunu düşündüm. Bileğinde tahta bilezikler vardı, saçını gevşek bir atkuyruğu yapmak için ellerini başının arkasına götürünce şıkırdadılar.

"Ee," dedi. "Neler *oluyor* anlat bakalım."

"Uzun hikâye. Ne kadarını anlatayım?"

"Hepsini."

Bunu değerlendirdim. Bir yazar olarak hikâyelerini bitirmeden önce onlardan bahsetmemek gerektiğini düşünürdüm. Eğer anlatırsan yazma isteği azalır. Sanki hikâyeyi anlattıkça yazacak daha az şey kalıyormuş gibi.

Sonra bunu aklımda tutarak Karen'a her şeyi anlatmaya karar verdim.

En azından neredeyse hepsini.

Garajımdaki ıvır zıvırı ve sonradan Norman Collins olduğu anlaşılan adamın evimin etrafında gezindiğini biliyordu ama gece yarısı Jake'in neredeyse kaçırıldığını anlattığımda kaşları kalktı. Sonra Bayan Shearing'den öğrendiklerimi anlattım, dünkü olayları, cesedi bulmamı, güvenli evi.

En sonunda da babamı.

O güne kadar Karen havai birisi gibi görünüyordu: Muzipçe ironi yapmaya eğilimli ve şakacı. Ama açıklamayı bitirdiğimde dehşete düşmüştü ve çok ciddi görünüyordu.

"Hasiktir," dedi sessizce. "Daha basına detayları açıklamadılar. Sadece bir evde ceset bulunduğunu söylediler. O evin senin olduğundan haberim yoktu."

"Herhalde şimdilik işleri saklı tutuyorlar. Anlayabildiğim kadarıyla ceset Tony Smith diye bir çocuğa ait. Frank Carter'ın kurbanlarından biriymiş."

"Zavallı aile." Karen başını salladı. "Yirmi sene. Gerçi bunca zaman sonra artık ne olduğunu anlamışlardır. Belki dava kapanırsa biraz rahatlayabilirler bile."

Babamın sözleri aklıma geldi.

"Herkes evine dönmeyi hak eder," dedim.

Karen başını çevirdi. Sanki daha fazlasını sormak istiyordu ama buna cesaret edemiyordu.

"Bu tutukladıkları adam," dedi.

"Norman Collins."

"Norman Collins, evet. *O* bunu nereden biliyormuş?"

"Bilmiyorum. Davaya hep ilgisi varmış ama." Kahvemden bir yudum aldım. "Babam onun başından beri Carter'ın suç ortağı olabileceğini düşünüyor."

"Neil Spencer'ı o mu öldürmüş?"

"Bilmem."

"Umarım... Şey," kendini toparladı. "Yani bunu söylemek çok çirkin ama en azından yakalamışlar namussuzu. Tanrım, ya uyanmasaydın..."

"Biliyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Çok korkunç yahu."

Gerçekten de öyleydi ama düşünmek istememek bunu becereceğin anlamına da gelmezdi.

"Dün gece onun hakkında biraz araştırma yaptım," dedim. "Carter hakkında yani. Ürkütücü de olsa bilmem gerekiyor gibiydi. Fısıltı adamı. Detaylardan bazıları sırf rezaletten ibaret."

Karen onayladı. "'Kim ki kapısını açık bırakır, fısıltılar çok geçmeden kulağına çalınır.' Sen söyledikten sonra Adam'a bunu sordum. Bazı çocuklar bu tekerlemeyi söylüyormuş. Carter'dan haberi bile yok ama oradan çıkmıştır herhalde. Dilden dile yayılmıştır."

"Öcülere karşı bir uyarı."

"Evet. Ama bu gerçek."

Tekerlemeyi düşündüm. Adam ne anlama geldiğini anlamasa da onu bir yerden duymuştu ve belki Featherbank dışında da biliniyordu. Böyle şeyler çocuklar arasında yayılır, belki de Jake bunu eski okulundaki bir çocuktan öğrenmişti.

Böyle bir şey olmalıydı tabii. Küçük kız ona öğretmiş olamazdı çünkü o gerçek değildi.

Bu yine de kelebekleri açıklamıyordu veya yerdeki oğlanı.

Karen aklımı okumuş gibiydi.

"Jake ne âlemde? Bunlarla nasıl başa çıkıyor?"

"İyi, galiba." Biraz çaresizce omuz silktim. "Bilmem. Onunla ben... Pek konuşamıyoruz. Çok kolay bir çocuk sayılmaz."

"Öyle bir şey yok ki," dedi Karen.

"Ben de çok kolay bir adam sayılmam."

"Aynı şey. Peki sen? Uzun süre sonra babanı görmek tuhaf olmuştur. Hakikaten hiç görüşmediniz mi?"

"Hayır. Annem işler çığırından çıkınca beni de alıp onu terk etti. O zamandan beri onu bir daha görmedim."

"Çığırından mı çıktı?"

"İçki," dedim. "Dayak..."

Sonra sesim kesildi. Bunu böylece üstünkörü açıklamak kolaydı ama aslında son gece hariç babamın beni veya annemi dövdüğünü hatırlamıyordum. O zaman olan biteni çok anlamasam da fazla içtiğini biliyordum. Sürekli öfkeliydi, günler boyunca ortalıktan kayboluyordu, parasız kalıyorduk, annemle kavga ediyordu. Ondan yayılan öfke ve hoşnutsuzluğu hatırlıyordum. Havayı kaplayan tehdidi, her an kötü bir şey olma ihtimalini hatırlıyordum. Korktuğumu hatırlıyordum. Ama buna dayak demek zorlama kaçıyordu.

"Üzgünüm," dedi Karen.

Omuz silktim, garip hissediyordum.

"Sağ ol. Ama evet, onu görmek tuhaftı gerçekten. Onu hatırlıyorum tabii ama o da eskisi gibi değildi. Alkoliklere benzemiyordu. Davranışları değişmiş, sakinleşmiş."

"İnsanlar değişebilir."

"Evet. Hem önemi de yok zaten. Şunun şurasında iki yetişkin insanız. Artık çocuk değilim, o da aslında babam değil zaten. Hiç önemli değil."

"Pek inandırıcı gelmedi."

"Öyle olsun."

"Peki, o zaman." Karen kahvesini bitirdi, montunu giymeye başladı. "Maalesef zengin kalkışı yapmam gerekiyor."

"Kaçıp başka bir yerde yorgunluğunu doyasıya yaşaman mı gerekiyor?"

"Yok, iyi uyudum, unuttun mu?"

"Doğru ya." Kahvemin telvesini karıştırdım. Bana nereye gittiğini söyleyecekmiş gibi görünmüyordu ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. "Bütün zamanı benden bahsederek geçirdiğimizi fark ettin mi? Bu hiç de adil değil."

"Çünkü sen benden çok daha ilginçsin, özellikle de şu anda. Belki de bunları bir gün kitabında yazarsın."

"Olabilir."

"Şey, kusura bakma. İsmini Google'da arattım." Bir anlığına utanmış gibi göründü. "Araştırmacılıkta bir numarayımdır. Kimseye söyleme oldu mu?"

"Sırrın güvende."

"İyi o zaman." Durdu, sanki başka bir şey söylemek istiyordu. Sonra başını salladı, bundan vazgeçmişti. "Görüşürüz."

"Mutlaka. Güle güle."

O gidince kahvemin sonunu içtim, ne söyleyecekti merak etmiştim. Ayrıca beni araştırmasının ne anlama geldiğini düşünüyordum.

Bunun hoşuma gitmesi yanlış mıydı?

Otuz Yedi

"Bitirdin mi, canım?"

Adam silkindi, bir anlığına nerede olduğunu ve ne yapması gerektiğini anlayamadı. Sonra ona gülümseyen garsonu gördü, masaya baktı ve kahvesinin bitmiş olduğunu fark etti.

"Evet." Arkasına yaslandı. "Özür dilerim, kafam başka âlemdeydi."

Garson yine gülümsedi ve boş fincanı aldı.

"Başka bir şey alır mısınız?"

"Birazdan."

Bir şey sipariş etmeye niyeti yoktu ama dükkânın yarısı boş olsa bile kibar davranmak ve saygınlığını korumak istemişti. Gitmek bilmeyen misafir olarak anılmak istemiyordu. Hiçbir şekilde anılmak istemiyordu.

Bunu başarıyordu, gerçi insanlar da işini kolaylaştırıyordu. Pek çoğu yaşamın akışına kapılmıştı ama hayat boyu etraflarına bakmadan ayakta uyuyorlardı. Telefonlarına gömülmüşlerdi. Yanlarından geçenleri görmezden gelirlerdi. İnsanlar bencil ve umursamazdı, etraflarında olup bitene çok az ilgi gösterirlerdi. Eğer dikkat çekmezsen akıllarından bir rüya gibi silinir giderdin.

İki masa ötede oturan Tom Kennedy'ye bakıyordu.

Kennedy'nin sırtı ona dönüktü. Kadın da gittiğine göre onu istediği gibi inceleyebilirdi. Kadın orada yüzü ona dönük otururken kahvesini içip telefonuyla oynayarak kendini dükkânın önemsiz dekorlarından birine dönüştürmüştü. Yine de başından

beri kulak kesilmişti. Eğer kendini salarsan konuşmalar etrafında uğultudan bir duvar oluşturur ama eğer içlerinden birine odaklanırsan onu kolayca dinleyebilirsin. Gereken tek şey dikkatini toparlamaktı, tıpkı cızırtısız kanalı bulmak için radyoya ince ayar yapmak gibiydi.

Şimdi düşününce, ne kadar da haklıydı.

Onunla ben pek konuşamıyoruz.

Çok kolay bir çocuk sayılmaz.

Adam, Jake'in *kendi* bakımı altında serpileceğinden emindi. Oğlana hak ettiği yuvayı sağlayacak, ihtiyaç duyduğu sevgiyi ve ilgiyi verecekti. Böylece kendisi de iyileştiğini hissedecek ve tekrar bir bütün haline gelecekti.

Eğer öyle olmazsa...

Zaman bir şekilde duyguları donuklaştırıyordu. Şimdi Neil Spencer'a yaptıklarını düşünmek daha kolay olmuştu. Hissettiği ürperme zaman geçtikçe kaybolmuştu ve artık anılarını soğukkanlılıkla gözden geçirebiliyordu, aslında bu hoşuna bile gidiyordu. Çünkü o çocuk bunu hak etmişti, değil mi? Önceki iki ay boyunca her şey yolundayken ne kadar huzur ve mutluluk yaşadıysa da son günün ardından gelen sükûnet ve doğruluk hissi içini bir şekilde rahatlatmıştı.

Ama hayır.

O noktaya gelmeyecekti.

Tom Kennedy kalkıp kapıya gitti. O yanından geçerken adam telefonuna bakıp ekranla oynadı.

Adam birkaç dakika daha oturdu, duyduğu diğer şeyleri düşündü. Norman Collins kimdi? İsim ona tümüyle yabancıydı. *Diğerlerinden biri*, diye düşündü, ama bu Collins denen adam niye tutuklanmıştı bilmiyordu. Neyse, onun işine gelirdi zaten. Polisin dikkati dağılırdı. Kennedy biraz sakinleşirdi. Demek ki doğru anı bulduktan sonra her şey yoluna girecekti.

Ayağa kalktı.

Ne kadar gürültü olursa fark edilmeden sessizce geçip gitmek o kadar kolay olurdu.

Otuz Sekiz

Seni o kadar uzun süredir arıyordum ki...

Pete arabadan inip hastaneye girdi, asansörle bodrumdaki patoloji birimine gitti. Asansörün duvarlarından biri ayna kaplıydı. Kendine baktı ve iyi göründüğünü düşündü. Hatta sakin. İçi paramparça olsa da dışarıdan güzelce paketlenmiş bir hediye gibi görünüyordu, böylesi sarsılmadıkça dağılmazdı.

Daha önce hiç bu kadar endişeli olmamıştı.

Tony Smith'i yirmi senedir arıyordu. Bir yerde oğlanın kaybı onu ayakta tutuyordu, her ne kadar bunu düşünmemeye çalışsa bile ona yaşamak için bir sebep, yataktan kalkma kuvveti veriyordu. Sonuçta görmezden gelmeye çalışsa da dava onun için hiçbir zaman kapanmamıştı.

Bu yüzden orada olmalıydı.

Buradaki otopsi odalarından ezelden beridir nefret ediyordu. Dezenfektan kokusu hiçbir zaman pis kokuları tamamen bastırmazdı ve güçlü ışığın altındaki cilalı metal yüzeylerde teşhir edilen alacalı bedenler iyice göze batardı. Burada ölüm somut bir şeydi. Sergilenir ve ayağa düşürülürdü. Bu odalarda tartılarla cetveller, üstüne buz gibi tıbbi bir dille yazılmış kimyasal ve biyolojik detaylar karalanmış kayıtlar olurdu. Oraya her gidişinde insan hayatının en önemli parçalarının, hislerin, karakterin ve tecrübelerin yokluğu gözüne çarpardı.

Patolog Chris Dale, Pete'i odanın öbür ucundaki bir sedyenin başına götürdü. Adamı takip ederken Pete bayılacak gibi hissediyordu ve çıkıp gitme isteğiyle savaş veriyordu.

"İşte bizim oğlan."

Dale kısık sesle konuştu. Departmanda polislere karşı haşin ve saygısız tutumuyla meşhurdu. Saygısını, kendi deyimiyle, hastalarına saklardı.

Bizim oğlan.

Dale'in söyleyiş tarzından cesedin bundan sonra kendi koruması altında olacağı, her ne rezaletlere maruz kaldıysa da bunun bittiği, artık ona iyi bakılacağı anlaşılıyordu.

Bizim oğlan, diye düşündü Pete.

Kemikler bir erkek çocuğu oluşturacak şekilde dizilmişti ama yıllar onları birbirinden ayırmıştı ve etten geriye zerre kadar bir parça bile kalmamıştı. Pete yıllar içinde birçok iskelet görmüştü. Bir yandan hâlâ canlı gibi görünen ama ürkütücü hareketsizleri bunu *bozan* yeni ölmüş kurbanlardan daha az trajiklerdi. İskelet her gün sağda solda görülecek bir şey değildi, bu yüzden daha duygusuzca ele alınabilirdi. Yine de farkındalık Demokles'in kılıcı gibi tepesindeydi: İnsanlar ölürdü ve kısa süre sonra geriye yalnız ortalığa saçılmış eşyadan farksız cansız kemikler kalırdı.

"Daha otopsi yapmadık," dedi Dale. "Onu sonra yapacağız. O zamana kadar size bu cesedin altı yaş civarında ölmüş bir erkek çocuğuna ait olduğunu söyleyebilirim. Şu an ölüm sebebini tahmin etmek zor, hiç tespit edilememe ihtimali de var ama belli ki çocuğun ölümünün üstünden uzun süre geçmiş."

"Yirmi sene olabilir mi?"

"Mümkün." Dale duraksadı. Pete'in sorduğu asıl şeyi biliyordu ve yanlarındaki sedyelerden birini işaret etti. "Bir de bunlar var, olay yerinden getirildi. Birisi kutunun kendisi tabii, cesedi korumak için buraya onun içinde taşıdılar. Kıyafetler cesedin altındaydı."

Pete bir adım yaklaştı. Kıyafetler eskiydi ve örümcek ağı bağlamışlardı ama Dale ve ekibi onları kutudan titizlikle çıkarmıştı. Şimdi yine kutudaki gibi güzelce katlanmış, el değmemiş vaziyette duruyorlardı. Ne olduğunu anlamak için açıp bakmaya gerek yoktu.

Mavi eşofman altı. Polo yaka küçük, siyah tişört.

Dönüp tekrar cesede baktı. Yıllardır bu dava için nasıl da çaba harcamıştı, yine de gerçek Tony Smith'i ilk kez görüyordu. Şimdiye kadar bir çocuğun ânın içinde donmuş fotoğraflarını görmüştü. Eğer işler birazcık daha farklı gitseydi, Pete yolda yirmi altı yaşındaki Tony Smith'in yanından adını bile duymamış olarak geçip gidebilirdi. Küçük, kırıklarla dolu iskelete baktı, bunlar bir zamanlar tüm potansiyeliyle birlikte bir insanı ayakta tutuyordu.

Onların tüm umutlarını ve hayallerini suya düşürüvermiştim.

Pete, Frank Carter'ın sözlerini kafasından çıkardı ve birkaç saniyeliğine anın içinde kaybolmak için sessizce cesede baktı. Artık o yoktu, sedyedeki kemiklerden başka Tony Smith diye bir varlık kalmamıştı. Pete kayıp çocuğu hayatının merkezine koymuştu ve onun davası etrafında dönüp duruyordu. Şimdi ağırlık merkezi yok olmuştu ama yine de yörüngesi değişmemişti.

"Kutuda bunlardan birkaçını bulduk," dedi Dale.

Pete elleri cebinde, patoloğun gösterdiği şeye bakmak için Tony Smith'in bulunduğu koliye doğru eğildi. Yaklaşınca adamın ağlara takılmış bir kelebeği incelediğini gördü. Kelebeğin ölü olduğu kesindi ama kanatlarındaki renkli desenler net ve parlaktı.

"Ceset güvesi," dedi Pete.

Patolog ona şaşkınlıkla baktı.

"Kelebeklere meraklı olduğunuzu hiç tahmin etmezdim, komiser."

"Bir belgeselde görmüştüm." Pete omuzlarını silkti. Bir şeyleri izlerken de okurken de amacı hep vakit öldürmekti, aklında kalan bilgiye kendi de şaşırmıştı. "Akşamları boş vaktim çok oluyor da."

"Orası belli."

Pete detayları hatırlamaya uğraştı. Bu kelebek cinsi yörede bulunsa da oldukça nadir görülürdü. İzlediği programda birkaç değişik tip tarlalarda çalı diplerinde bu kelebeğin izini sürüyordu. Sonunda bir tane bulmuşlardı. Ceset güvesi leşlerin yakınında yaşardı. Pete ona hiç rastlamamasına rağmen belgeseli izlediğinden beri, hafta sonları patikaları arar ve çalı diplerini eşelerken onlara da bakınır, acaba kelebeklerin varlığı doğru yolda gittiğini gösterir mi diye merak ederdi?

Cebindeki telefon titreşti, Amanda'dan bir mesaj gelmişti. Çabucak okudu: dava hakkında yeni bir gelişme. Hücrede geçen bir geceden sonra Collins "yorumsuz" tutumunu gözden geçirmişti ve şimdi onlarla konuşmak istiyordu. Pete bir an önce karakola geri dönmeliydi.

Telefonu geri koydu ama gözü önündeki koliye takıldı. Kat kat koli bandına sarılmıştı: yıllar boyunca birçok kez açılıp kapatılan bir kutu. Şimdi parmak izi bulunması umuduyla adli analize gönderilecekti. Pete'in gözleri kapağa gitti, yıllar içinde ona dokunan görünmez elleri hayal etti. Ona parmak uçlarını bastıranlar gözünde canlandı, koli yapay bir beden gibi kemikleri muhafaza ediyordu.

Koleksiyoncular için pek kıymetli.

Bu insanlar atan bir kalbi mi hayal ediyorlardı yoksa onun yokluğunu mu kutsuyorlardı, merak etti.

Otuz Dokuz

Görüşme odasında Amanda ile Pete'in karşısında oturan avukat içini çekti.

"Müvekkilim Dominic Barnett cinayetini itiraf etmeye hazır," dedi. "Ama Neil Spencer'ın kaçırılmasıyla ilgisinin olmadığını kesin olarak belirtti."

Amanda ona baktı, bekliyordu.

"Ama müvekkilim dün Garholt Sokağı'nda bulunan cesetle ilgili tüm bilgilerini dürüstçe aktaracak. Size vakit kaybettirip başka bir çocuğun hayatını tehlikeye atmak istemiyor ve anlatacaklarının cinayetin gerçek sorumlusunu bulmanızı sağlayacağını düşünüyor."

"Bundan çok memnun oluruz."

Amanda palavrayı duyar duymaz anladığı halde kibarca gülümsedi. Masanın diğer tarafında oturan Collins ezilmiş, yaralanmış görünüyordu. Hapse düşecek adam değildi ve dün nezarette geçirdiği gece suratından kibri silip atmıştı. Sonunda konuşmayı seçmesi Amanda'yı biraz sevindirmişti çünkü adamın amacının başkasının hayatını kurtarmak değil paçayı sıyırmak olduğu belliydi. Ortada iyi niyet falan yoktu, yalnızca adam onlarla konuşup bildiklerini anlatmanın uzun vadede kendine yarar sağlayacağını anlamıştı. Uysal olup onlarla işbirliği yapmak kendisi için daha iyiydi.

Ama şimdi iğrenmenin sırası değildi. En azından *gerçekten* yardım edecekse.

Geriye yaslandı. "Ee, Norman. Anlat bakalım."

"Nereden başlayacağım bilmiyorum."

"Tony Smith'in cesedinin o evde olduğunu biliyordun, değil mi? Oradan başlayalım."

Collins birkaç saniye sessiz kaldı, arada duran masaya gözünü dikti, kendini toparladı. Amanda yanında oturan Pete'e bakınca onun da aynı şeyi yaptığını gördü. Onun için endişeleniyordu. Her zamankinden daha durgundu ve emniyete vardığından beri ağzını bıçak açmıyordu. Sanki ona bir şey söylemek istiyordu ama bir nedenle bunu yapmıyordu. Bu onun için zor olacaktı, Amanda biliyordu. Uzun süredir aradığı Tony Smith'e ait olduğu neredeyse kesin olan cesedi gördükten sonra hemen buraya gelmişti ve şimdi onca zaman önce yaşananları öğrenmek üzereydi. Yıllar Pete'i katılaştırmış gibi görünse de, Amanda birazdan yaralarının nasıl da deşileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Meraklarım hakkında ne düşündüğünüzü anlıyorum," dedi Collins alçak sesle.

Amanda dikkatini yeniden Collins'e verdi.

"Ve pek çok kişinin de böyle düşünmesini anlıyorum. Ama alanımda saygıdeğer olduğum bir gerçektir. Yıllar boyunca koleksiyoncu olarak şöhret kazandım."

Koleksiyoncu.

Bu kelimeyi pek mülayim telaffuz etmişti, hatta saygı duyulacak bir şey gibi, ama Amanda koleksiyonunun parçalarını görmüştü. Ne biçim bir insan onun yıllardır topladığı şeylere ilgi duyardı? Collins gibilerini, internetin karanlık deliklerinde koşuşturan sıçanlara benzetirdi. Ticaret ve planlar yapar, toplumu bir arada tutan telleri kemirirlerdi. Collins başını kaldırıp ona baktığında yüzündeki iğrenmeyi açıkça görmüş olmalıydı.

"Diğerlerinin meraklarından fazla farkı yok aslında," dedi kendini savunurcasına. "Uzun süre önce bu hobiyi çoğu kişinin

sıradışı, bazılarının ise ürkütücü bulduğunu öğrendim. Ama bununla ilgilenen başkaları da var. Ayrıca yıllar içinde güvenilirliğimi ispat ettim, bu yüzden diğerlerinden daha değerli bazı parçalara ulaşabiliyorum."

"Hatırı sayılır bir tüccarsın demek?"

"Hatırı sayılır şeyler satan hatırı sayılır bir tüccar demek daha doğru." Dudaklarını yaladı. "Ve diğer her alışveriş gibi bunda da açık ve özel oturumlar olur. İkinci çevrelerde benim Fısıltı Adam davasına olan ilgim bilinirdi. Ve birkaç sene sonra bir tür... Deneyim yaşayabileceğim söylendi, tabii parasını ödemem koşuluyla."

"Ne *deneyimi* imiş bu?"

Bir süre gözünü Amanda'ya dikti, sonra dünyanın en normal şeyini söylüyormuş gibi cevap verdi.

"Tony Smith ile vakit geçirmek, tabii."

Bir anlık sessizlik.

"Nasıl?" dedi Amanda.

"İlk önce hapishanede Victor Tyler'ı ziyaret etmem söylendi. Her şey Tyler üzerinden ayarlandı. Frank Carter'ın da haberi vardı ama o karışmak istemedi. Prosedüre göre Tyler onu ziyarete gidenleri inceliyordu. Bu testi geçmeyi başardım. Tyler'ın karısına ödemenin faturasını gönderdikten sonra bir adrese yönlendirildim." Collins yüzünü buruşturdu. "Julian Simpson'a gönderilmeme hiç şaşırmadım."

"Neden?"

"Kokuşmuş bir adamdı. Kişisel temizliğine dikkat etmiyordu." Collins başına dokundu. "Tahtaları eksikti. İnsanlar onunla alay ederlerdi ama hepsi de ondan korkardı. Evden de. Tuhaf bir yer, öyle değil mi ama? Çocukların bahçeye girmek için iddialaştıklarını hatırlıyorum. Orada birbirlerinin fotoğraflarını çekerlerdi. Ondan önceleri, benim çocukluğumda bile, mahallenin perili evi orasıydı."

Amanda tekrar Pete'e baktı. Yüzünden bir şey anlaşılmasa da ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Julian Simpson'ın adı o

zamanlar davada hiç geçmemişti. Polisin perili evle ya da adamla ilgili bildiği hiçbir şey yoktu. Bu da tamamen anlaşılır bir şeydi. Simpson gibileri her toplulukta olurdu ve çoluk çocuk arasında yayılan şöhretlerinin de somut bir dayanağı, hele de yetişkinleri telaşlandıracak kadar kötü bir dayanağı olması şart değildi.

Yine de Pete'in bu konuda kendini suçlayacağını biliyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Collins'e.

"Garholt Sokağı'ndaki eve gittim," dedi. "Simpson'a da para verdikten sonra alt katta bir odada bekletildim. Bir süre sonra Simpson kapalı bir koliyle geri döndü. Onu dikkatlice kesip açtı. İşte... O da oradaydı?"

"Tutanaklar için, Norman?"

"Tony Smith."

Amanda soruyu sormak için kendini zorladı.

"Tony'nin cesediyle ne yaptın?"

"Ne mi yaptım?" Collins samimiyetle şaşırmıştı. "Hiçbir şey *yapmadım*. Ben bazıları gibi canavar değilim. Hem böyle kıymetli bir parçaya izin verseler bile zarar vermezdim. Hayır, orada öylece durup saygılarımı sundum, havayı içime çektim. Anlamanız zor olabilir ama hayatımın en muhteşem saatlerinden biriydi."

Tanrım, diye düşündü Amanda.

Kaybettiği sevgilisini hatırlayan bir adam gibi görünüyordu.

Verdiği cevap Amanda'nın hayal ettiği tüm muhtemel senaryolar içinde en bayağı ve en korkunç olanıydı. Katledilmiş bir oğlan çocuğunun cesediyle vakit geçirmek onun için dini bir tören gibiydi ve onu orada dikilip ayağının dibindeki kutunun içindeki zavallı cesetle bağ kurduğunu zannederken düşünmek en azından aklına gelebilecek herhangi bir kötülük kadar iğrençti.

Yanında, Pete yavaşça öne eğildi.

"Demin 'bazıları gibi canavar değilim,' dedin."

Norman'ın verdiği ifade onu nasıl yiyip bitiriyorsa, şimdi çok bitkin görünüyordu. Ruhu bile yorgun, diye düşündü Amanda.

"Kim bu *diğerleri*, Norman? Ne yaptılar?"

Collins yutkundu.

"Bu Dominic Barnett'ın Julian öldükten sonra işi devralmasından sonra oldu. O ikisinin arkadaş olduğunu sanıyordum ama Barnett onun kadar terbiyeli değildi. Onun zamanında işler bozuldu."

"Bu yüzden mi onu öldürdün?" dedi Amanda.

"Sergiyi korumak için! Ve Barnett beni bir daha içeri almadı. Tony'yi korumak gerekiyordu."

"*Diğerlerinden* bahset Norman," dedi Pete sabırla.

"Bu Barnett işi devraldıktan sonra oldu." Collins duraksadı. "Yıllar içinde birkaç sefer ziyarete gittim ama benim için hiçbir şey değişmemişti. Saygılarımı sunup Tony ile yalnız kalmak istiyordum. Ama Barnett başa geçtikten sonra başkaları da gelmeye başladı ve benim gibi saygılı değillerdi."

"Ne yaptılar?"

"Görmedim," dedi Collins. "Oradan ayrıldım, midemi bulandırmışlardı. Ama Barnett bana paramı iade etmedi. Bir de bana dudak büktü. Ama ne yapsaydım?"

"Neden o kadar iğrendin?"

"Gittiğim son gece orada beş-altı kişi daha bulunuyordu. Hepsi davaya hayrandı. Çeşit çeşit tip vardı, görseniz şaşardınız gerçekten ve bana kalırsa bazıları çok uzak yerlerden gelmişti. Hepimiz birbirimize yabancıydık. Ama bazılarının orada olma sebepleri başkaydı belli ki." Collins yutkundu. "Barnett odaya bir yatak koymuştu, kırmızı bir ampul taktı. Orada..."

"İlişkiye mi gireceklerdi?"

"Evet. Galiba." Collins başını sallayıp bakışlarını masaya indirdi. Sanki bu onu bile aşıyordu. "Cesetle değil de birbirleriyle. Ama bu da yeterince kötüydü. Böyle bir şeyin parçası olamazdım."

"Sonra da oradan ayrıldım."

"Evet. Önceden ziyarete gittiğimde kendimi kilisedeki gibi hissederdim. Sessizdi, güzeldi. *Tanrı*'nın varlığını anlardım. Ama o zaman o ışıkta, o insanlarla..."

Sesi yine kesildi.

"Norman?"

Nihayet başını kaldırdı."

"Cehennemin ortasında dikilmek gibiydi."

"Ona inandın mı?"

Yine olay inceleme odasına dönmüşlerdi. Pete masasında Victor Tyler'ı ziyaret edenlerin CCTV fotoğraflarını inceliyordu. Kendi gözü de oraya kaydı. İçlerinde erkekler, kadınlar, gençler, yaşlılar vardı.

"Çeşit çeşit tip vardı," demişti Collins. "Görseniz şaşardınız gerçekten."

"Collins'in Neil Spencer'ı öldürmediğine inanıyorum." Pete eliyle fotoğrafları işaret etti. "Ama buna gelince..."

Sonra sustu, Amanda gibi o da inanmakta zorlanıyordu. Amanda kariyeri boyunca öyle olaylarla karşılaşmıştı ki artık insanların acımasızlığı onun için şaşırtıcı değildi. Suç mahallinde ve kaza yerlerinde toplanan kalabalığa ve felakete göz atmak için yavaşlayan araçlara şahit olmuştu. Ölümün yarattığı çekimi anlıyordu. Ama bu kadar da değil.

"Ona niye Fısıltı Adam diyorlar biliyor musun?" dedi Pete alçak sesle.

"Roger Hill'den dolayı."

"Evet." Onayladı. "Roger, Carter'ın ilk kurbanıydı. Ailenin evi tadilata girmişti ve Roger kaçırılmadan önce annesiyle babasına pencerede bir şeyler fısıldayan bir adam olduğunu söylemişti. Carter orada çalışan iskele firmasının sahibiydi. Dikkatimizi çeken ilk şey bu oldu.

"Kurbanını hazırlıyordu."

"Evet. Carter'ın o yönden bir fırsatı vardı ama işin tuhaf yanı şu ki diğer tüm çocukların ebeveyni de çocuklarının fısıltılar duyduğunu iddia etti. Carter ile doğrudan bağları yoktu ama hepsi aynı şeyi duymuşlardı."

"Belki de hakikaten duydular."

"Olabilir. Belki de o lakap gazeteye çıkınca insanların içine kurt düşürdü. Kim bilir? Neyse işte, kaldı öyle. Fısıltı Adam. Hep bu lakaptan nefret ettim."

Amanda bekledi.

"Çünkü onun unutulmasını istiyordum, anlıyor musun? Bir ismi olmasın istedim. Ama şu anda bu onu mükemmel ifade ediyor. Çünkü onca zamandır durmadan fısıldıyor ve insanlar, bu insanlar, onu dinliyor." Fotoğrafları eliyle yaydı. "Hatta bir tanesi daha yakından yapıyor bunu."

Amanda fotoğraflara tekrar baktı. *Haklı*, diye düşündü. Collins'in söylediklerine bakılırsa önündeki kişilerden çoğu kötülüğe doğru kayda değer bir yol almışlardı. İçlerinden birinin Frank Carter'ın fısıltılarının da iteklemesiyle diğerlerinden çok daha ileri gittiğini düşünmek abartılı olmazdı. Bu insanların en iyileri bile kötülük yalakasıydı, ama içlerinden biri çok daha beterdi.

Bir öğrenci.

Bu insanların arasından biri, diye düşündü, Neil Spencer'ın katiliydi.

Kırk

O gece Jake uyuduktan sonra güvenli evin oturma odasında elimde bir kadeh beyaz şarapla bilgisayarın önüne oturdum.

Hâlâ dünkü olayların şokunda olmama rağmen yazmam gerektiğini biliyordum. Böylesi koşullar altında bunu yapmak imkânsız gibi görünüyordu ama geriye kalan para sonsuza dek dayanmayacaktı. Bundan da acil olanı her zamanki gibi kafa dağıtmak için uğraşmaktansa bir şeyin üstünde çalışma hissini geri kazanmaktı. Bu benim kimliğimdi, onu geri almalıydım.

Rebecca.

Yazdığım son şeylerin hepsini silip ismine baktım. Geçen günkü fikrim sislerin arasından bir hikâye çıkana dek duygularımı yazmaktı. Ne var ki şu anda duygularıma isim vermek, onları sözcüklerle ifade etmeye çalışmak çok zordu.

Aklım yeniden Karen'ın bu sabah kafede söylediklerine gitti. "Belki de bunları bir gün kitabında yazarsın." Beni internetten araştırmıştı. Bu konuda şimdi ne hissettiğimi biliyordum, bu beni heyecanlandırmıştı. Benimle ilgileniyordu. Ben onu çekici buluyor muydum? Evet. Böyle hissetmeye hakkım var mıydı emin değildim. Ekranda Rebecca'nın ismine baktım. Heyecan yerini suçluluk duygusuna bıraktı.

Rebecca.

Çabucak yazdım.

Bu konuda ne düşünürdün çok iyi biliyorum çünkü sen her zaman bana göre daha gerçekçi oldun. Hayatıma devam etmemi, mutlu olmamı isterdin. Sen elbette üzülürdün fakat bana, "Hayat böyle işte," derdin. Hatta bana bu kadar beyinsizce davranmamamı söylediğini duyar gibiyim.

Ama sorun şu ki, seni bırakmaya *hazır* mıyım bilmiyorum.

Belki mutlu olmamam gerektiğini düşünen yine *benim*. Hak etmediğim...

Kapı çaldı.

Bilgisayarı kapatıp aşağı indim, kapı bir kez daha çalıp Jake'i uyandırsın istemiyordum. Kapıya varınca gözlerimi biraz ovuşturdum, ağlamaya başlamadığıma şükrediyordum. Kapıyı açıp karşımda babamı görünce şükranım daha da arttı.

"Komiser Willis," dedim.

Başını salladı. "Girebilir miyim?"

"Jake uyuyor."

"Tahmin ettim ama uzun süre kalmayacağım. Ses de yapmayacağım, söz. Yalnızca size gelişmeleri aktarmak istedim."

Bir yanım onu içeri almak istemiyordu ama bu çocukça olurdu, hem o yalnızca bir polis memuruydu. Bütün bu olaylar bitince onu bir daha görmem gerekmeyecekti. Onun çok yorgun, neredeyse tükenmiş gözükmesi de beni biraz yumuşattı. Aslında şimdi ondan daha güçlüydüm. Kapıyı biraz daha açtım.

"Peki."

Beni yukarıya, salona doğru takip etti.

"Evinizde işleri hallettik sayılır," dedi. "Jake ile yarın sabah eve dönebileceksiniz."

"İyi olur. Norman Collins ne oldu?"

"Onu Dominic Barnett cinayetinden suçlu bulduk. Evdeki cesedin Carter'ın bulamadığımız kurbanına ait olduğunu onayladı. Tony Smith. Collins başından beri biliyormuş."

"Nasıl?"

"Uzun hikâye. Şimdilik ayrıntıların pek önemi yok."

"Yok mu? Ya Neil Spencer? Jake'i kaçırmaya çalışanlar?"

"Onları araştırıyoruz."

"Ne güzel." Kadehimden bir yudum aldım. "Üzgünüm, böyle misafir ağırlanır mı? Bir kadeh alır mısın?"

"İçki içmiyorum."

"Eskiden içerdin."

"O yüzden artık içmiyorum. Bazıları ölçüyü kaçırmıyor, bazıları da kendine hâkim olamıyor. Sen ölçüyü kaçırmayanlardansın galiba."

"Evet."

İçini çekti. "Ayrıca yıllardır tüm bu olanlara göğüs germek senin için zor olmuştur. Ama sen pek çok şeyi başarmış birisine benziyorsun. Bu iyi bir şey. Bundan çok memnunum."

Söylediklerine karşı çıkmak istedim. Yalnız bana etiket yapıştırma hakkı olmadığı için değil, sözlerin kendisi de yanlıştı. Tamamen yanılıyordu, hiçbir şeyi beceremediğim gibi zorluklarla da başa çıkamıyordum. Ama yine de babamın önünde tüm bu zayıflıkları sergilememek için sustum.

"Neyse," dedi. "Eskiden içerdim. Bunun için pek çok sebep de vardı, bahane değil sebep. O zamanlar çok fazla şeyle mücadele ettim."

"İyi bir koca olmak mesela."

"Evet."

"Baba olmak mesela."

"O da. Onun sorumluluğu. Nasıl baba olunur hiç bilmedim. Bunu hiç istemedim de. Sen de zor bir bebektin, gerçi büyüyünce çok daha iyi oldun. Hep yaratıcıydın. O zaman bile kafandan hikâyeler uydururdun."

Bunu hatırlamıyordum.

"Öyle mi?"

"Evet. Hassastın. Jake aynı sana benziyor."

"Jake bence fazla hassas."

Babam başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yok ki."

"Eğer hayatını çekilmez kılıyorsa var demektir." Hiç edinmediğim dostları ya da hiç kimsenin beni dost edinmemesini düşündüm. "Hem bunu bilemezsin. Sen yoktun."

"Evet, yoktum ve dediğim gibi, bu sizin için daha iyi oldu."

"Eh, en azından bu konuda anlaşabiliriz."

Böylece geriye diyecek bir şey kalmamıştı. Gidecekmiş gibi arkasını döndü ama sonra durdu ve geri döndü.

"Dün gece söylediğin şeyi düşündüm," dedi. "Gitmeden önce annene bardak fırlattığımı görmüştün."

"Ee?"

"Görmedin," dedi. "Öyle bir şey yaşanmadı. O gece evde değildin, okuldan bir arkadaşında yatıya kalmıştın."

Bir şey söylemek üzereydim ama durdum. Tereddüt sırası bendeydi. İçgüdüsel olarak babamın yalan söylediğini düşündüm. Öyle olmalıydı çünkü o geceyi çok net hatırlıyordum. Arkadaşım falan da yoktu. Ama o zamanlar bu durum gerçekten de öyle miydi? Babam zamanında nasıl biri olursa olsun, şu an yalancı biri gibi gelmiyordu. Aslında her ne kadar itiraf etmek istemesem de kendi hataları hakkında tamamen dürüst bir havası vardı. Belki de yıllar içinde öyle gerekmişti.

Anıyı gözümde canlandırdım.

Kırılan bardak.

Babamın bağırışı.

Annemin çığlığı.

Görüntü tamamen berraktı ama yanılıyor olabilir miydim? Bu sahne diğer çocukluk anılarımdan çok daha canlıydı. Gerçek bir hatıra yerine bir duygunun ifadesi miydi? Yaşanmış bir olay değil de o günkü hislerimin toplamı mıydı?

"Yine de aşağı yukarı böyle bir şey yaşadık," dedi babam sessizce. "Ne yazık ki yaptığım şey buydu. Bardağı *ona* fırlatmadım çünkü saçmalık da bu ya, aslında *bardağa* kızmıştım. Ama yine de buna fazlaca yakındı."

"Gördüğümü hatırlıyorum."

"Bilmem. Belki Sally anlatmıştır."

"Senin hakkında kötü bir şey söylemedi." Başımı salladım. "Bunu biliyorsun değil mi? Her şeyden sonra dahi."

Hüzünle gülümsedi. Bu açıkça evet demekti, buna inanıyordu ve ne çok şey kaybettiğini hatırlamıştı.

"O zaman, bilmiyorum," dedi. "Ama sana söyleyeceğim bir şey daha var, artık kıymeti kaldı mı bilmiyorum ama olsun. Seni son gördüğüm zamanın o olduğunu söyledin. Bu da doğru değil.

Etrafımızı işaret ettim. "Ee, yani..."

"O zamandan bahsediyorum. Annen beni kovdu ve bu herkesin iyiliği içindi. Buna saygı duydum. Neredeyse rahatlamıştım ve en azından hak ettiğimi bulmuş gibi hissettim. Yine de siz taşınmadan önce, ayık olduğum zamanlar Sally beni bazen içeri alırdı. Seni arada bırakmayı, kafanı karıştırmayı istemiyordu, ben de istememiştim. O yüzden hep sen uyuduktan sonra geldim. Odanda seni kucaklardım. Hiç uyanmadın, bilmedin. Ama böyle yapıyordum."

Orada öylece dikildim.

Bu sefer de babamın yalan söylediğini sanmıyordum ayrıca sözleri beni sarsmıştı. Çocukluğumdaki hayali dostum Bay Gece'yi hatırladım. Gece ben uyurken odama gelip beni kucaklayan görünmez adamı. Daha beteri bunun ne kadar *rahatlatıcı* olduğunu da hatırlamıştım. Nasıl ondan korkmadığımı ve Bay Gece hayatımdan çıkıp gittikten sonra bir süreliğine önemli bir parçamı kaybetmiş gibi hissettiğimi hatırlamıştım.

"Bahane uydurmuyorum," dedi babam. "Sadece işlerin karışık olduğunu bilmeni istedim. *Ben* de öyleydim. Özür dilerim."

"Tamam."

Artık gerçekten diyecek bir şey kalmamıştı.

Merdivenden indi, ben ise onun gidişini şaşkınlıktan elim ayağıma dolaşmış halde seyrettim.

Kırk Bir

Ertesi sabah okula gitmeden önce eve uğramak için Jake'i erkenden uyandırdım. Babam dışarıda arabasına oturmuş bizi bekliyordu. Ona yaklaşınca camı açtı.

"Günaydın," dedi babam.

"Günaydın Pete," dedi Jake büyük ciddiyetle. "Nasılsın?"

Bunun üzerine Pete'in yüzü birazcık aydınlandı, oğlumun bazen takındığı aşırı resmi üslubu eğlenceli bulmuştu. Aynı tonda cevapladı.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın Jake?"

"Ben de iyiyim. Burada kalmak güzeldi ama artık bir an önce eve gitmek istiyorum."

"Tahmin edebiliyorum."

"Ama daha sonra okula gitmeyi hiç mi hiç istemiyorum."

"Bunu da anlıyorum. Yine de okul çok önemli."

"Evet," dedi Jake. "Öyle görünüyor."

Babam gülmeye başladı ama sonra benimle göz göze gelince sustu. Jake ile bu kadar samimi olmasından rahatsızlık duyacağımı düşünmüştü herhalde. İşin garibi ilk gün karakolda bundan gerçekten rahatsız olmuştum ama şu anda pek de öyle hissetmiyordum. İnsanlar oğlumu övünce hoşuma gidiyordu, ben de gururlanıyordum. Aptalca bir düşünce tarzıydı, biliyordum tabii, sonuçta o benim ürettiğim bir eşya değil de bir birey,

ama yapacak bir şey yoktu. Hele öven babam olunca hoşnutluğum katlanmıştı. Neden bilmiyordum. Çocuğuma iyi babalık yaptığımı gözüne sokmak mı istiyordum yoksa bu içten içe onu etkileme arzumu tatmin mi etmişti? İki seçeneğin de hakkımda pek hayırlı olmadığı açıktı.

"Görüşürüz," dedim. "Gel, Jake."

Yol uzun değildi ama sabah trafiği vardı. Jake vaktin çoğunu arka koltukta yolcu koltuğunu manasızca tekmeleyip ıslık çalarak geçirdi. Ara sıra dikiz aynasından bakınca onu kafasını yana çevirmiş, her zamanki gibi pencereden karmaşık olsa da pek ilgisini çekmeyen dış dünyayı izlerken görüyordum.

"Baba, neden Pete'den hoşlanmıyorsun?"

"Komiser Willis'i diyorsun, değil mi?" Evimizin yoluna döndüm. "Ortada hoşlanma veya hoşlanmama mevzusu yok. Adamı tanımıyorum, arkadaşım değil ki, polisin biri."

"Ama arkadaşça davranıyor. Ben onu sevdim."

"Sen de onu tanımıyorsun."

"Ama sen onu tanımadan sevmeyebiliyorsan ben de tanımadan sevebilirim."

Böyle laf çarpıtmalardan bıkmıştım.

"Sevmiyorum demedim."

Jake cevap vermedi, benim de bu konuyu uzatmaya hiç niyetim yoktu. Çocuklar havayı çok iyi koklar, üstelik benim oğlum normalden daha hassas bir çocuktu. Yalan söylediğimi anlamış olmalıydı.

Peki, ama bu yalan sayılır mıydı? Dünkü konuşmamız beni etkilemişti ve şu anda babamı daha iyi anlıyordum, o da tıpkı benim gibi babalık konusunda zorlanan bir adamdı. Sonuçta çocukluğumda hatırladığım kişiden farklıydı.

Nefret edilen kişinin yeni birine dönüşmesi için ne kadar zaman, ne kadar değişim gerekir? Pete şimdi başka biriydi.

Ondan hoşlanmıyordum. Gerçek şu ki onu hiç tanımıyordum.

Eve vardığımızda polisten geriye hiçbir şey kalmamıştı, şeritleri bile sökmüşlerdi. Üstelik evin önünde bulmaktan korktuğum bir medya ordusu da yoktu, kendi aralarında konuşan ufak bir grup vardı hepsi bu. Araba yoluna park ettiğimde çok da hevesli görünmemişlerdi, diğer yandan Jake bunun tam aksiydi.

"*Televizyona* mı çıkacağız?" dedi heyecanla.

"Kesinlikle hayır."

"Of!"

Pete bizi yol boyunca takip etmişti, o da arkamızda bir yere park edip çabucak arabadan indi. Gazeteciler ona yanaştı, ben de onların konuşmasına kulak kesildim.

"Ne oluyor baba?"

"Bir dakika."

Jake de olayları izlemeye uğraşıyordu.

"Oradaki...?" dedi.

"Hasiktir!"

Sessizlik bir anda arabaya hâkim oldu. Etrafını saran gruba açıklama yapan babamı izledim, onlara kibarca gülümseyerek olayları yatıştırıcı bir biçimde anlattığını ve o konuştukça birkaç muhabirin başını onaylarcasına salladığını seçebiliyordum. Ama tüm dikkatim içlerinden birine odaklanmıştı.

"Ayıp kelimeyi söyledin, baba."

Jake kulaklarına inanamamıştı.

"Evet, söyledim." Elinde not defteriyle muhabirler arasında duran Karen'a bakmayı bıraktım. "Ve evet, oradaki Adam'ın annesi."

"Televizyona çıkacak mıyız Pete?" dedi Jake.

Kapıyı arkamızdan kapatıp zincirledim.

"Çoktan söyledim ya sana, çıkmayacağız."

"Pete'e de sorayım dedim."

"Hayır," dedi Pete. "Babanın dediği doğru, çıkmayacaksınız. Dışarıda insanlarla bu konuyu konuşuyorduk. Gazeteciler burada

ne olup bittiğiyle ilgileniyorlar ama onlara işin siz ikinizle alakası olmadığını anlattım."

"Biraz var ama," dedi Jake.

"Şey, birazcık olabilir. Ama önemli bir şey değil. Eğer daha fazlasını bilseniz veya olaya daha fazla karışmış olsanız işler değişebilirdi."

Jake'e ters bir bakış attım, yerdeki oğlan hakkında konuşmasının uygunsuz kaçacağını umdum. Benimle göz göze geldi ve onayladı ama işin peşini o kadar çabuk bırakmayacaktı.

"Onu babam *buldu*."

"Evet," dedi Pete. "Ama bu bilgiyi dışarıdakilere vermedik. Onlara göre siz bu işin dışındasınız. Şimdilik en iyisi bu bence."

"Tamam." Jake hayal kırıklığına uğramıştı. "Evde neler yapmışlar bakabilir miyim?"

"Tabii."

Yukarı çıkıp gözden kayboldu. Pete ile giriş kapısında dikildik.

"Söylediklerimde ciddiyim," dedi bana bir süre sonra. "Merak etmenize gerek yok. Basın davaya zarar vermek istemiyor. Tabii onlarla konuşmak istiyorsanız bilemem ama tek bildikleri kemiklerin burada bulunduğu, bu yüzden sizinle pek ilgileneceklerini sanmam. Bir de Jake'in etrafında çok hassas davranacaklar."

İç sıkıntısıyla başımı salladım. Medyanın tüm resmi bilgisi bu kadar olabilirdi ama dün Karen'a o kadar çok şey anlatmıştım ki hepsini hatırlamak zordu. Geceleyin Jake'i kaçırmaya çalışan adamdan, cesedi bulanın ben olduğumdan, Pete'in aslında benim öfke küpü babam olduğundan, hepsinden haberi vardı. Şu an bile aklıma gelmeyen şeyler anlattığıma emindim.

"Araştırmacılıkta bir numarayımdır," demişti.

O zaman yalnızca arkadaşımla sohbet ettiğimi zannediyordum, muhabirin tekine içimi döktüğümün farkına varmamıştım.

Canımı yakmıştı.

Bana baştan söylemeliydi. Benimle gerçekten ilgilendiğini düşünmüştüm ama şimdi bundan pek emin değildim. Diğer

taraftan, davayla bağlantılı olduğumu bilmesi imkânsızdı. Yine de hiçbir noktada, kendisinin her şeyimi anlatabileceğim bir insan olmadığını söylememişti.

Babam kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Evet."

Konuşmadan gelecek zararı daha sonra hesaplamam gerekecekti. Babama bundan asla bahsedemezdim.

"Burası güvenli mi?" dedim.

"Evet. Norman Collins uzun süre boyunca salınmayacak, öyle olmasa bile artık burada onu ilgilendiren hiçbir şey kalmadı. Diğerlerini de."

"Diğerleri mi?"

Tereddüt etti.

"Evle ilgilenen diğerleri. Collins bana bu evin mahallenin perili evi olduğunu söyledi. Çocuklar buraya yaklaşmak üzerine iddiaya girermiş. Fotoğraf falan çekerlermiş."

"Perili ev. Bunu duymaktan bıktım."

"Bunlar çocukça şeyler zaten," dedi Pete. "Tony Smith'in cesedi gitti. Collins onun peşindeydi, senin veya Jake'in değil."

Benim veya Jake'in değil. Geceleyin Jake merdivenin dibinde otururken posta kutusundan onunla konuşan adamı düşünmeden edemiyordum. Duyduğum sözcükleri tam olarak hatırlamasam bile adamın Jake'e kapıyı açtırmaya çalıştığını anlamıştım ve ilgilendiği tek anahtarın garajınki olduğunu hiç sanmıyordum.

"Ya Neil Spencer?" dedim. "Collins onu öldürmekle suçlandı mı?"

"Hayır, ama elimizde birkaç şüpheli var. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. İnan bana burası güvenli olmasa sizin buraya gelmenize izin vermezdim."

"Bana engel olamazdın."

"Doğru." Gözlerini kaçırdı. "Ama bunun kavgası kesinlikle edilirdi, özellikle de Jake söz konusuyken. Neil Spencer'ı kaçıran adam fırsat kollamış, kaçırıldığında çocukcağız yalnız başına

evine yürüyordu. Bu ilgi çekmek isteyen bir adamın yapacağı şey değil. Jake'i gözünün önünden ayırma ama ikiniz için de tehlikeli bir durum yok."

Kendinden emin miydi? Bilmiyordum, bugün onu okumak zordu. Çok yorgun görünüyordu. Onu ilk gördüğümde güçlü kuvvetliydi ama bugün yaşını gösteriyordu.

"Yorulmuş gibisin," dedim.

Başını salladı.

"Yoruldum ve yapmam gereken çok tatsız bir iş var."

"Ne gibi?"

"Önemli değil," dedi. "Önemli olan yapılmak zorunda olması."

Bu dava onu yiyip bitirmiş, diye düşündüm ve bu şu anki tavrından çok net anlaşılıyordu. *Önemli olan bunun yapılmak zorunda olması.* Karşımda taşıdığı yükün altında ezilen bir adam vardı. Ben de sık sık böyle hissederdim.

"Annem," dedim aniden.

Bana bakıp bekledi, soruyu sormuyordu.

"Öldü," dedim.

"Söylemiştin."

"Niye öldü diye sormuştun. Zor bir hayat yaşadı ama iyi bir insandı. Bana mükemmel annelik etti. Kanser oldu. Başına gelenleri hiç hak etmemişti ama en azından acı çekmedi. Her şey çabucak bitti."

Yalandı tabii, annemin ölümü uzun ve acılı olmuştu ve neden bunu söylediğimi hiç bilmiyordum. Pete'e moral vermek veya suçunu, acısını hafifletmek gibi bir görevim yoktu. Yine de yükün birazını hafiflettiğime memnun olmuştum.

"Ne zaman?"

"Beş sene oldu."

"Demek ki Jake'i gördü."

"Evet. Jake onu hatırlamıyor ama evet."

"Şey, en azından bunu bilmek güzel."

Sessizlik oldu. Sonra Jake aşağı indi ve ikimiz de aramızdaki gerginlik sonunda patlamış gibi birbirimizden uzaklaştık.

"Her şey aynı duruyor, baba." Jake neredeyse şüphelenmiş gibiydi.

"Eşyaları incelerken titiz davranıyoruz," dedi Pete. "Sonradan arkamızı da topluyoruz."

"Hayranlık uyandırıcı."

Jake dönüp oturma odasına gitti.

Pete kafasını salladı. "Nevi şahsına münhasır."

"Ya, öyledir."

"Herhangi bir gelişme yaşanırsa size haber vereceğim," dedi. "Ama bu arada her ne ihtiyacınız olursa bilgilerim burada."

"Sağ ol."

Babamı başı hafifçe öne eğilmiş, araba yolunda yürürken izledim ve elimdeki kartvizitle oynadım. Arabasına binince ardında toplanmış bekleşen muhabirlere baktım. Çoğu gitmişti. Karen'ı bulmak için kalanlara göz gezdirdim.

Ama gitmişti.

Kırk İki

Bu son, dedi Pete kendi kendine. *Bunu unutma.*

Bunu düşünmek parlak beyaz görüşme odasında canavarı beklerken tutunacak bir dal olmuştu. Yıllar boyunca pek çok kez oraya gitmişti, her seferinde de bundan çok kötü etkilenmişti. Ama bugünden sonra buraya gelmesi için hiçbir sebep kalmayacaktı. Geçmişteki tüm ziyaretlerin sebebi olan Tony Smith artık bulunmuştu ve eğer Frank Carter şimdi aradıkları adam hakkında konuşmayı reddederse, Pete bu odadan ardına bakmadan çıkıp gidecek ve bir daha geri gelmeyecekti. Bir daha asla Carter'ı görmenin korkunç etkilerine katlanmak zorunda kalmayacaktı.

Bu son.

Böyle düşünmek içini rahatlattı, ama pek fazla değil. Sessiz odadaki havada beklenti ve tehdit asılıydı, odanın bir ucundaki kilitli kapı kötülük yayıyordu. Carter da bunun son görüşmeleri olduğunu biliyor olmalıydı ve Pete onun bu fırsatı kaçırmayacağından emindi. Şimdiye kadar tüm bu görüşmelerin ağırlığı duygusal boyuttaydı, daha önce hiç fiziki bir tehdit hissetmemişti. Ama şu anda aralarındaki masanın genişliğine ve adamın prangalarının ağırlığına minnettardı. Hatta spor salonunda geçirdiği tüm o saatlerin amacının bilinçaltında kendini böyle bir duruma hazırlamak olup olmadığını merak etti.

Kapı açılınca kalbi yerinden çıktı.

Sakin ol.

Her zamanki gibi gardiyanlar önceden geldi, Carter oyalanıyordu. Pete masaya koyduğu zarfa odaklanarak kendini toparlamaya çalıştı. Nihayet gelip karşısına oturan adamın cüssesini görmezden gelerek zarfa gözünü dikip bekledi. Bu sefer işler tersine dönmüştü, Carter bekleyebilirdi. Pete gardiyanlar çıkıp kapıyı arkalarından kapatıncaya dek sessiz kaldı. Kapının sesini duyunca başını kaldırdı.

Carter da merakla zarfa bakıyordu.

"Bana mektup mu yazdın, Peter?"

Pete cevap vermedi.

"Ben hep sana yazmayı düşündüm." Carter başını kaldırıp gülümsedi. "Bunu ister miydin?"

Pete ürpertisini bastırdı. Carter'ın evinin adresini bilme ihtimali düşüktü, ama aracıyla mektup alma düşüncesi bile katlanılmazdı.

Buna da cevap vermedi.

Carter başını kınamayla salladı.

"Son görüşmemizde sana söylemiştim Peter. Senin sıkıntın bu, biliyor musun? Seninle konuşmaya çalışıyorum. Sana bir şeyler anlatıp yardımcı olabilmek için çok uğraşıyorum. Yine de bazen beni hiç dinlemiyorsun gibi geliyor."

"Başladığı yerde bitiyor," dedi Pete. "Bunu artık anladım."

"Ama Neil Spencer için biraz geç oldu."

"Merak ettiğim bunu senin nereden bildiğin, Frank."

"Dediğim gibi, bu senin sıkıntın." Carter arkaya yaslandı. Sandalyesi ağırlığından gıcırdadı. "Hiç dinlemiyorsun. Yani, bana ne çocuğun tekinden? Ondan bahsetmiyordum ki ben."

"Ya?"

"Ya, hem de hiç." Aniden öne eğildi ve Pete geri çekilmemek için kendini tuttu. "Bak, başka bir tane daha söyleyeyim. Dışarıdaki insanların beni unuttuğunu söylemiştin, hatırladın mı?"

Pete düşündü, sonra başını salladı. "Öyle olmadığını söylemiştin."

"Evet. Ha ha! Bunu şimdi anladın, değil mi? Nasıl yanıldığını anladın. Çünkü bu kadar zamandır bana duydukları ilgiyi yitirmemiş olan bazı insanlardan haberin yoktu."

Carter'ın gözleri parlıyordu. Pete yıllardır onun, Norman Collins gibi hayranların tapmağa gider gibi Tony Smith'in cesedini görmeye gitmesinden aldığı zevki hayal bile edemiyordu. Daha da kötüsü bunu Pete'den bunca zaman boyunca saklamaktan büyük haz duymuş olmalıydı – sonuçta Pete çocuğu harıl harıl ararken diğerleri onu eliyle koymuş gibi buluyordu.

"Evet Frank. Yanılmışım, bunu anladım. Eminim ki sen de bundan gurur duyuyorsun. Fısıltı adam." Suratını ekşitti. "Şanın yürüyor."

Carter sırıttı. "Hem de kaç yoldan."

"O zaman biraz da diğer yollardan konuşalım."

Carter bir şey söylemedi ama zarfa bakıp otuz iki diş sırıttı. Neil Spencer'ın katiliyle ilgili bir şey söylemeyecekti. Pete ancak satır aralarını okuyarak bir şeyler öğrenebilirdi ve bunun için adamı olabildiğince çok konuşturması gerekiyordu. Carter bazı konularda sıkı tutsa da şimdi sırrı açığa çıktığı için yıllar boyunca eve gelen ziyaretçileri anlatmaktan çok memnun olacaktı, Pete bundan emindi.

"Pekâlâ," dedi Pete. "Neden Victor Tyler?"

"Şey, Vic iyi çocuktur."

"Ne ilginç. Ama sorduğum şey başka. Neden aracı olarak onu seçtin?"

"Ulaşılır olmak pek hoş sayılmaz, değil mi Peter?" Carter başını salladı. "Eğer herkes Tanrı'yı görebilse, kim kiliseye gitmeye zahmet ederdi? Biraz mesafe koymak iyidir. Onlar için de iyi tabii. Daha güvenli. Yıllar içinde ziyaretime gelenleri incelemişsindir, sanırım?"

"Bir tek ben varım."

"Büyük şeref, değil mi?" Carter güldü.

"Peki ya para?"

"Ne olmuş ona?"

"Tyler'a ödeme yapıyorlardı, yani en azından karısına. Simpson'a ve sonra Barnett'a da. Ama sana hiç para vermemişler."

"Ne yapayım parayı?" Carter alınmış görünüyordu. "Hayatımda istediğim her şey bedava nasılsa. Vic, dediğim gibi iyi, delikanlı çocuktur. Julian da bana karşı nazikti. Onların da kâr etmesinden doğal ne var? Barnett'ı bilmiyorum, umurumda da değil. Ama insanların orayı ziyaret etmek için ödeme yapması gerekir. Ben buna değerim, öyle değil mi?"

"Hayır."

Carter yine güldü. "Belki sen hepsini tutukladıktan sonra buraya, yanıma düşerler. Mutluluktan havalara uçarlar bence."

Senin kadar değil, diye düşündü Pete.

Zarfı alıp getirdiği fotoğrafları çıkardı: Yıllar içinde Victor Tyler'ı ziyarete gelenlerin CCTV görüntülerinden oluşan ince bir dosya. Norman Collins'in fotoğrafı baştaydı. Onu karşısında oturan Carter'a yavaşça uzattı.

"Bu adamı tanıyor musun?"

Carter şöyle bir baktı.

"Hayır."

İkinci bir fotoğraf. "Ya bunu?"

"Bu adamların hiçbirini tanımıyorum ben, Peter." Carter gözlerini devirdi. "Kaç kere söyleyeceğim? Hiç dinlemiyorsun. Bunlar kim öğrenmek istiyorsan git Vic'e sor."

"Öyle de yapacağız."

Aslına bakılırsa Amanda bir saat önce Tyler'ı sorgulamıştı ve adam bu durumdan Carter kadar zevk almıyormuş gibi görünüyordu. Öfkelenip işbirliği yapmayı reddetmişti. Pete bunu anlaşılır buluyordu, adam işe karısını da bulaştırmıştı. Yine de sessizlik ikisini de kurtarmayacaktı, tıpkı kimlikleri belirlenip teker teker avlanıp sorgulanan ziyaretçileri –Pete, Neil Spencer'ın katilinin onlardan biri olduğuna emindi– kurtarmayacağı gibi.

Biri hariç.

Pete başka bir fotoğraf uzattı. Genç bir adamdı bu, yirmilerinde veya otuzların başında olmalıydı. Ortalama boyda ve kilodaydı. Siyah gözlükleri, omuz hizasında kumral saçları vardı. Tyler'ı birçok kez ziyaret etmişti, özellikle de Neil Spencer öldürülmeden bir hafta önce.

"Ya bu adam?"

Carter fotoğrafa değil Pete'e baktı ve gülümsedi.

"Bu adamı merak ediyordun, değil mi?"

Pete cevap vermedi.

"Düz adamsın sen Pete, hiç ince değilsin. Önce beni ilk ikisiyle yumuşatıp mühim olanıyla yumruğu çakacaktın, sonra da tepkimi ölçecektin galiba. Seninki bu adam, değil mi? En azından o olduğunu düşünüyorsun."

"Çok zekisin Frank. Tanıdın mı adamı?"

Carter, Pete'e dik dik bakmaya devam etti ama o sırada kelepçeli ellerini uzatıp fotoğrafı kendine çekti. Hareketi tekinsizdi, sanki ellerini vücudundan ayrı başka bir şey kontrol ediyordu. Başı hareketsizdi. Yüz ifadesi değişmedi.

Sonra başını eğip fotoğrafa baktı.

"Aa," dedi yumuşak bir sesle.

Pete adamın, önündeki fotoğrafı incelerken dev gibi göğsünün nefes aldıkça körük gibi yavaş yavaş inip kalkmasını izledi.

"Bu adam hakkında ne biliyorsun, Peter?" dedi Carter.

"Sen ne biliyorsun, önemli olan o."

Pete onu bekledi. Sonunda Carter başını kaldırıp fotoğrafa koca parmağıyla hafifçe vurdu.

"Bu adam diğerlerinden biraz daha akıllı, değil mi? Ziyarete gelirken sahte isim verdi ama onu destekleyecek evrakı vardı. Onu araştırınca sahte olduğunu anladın."

Doğruydu. Adam ziyaretlerinde Liam Adams adını kullanmıştı, yirmi dokuz yaşındaydı ve Featherbank'ten otuz mil ötede ailesiyle yaşıyordu. Sabah ilk iş polis adamın kapısına dayanmıştı ve onları Liam'ın ebeveyninin yüzündeki şaşkınlık, sonra da dehşet karşılamıştı.

Çünkü oğulları öleli on seneyi geçmişti.

"Devam et," dedi Pete Carter'a.

"Sahte kimlik almanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun Peter? Tahmininden çok daha basit ve dediğim gibi, bu adam zeki. Bu aralar birilerine mesaj göndermek için öyle olmak gerekiyor zaten, değil mi? Bu adam..." Carter sesini alçalttı. "... Çok titiz."

"Başka ne anlatabilirsin, Frank?"

Ama cevap vermek yerine, Carter fotoğrafı bir süre daha gözden geçirdi. Sanki hakkında çok şey duyduğu birisini en sonunda görmüştü. Sonra sesli sesli burnunu çekti, aniden ilgisini kaybedip fotoğrafı itti.

"Bildiklerimi anlattım."

"Sana inanmıyorum."

"Dediğim gibi, senin sıkıntın hep bu oldu."

Carter ona gülümsedi ama bu sefer gözleri donuktu.

"Dinlemiyorsun, Peter."

Pete arabada onu bekleyen Amanda'nın yanına dönene kadar öfkesini dışa vurmadı. Yolcu koltuğuna oturup kapıyı çarptı, taşıdığı fotoğraflar elinden kayıp yere saçıldı.

"Hasiktir!"

Mühim olan yalnızca bir tanesiydi, yine de eğilip onları toparladı. Diğerlerini dosyaya tıkıştırdıktan sonra o fotoğrafı alıp dizlerinin üstüne koydu. Ölmüş bir delikanlının ismini kullanan bir adam, siyah gözlükler ve sahte olması mümkün kumral saç, belki şimdiye dek çoktan değişmişti. Adam herhangi bir yaştaki herhangi biri olabilirdi.

"Tahminimce," dedi Amanda, "Carter pek açık sözlü değildi?"

"Her zamanki gibi çok sevimliydi."

Pete elini saçından geçirdi, kendine kızmıştı. Evet, son görüşmeyi sağ salim atlatmıştı. Ama her zamanki gibi Carter bir şeyler biliyordu ve o bunu öğrenememişti.

"Orospu çocuğu," dedi.

"Anlat bakalım," dedi Amanda.

Kendini toparlayıp konuşmayı tüm ayrıntılarıyla anlattı. Carter'ı dinlemediği fikri zırvaydı, onu elbette dinliyordu. Her görüşme içine işliyordu. Her sözcük terin tam tersi gibiydi içinde yapış yapış bir rutubete dönüşüyordu.

Sözü bitince Amanda düşündü.

"Sence Carter bu adamı tanıyor mu?"

"Bilmem." Pete fotoğrafa baktı. "Olabilir. Onun hakkında bir şeyler bildiği kesin. Gerçi sırf beni parmağında oynatıp o sikik aforizmalarında mana aratmaktan hoşlandığı için de öyle davranmış olabilir."

"Amma küfrettin, Pete."

"Sinirim bozuk."

Hiç dinlemiyorsun.

"Bir kez daha gözden geçir," dedi Amanda sabırla. "Bu görüşmeyi değil, öncekini. Dinlemediğini söylediği konuşma oydu, değil mi?"

Pete tereddüt etti, sonra hatırlamaya çalıştı.

"Hep başladığı yerde bitiyor," dedi. "Arsada başladı ve Neil Spencer'ın döneceği yer burası oldu. Ama Carter onu kastetmediğini söyledi."

"Neyi kastetmiş?"

"Kim bilir?" Pete pes etmek istedi. "Bir de Tony Smith ile ilgili rüyası vardı. Ama o gerçek değildi, onu bana sataşmak için uydurmuştu."

Amanda birkaç saniye boyunca sessiz kaldı.

"Öyleyse bile," dedi, "belli bir şeye göre uydurmuştur. Hem kendin söyledin, onu bu yüzden ziyaret ediyorsun. Hep ağzından bir şeyler kaçırsın istedin."

Pete karşı çıkmaya can atıyordu ama kadın haklıydı. Eğer rüya gerçek değilse Carter onu kendisi hayal edip betimlemişti ve muhtemelen boşlukların arasından birkaç gerçek kafasını uzatmıştı.

Şimdi onu aklında yeniden canlandırıyordu.

"Tony olduğundan emin değildi."

"Rüyada mı?"

"Evet." Pete onayladı. "Oğlanın tişörtünü yüzüne bakmamak için kafasına çekmişti. Böylesinden hoşlandığını söyledi."

"Neil Spencer gibi."

"Evet."

"Bunların hiçbiri kamuya açıklanmadı." Amanda başını hüsran içinde salladı. "Carter sadistti. Neden kurbanlarının yüzünü görmekten çekinsin?"

Pete'in buna verecek cevabı yoktu. Carter onu harekete geçiren şeyleri tartışmayı hep reddetmişti. Her ne kadar cinayetlerinde cinsel saldırıya rastlanmasa da çocuklara eziyet etmişti ve sadist olduğu ortadaydı. Neden yüzlerini örttüğüne gelince, bunun sayısız sebebi olabilirdi. Beş ayrı uzmana sorulsa beş ayrı cevap alırdı. Belki de kurbanlarını fiziksel olarak daha kolay kontrol edebilmek içindi veya seslerini kesmek, kafalarını karıştırmak, onları korkutmak, kendisini görmelerini engellemek veya onları görmemek için de olabilirdi. Profil çıkarmanın saçmalığı buydu işte, farklı katillerin aynı davranışları sergilerken güttükleri amaç çok farklı...

Pete duraksadı.

"O piç kurularının hepsi aynı," dedi sessizce.

"Ne?"

"Carter bana öyle dedi." Kaşlarını çattı. "Veya buna benzer bir şeyler. Rüyada hangi çocuktan bahsettiğiyle ilgili olarak söylemişti. 'Çünkü o piç kurularının hepsi aynı zaten, değil mi? Herhangi biri olabilir.'"

"Sonra?"

Fakat Pete yine sustu, ihtimalleri düşünüp bir tür kavrayışı kuyruğundan yakaladığını hissediyordu. Carter için kime eziyet ettiği fark etmiyordu. Dahası, kurbanların yüzünü görmek de istemiyordu.

Neden?

Kendisi onları görmesin diye.

Belki onların yerinde birini hayal ediyordu. Pete tekrar fotoğrafa baktı, herhangi biri olabilecek adama ve Carter'ın suratındaki tuhaf ifade aklına geldi. Carter fotoğraftaki adamı merak etmeden duramamıştı. Bir kez daha, uzun süredir ilgilendiği biriymiş de en sonunda ilk kez görmüş gibi. Bu Pete'in aklına bir şey getirdi. Yıllar boyunca Tom'u aklından atmak için uğraşmıştı ama onu gördüğü anda nelerin değiştiğini incelemeden duramamıştı. Tom'un çocukluğunu anımsasa bile gördüğü adam o ufacık oğlandan ne kadar da farklıydı.

Çünkü çocuklar çok değişir.

Bildiklerimi anlattım.

Şimdi Pete'in aklına bir çocuk daha gelmişti. Ufak tefek, korkmuş, çelimsiz bir çocuk. Pete, Frank Carter'ın kilerinin kapısını açarken annesinin bacakları ardında saklanan bir çocuk.

Şimdi yirmilerinin sonunda olmalıydı.

Bana ailemi getir. Pete hatırladı. *O kahpeyle piçini.*

Amanda'ya baktı, nihayet anlamıştı.

"Dinlemediğim şey buydu."

Kırk Üç

Öğle yemeğinden hemen önce kapı çaldı.

Kafamı bilgisayardan kaldırdım. O sabah Jake'i bıraktıktan sonra ilk işim Google'dan Karen'ı araştırmak oldu. Onu bulmak çok kolaydı: Karen Shaw'ın yerel gazetede yazdığı yüzlerce haber vardı, buna Neil Spencer'ın kaçırılıp öldürülmesi hakkındakiler de dahildi. Hepsini midem burularak okudum: Sadece yazabilecekleri yüzünden değil –sonuçta dün kafede bütün özelimi açmıştım– ayrıca sırtımdan bıçaklanmış gibi hissediyordum. Benimle gerçekten ilgilendiğini düşünmüştüm, bu yüzden şimdi aptal gibiydim, sanki dolandırılmıştım.

Kapı bir kez daha çaldı: Dışarıdaki, sesi bana duyurmakta tereddüt ediyormuş gibi alçak, belli belirsizdi. Orada kimi bulacağımı biliyordum. Bilgisayarı kenara koyup kapıya gittim.

Basamaklarda Karen duruyordu.

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturdum.

"O şeyin altında dinleme cihazı mı var?"

Geniş paltoya işaret ettim. Yüzünü buruşturdu.

"Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

"Ne için?"

"Sadece... Durumu açıklamak istiyorum. Uzun sürmeyecek."

"Gerek yok."

"Bence var."

Pişman, hatta mahcup görünüyordu ama annemin bana söylediği şeyi hatırladım, mazeretler ve özürler hep suçlu tarafa yardı ve ben de Karen'a gidip içini kendi başına rahatlatmasını söylemek istedim. Ne var ki şimdiki bariz kırılganlığı önceki görüşmelerimizdeki tavrına öyle zıttı ki bunu yapamadım. Samimi görünüyordu.

Duvardan uzaklaştım.

"Öyle olsun."

Oturma odasına geçtik. Bir yanım evin halinden utanıyordu: Kahvaltıdan kalma kirli tabak divanda bilgisayarın yanında duruyordu ve Jake'in kalemleriyle resimleri odanın her yanına dağılmıştı. Yine de Karen'dan kusura bakmamasını rica etmeyecektim. Ne düşündüğünün bir önemi yoktu, değil mi? Bu sabahtan önce olsa önemli sayılırdı, bunu inkâr etmek gereksizdi. Aptalca olsa bile gerçek buydu.

Odanın diğer ucunda durdu. Geniş paltosu hâlâ üstündeydi, içeri girip giremeyeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

"İçecek bir şey alır mısın?"

Kafasını hayır der gibi salladı. "Sadece bu sabahki durumu açıklamak istiyorum. Nasıl göründüğünü biliyorum."

"Ben nasıl göründüğünü bilemedim. Ya da ne düşünmem gerektiğini."

"Özür dilerim. Söylemem gerekirdi."

"Evet."

"Neredeyse söylüyordum. Bana inanmayacaksın ama geçen sabah kendime çok kızdım. Kafede yani, bana bütün o şeyleri anlattığın zaman."

"Yine de sözümü kesmedin."

"Şey, bana pek fırsat vermedin." Hafifçe gülümsemeye cesaret etti, bir anlığına her zamanki Karen gibi göründü. "Dürüst olmak gerekirse içini dökmen gerekiyor gibi görünüyordu ve ben de buna yardım ettiğime sevindim. Ama gazeteci olarak dinlemek çok acı vericiydi."

"Hadi ya?"

"Evet. Çünkü bunların hiçbirini kullanamayacağımı biliyordum."

"Bence kullanabilirsin."

"Yani evet, sonuçta resmi olarak yayınlanmaması kaydıyla yapılmış bir sohbet olmadığına göre kullanabilirim herhalde. Ama sana da, Jake'e de haksızlık olur bu. Size bunu yapamam. İş ahlakına uysa da kişisel ahlakıma uygun olmaz."

"Doğru."

"Benim gibi bahtsız bedevi için sıradan bir gün canım." Acı acı güldü. "Buraya taşındığımdan beri yaşanan en büyük olay hakkında en ağır toplarda olmayan bir sürü bilgim var ve hiçbirini kullanamıyorum."

Cevap vermedim. Kullanmadığı, henüz kullanmadığı, doğruydu. Bugün yayınlanan yazısında tüm diğer kaynaklarda bulunacak temel bilgileri aktarmıştı. Ona anlattıklarım çok daha fazlaydı ve belli ki yapacağı haberi yakından ilgilendiriyordu. Ama ne kadar cazip olursa olsun henüz hiçbir şeyi ifşa etmemişti. Bunu yapmayacağını söylüyordu. Ona inanacak mıydım şimdi? Sanırım evet.

"Başka kimseyle konuştun mu?"

"Hayır." Babamın bir şey bilmemekle ilgili cümlesi dilimin ucuna gelse de bu şartlar altında anlamsız bir yalan olacaktı. "Diğerleri erkenden ayrıldı. Birkaçı aradı ama açmadım."

"Sinir bozucu."

"Telefonu hiç açmam zaten."

"Ben de telefonlardan fazla hoşlanmıyorum."

"Beni kimse aramıyor da, o yüzden söyledim."

Şaka değildi ama gülümsedi. Sorun değil, diye düşündüm. Konuştukça tartışmanın alevi azalıyordu ve odadaki gergin hava dağılmaya başladı. Bunun beni nasıl ferahlattığına ben bile şaşırdım.

"Israrcılar mı?" dedim.

"Ne olduğuna bağlı. Tecrübe konuşuyor: Eğer peşini bırakmazlarsa biriyle konuşmak iyi olabilir." Ellerini kaldırdı. "İlla benimle değil. Aslında bunu söylemek beni içten içe öldürse de bunun başkası olmasını tercih ederim."

"Neden?"

"Çünkü benim arkadaşımsın, Tom ve bu yüzden objektif olmak çok zor. Dünkü olaydan nasıl pişman olduğumu söyledim. Seni kahve içmeye davet etmemin sebebi ağzından laf almak değildi, bunu biliyorsun değil mi? Anlattıklarına çok şaşırdım. Nereden bilebilirdim? Ama demek istediğim şu, eğer açıklama yaparsan daha az dikkat çekersin. Sonuçta karar senin."

Düşündüm.

"Seninle konuşabilir miyim peki?"

"Evet, konuşabilirsin. Hiç değilse yeniden kahve içmeye gitmek için bir bahane olur, değil mi?"

"Belki sana çamur atabilirim."

Gülümsedi. "Evet, olabilir."

Düşündüm.

"Bir şey içmek istemediğinden emin misin?"

"Maalesef, az önce kuyruğumu dik tutmak için reddetmedim. Geri dönmem lazım." Odadan çıkmak üzereyken bir anda durdu. "Bu akşam müsait misin? Annem Adam'a bakar. Bir şeyler içebiliriz."

Annesi Adam'a bakar.

Kocası veya sevgilisi değil.

Galiba onun bekâr olduğunu varsaymıştım ve şimdi aldığım onay kasıtlı mıydı tesadüf müydü bilmiyordum. Her neyse, evet demek için yanıp tutuşuyordum, bir kadınla dışarı çıkmak ne harika olurdu. En son ne zaman bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Bundan da ötesi, dışarı *onunla* çıkmak istediğimi fark ettim. Sabah dargın ve aptal hissetmemin nedeni oldukça açıktı.

Ama tabii bu mümkün değildi.

"Muhtemelen bakıcı bulamam," dedim.

"Doğru ya, anlıyorum. Bir dakika dur." Paltosuna uzanıp bir kart çıkardı. "Kendimle ilgili fazla bilgi vermedim sana. İletişim bilgilerim burada var. Yani, eğer istersen."

Evet, isterdim.

"Sağ ol," dedim kartı alırken. "Bende bunlardan yok."

"Hadi canım. Neyse, bana mesaj at, numaranı kaydederim."

"Hakikaten de hadi canım."

Giriş kapısında durdu.

"Jake bugün nasıl?"

"Mucizevi şekilde iyi," dedim. "Nasıl oldu hiç bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Dediğim gibi, kendine fazla sert davranma."

Sonra yola çıktı. Onun gidişini seyrettim, ardından elimdeki karta baktım. Bu bugün aldığım ikinci karttı ve ikisinin hikâyesi de çetrefilliydi. Tanrım, Karen'la dışarı çıkmak ne iyi olurdu. Herkesin yaptığı bir şeymiş gibi geldi ve benim de buna hakkım olmalıydı.

Oturma odasına dönünce telefonu alıp durumu enine boyuna düşündüm.

Tereddütlü. Güvensiz.

Bana mesaj at, numaranı kaydederim.

Sonuçta o güne dek attığım ilk mesaj değildi ya.

Kırk Dört

Emniyette operasyon odası arı kovanı gibiydi. Memurların çoğu her zamanki işlerini yapsa da bir kısmı Frank Carter'ın oğlu Francis'in izini sürmekle meşguldü ve bu herkesi canlandırmıştı. Odadaki enerji artışı neredeyse elle tutulurdu. İki ay boyunca oldukları yerde dönüp dururken girdikleri çıkmaz sokaklardan sonra önlerinde yeni bir yol açılmış gibi hissediyorlardı.

Sonunda illa bir şey bulunacak diye bir şey yok, diye hatırlattı Amanda kendine. En iyisi fazla ümide kapılmamaktı.

Ama bu hep çok zor olmuştu.

"Hayır," dedi Pete.

Aralarındaki masada duran kâğıt yığınına bir tane daha ekledi.

"Hayır," diye cevapladı Amanda, yığına bir tane de o ekledi.

Frank Carter'ın hüküm giymesinden sonra Francis ve annesi taşınmışlardı ve davanın kötü şöhretinden kurtulup, aynı evde yaşadıkları canavarın gölgesi olmadan temiz bir sayfa açsınlar diye onlara yeni kimlikler verilmişti. Jane Carter, Jane Parker; Francis de David olmuştu. Sonra da ortadan kaybolmuşlardı. İsimleri çok yaygın isimlerdi, zaten bu yüzden seçilmişlerdi. Şimdi de Amanda ve Pete'in görevi, memleketteki binlerce David Parker arasından doğru olanı bulmaktı.

Sonraki sayfadaki David Parker kırk iki yaşındaydı. Aradıkları şimdi yirmi yedi yaşında olmalıydı.

"Hayır," dedi.

Böylece sürüp gitti.

Sessizlik içinde çalışıyorlardı. Pete önündeki sayfalara odaklanmıştı, Amanda onun bu şekilde kafasını dağıttığını tahmin ediyordu. Frank Carter'la konuşması her zamanki gibi adamı etkilemişti ama şimdi gerilim artmıştı. Pete, Carter'ın oğlu Francis ile o daha çocukken karşılaşmıştı. Oğlanı başarıyla kurtarmıştı. Amanda, Pete'i tanımaya başlamıştı ve şimdi onun kafasından geçenleri anlayabiliyordu. Kendine zor sorular yönelttiğini tahmin ediyordu. Ya Pete'in geçmişte yaptıkları bugünkü vahşetin temelini atmışsa? Ya iyi niyetine rağmen olanlar onun suçuysa?

"Francis'in olayla alakalı olduğundan emin değiliz," dedi.

"Hayır."

Pete yığına bir kâğıt daha ekledi.

Amanda içini çekti. Ne söylerse söylesin şu anda Pete'i düşüncelerinden kurtarmak mümkün değildi. Ama dediği doğruydu. Francis Carter dehşetli bir çocukluk geçirmiş olabilirdi ama korkunç, istismarla dolu bir çocukluktan sonra düzgün yetişkinlere dönüşen çok insan vardı. Cehennemden dışarıya çıkan çok yol vardı, çoğu da onları izlemeyi başarmıştı.

Asli davaya da Pete'in hata yapmadığını bilecek kadar aşinaydı. O elinden geleni yapmıştı, hatta Jane Carter'ı ısrarla takip etmesi bunun da ötesindeydi. İçgüdülerini izleyip Frank Carter'a odaklanmış, sonunda da adamı yakalamıştı. Tony Smith'i zamanında kurtaramamıştı ama herkesi kurtarmanın imkânı yoktu. Vaktinde fark edilmeyen hatalar hep olurdu.

Hem Neil Spencer konusunda Amanda da böyle düşünmesi gerektiğinin bilincindeydi. Gözden kaçan, görme fırsatı bile bulamadığı şeylerin insanı boğacak kadar dibe çekebileceğine inanmak istemiyordu.

Tekrar evraka döndü, David Parker'ları incelemeye devam etti.

"Hayır."

Yığın büyüyordu.

"Hayır."

Kelimeler kolay tahmin edilir bir yol izliyordu. *Hayır. Hayır. Hayır.* Pete'in uzun süredir sessiz olduğunu üç hayırdan sonra fark etti. Umut içinde ona baktı ama onun masadaki kâğıtlarla uğraşmadığını gördü. Onun yerine elindeki telefona bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey."

Ama belli ki bir şey vardı. Aslına bakılırsa Amanda gözlerine inanamıyordu çünkü Pete gülümsüyordu. Bu gerçek miydi? Bu gülümseme belli belirsizdi, yine de Amanda daha önce böyle bir şeye denk gelmemişti. Pete hep asık suratlı, ciddi görünürdü ve tıpkı ışıkları açmamakta direten bir cimrinin evine benzerdi. Ama şimdi bir odanın ışığı yanmıştı. *Mesaj galiba,* diye düşündü. Bir kadından mı gelmişti? Erkek de olabilirdi tabii, sonuçta adamın özel hayatından haberi yoktu. Her neyse de bu yeni yüz ifadesinden hoşlanmıştı. Pete'in, endişe verici hale gelmiş o yoğun tavırlarının yanında içtenlikle karşılanan bir molaydı.

Bu yeni ışığın hep yanmasını istiyordu.

"Ne oldu yahu?" diye sordu daha muzip bir tonda.

"Birisi bu akşam müsait miyim onu sordu." Somurtup telefonu masaya koydu. "Değilim tabii."

"Saçma sapan konuşma ya."

Pete ona baktı.

"Ciddi söylüyorum," dedi kadın. "Teknik olarak bu dava benim, senin değil. Ben ne kadar gerekirse o kadar kalırım ama sen mesai bitince eve gidiyorsun, duydun mu?"

"Hayır."

"Evet. Eve gidince ne istiyorsan onu yap. Gelişme olursa haber veririm."

"Benim yapmam lazım."

"Kesinlikle olmaz. Doğru David Parker'ı bulsak bile ilişkisi nedir, hatta var mıdır yok mudur onu bile bilmiyoruz. Şimdilik

işler yalnız lafta. Ayrıca bunu başka biri halletse hem senin için hem onun için daha iyi olur. Bu davanın manası senin için büyük, biliyorum ama Pete, geçmişte yaşanmaz ki. Hayatta önemli olan başka şeyler de var."

Bir anlığına sessiz kaldı ve Amanda onun yine karşı çıkacağını düşündü. Ama adam bunu yapmadı.

"Geçmişte yaşanmaz," diye tekrarladı. "Haklısın, hem de düşündüğünden daha fazla."

"Ne kadar haklı olduğumu biliyorum, hiç merak etme."

Gülümsedi. "Tamam, o zaman."

Sonra telefonunu alıp acemice cevap yazmaya başladı. Belli ki fazla mesaj almıyordu, aldıklarına da cevap vermekle uğraşmıyordu. Sadece bu mesaj yüzünden heyecanlanmış da olabilirdi. Nedeni fark etmezdi, Amanda onun adına memnun olmuştu. Pete'in yüzüne o hafif gülümseme yeniden oturmuştu. Bunu görmek, bunun mümkün olduğunu bilmek güzeldi.

Yaşam, diye düşündü ona bakarken. Yüzündeki bunun iziydi.

Tüm çektiklerinden sonra, nihayet bir şeyi hevesle bekleyen bir adama benzemişti.

Kırk Beş

Babama bize saat yedide gelmesini söylemiştim ve o kadar dakikti ki acaba erkenden gelip dışarıda mı bekledi diye düşündüm. Belki de bana saygısından yapıyordu –eğer Jake ile ikimizin hayatına kabul edilecekse kurallarıma uyması gerektiğini düşünmüş olabilirdi– ama bence diğer herkes gibi biriydi. Yalnızca disiplini ciddiye alan bir adamdı.

Takım elbisesi ve gömleğiyle oldukça muntazam görünüyordu, işten çıkıp direkt buraya gelmişe benziyordu ama zindeydi ve saçları nemliydi, demek ki gelmeden duş alıp kıyafetlerini değiştirmişti. Ayrıca temiz kokuyordu. Onu içeri buyur ettiğimde bunu içgüdüsel olarak kontrol ettiğimi fark ettim. Eğer hâlâ aynıysa çoktan içmeye başlamış olurdu ve onu kovabilirdim.

Jake oturma odasında yere oturmuş resim çiziyordu.

"Pete geldi," dedim.

"Merhaba, Pete."

"Bari bakıyormuş gibi yapsana oğlum."

Jake içini çekip kaleminin kapağını taktı. Parmakları mürekkep lekesi doluydu.

"Merhaba, Pete."

Babam gülümsedi.

"İyi akşamlar, Jake. Bu akşam sana bakmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"İkimiz de memnun olduk," dedim. "En fazla birkaç saat sürer."

"Ne kadar istersen. Yanımda kitap getirdim."

Elindeki kalın kitaba baktım. Kapağı başlığı okuyacak kadar göremiyordum ama üstünde Winston Churchill'in siyah beyaz bir fotoğrafı vardı. Tam da kendimi okumaya zorladığım kıymetli, ağır kitap tarzındaydı ve mahcup oldum. Babam kendini hem fiziksel hem ruhsal olarak şu an gördüğüm etkileyici adama dönüştürmüştü. Bir parça yetersiz hissetmekten kendimi alamadım.

Saçmaydı gerçi.

Kendine çok yükleniyorsun.

Babam kitabı divana bıraktı.

"Evi gezdirebilir misin?"

"Daha önce geldin ya."

"O zaman başkaydı," dedi. "Burası senin evin. Senden dinlemek isterim."

"Peki. Biz bir yukarı çıkıp geleceğiz Jake."

"Evet, biliyorum."

Resim çizmeye çoktan geri dönmüştü. Yukarı çıkıp babama banyoyu, sonra Jake'in odasını gösterdim.

"Normalde banyo yapacaktı ama bu akşam gerek yok," dedim. "Bir buçuk saat sonra yatmaya gelir. Pijamaları yorganın üstünde duruyor. Kitabı burada. Işıkları kapatmadan önce bir bölüm okuyoruz, bu kitabın yarısına yakınını okuduk."

Babam şaşkınlıkla baktı.

"*Üçün Gücü*?"

"Evet, Diana Wynne Jones'un. Jake için biraz eski kaçıyor ama yine de seviyor."

"Tamam."

"Dediğim gibi, çok gecikmem."

"İnce işler mi yapıyorsun?"

Tereddüt ettim.

"Arkadaşımla bir şeyler içeceğiz."

Daha fazla detay vermek istemedim. Bir kere, randevu benzeri bir şeye gideceğimi ilan etmek hevesli ergenler gibi hissetmeme sebep olmuştu. Hayatın o tuhaf evresinden geçerken babam doğal olarak ortalıkta değildi, bu yüzden şimdi biraz rahatsızlık duymam normaldi. Aramızda bu konular hakkında konuşacak veya onlardan kaçınacak bir üslup gelişmemişti.

"İyi geçeceğinden şüphem yok."

"Evet."

Bence de öyle olacaktı ve bu da diğer bir ergen hissini yaşamama sebep oldu: Midemde kelebekler uçuşuyordu. Tabii ciddi ciddi randevu değildi. En baştan kafamı öyle kurmak aptallık olurdu. Hem Karen'ın da benim de evlerimizde bizi bekleyen çocuklarımız vardı bu yüzden bir şey olması imkânsızdı. İnsanlar böyle şeyleri nasıl idare ediyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Birisiyle buluşmayalı o kadar uzun süre geçmişti ki ergenden farksızdım.

Kelebekler.

Aklıma babamı içeri aldıktan sonra kapıyı kilitlemediğim geldi. Gülünçtü ama heyecanın yerini ani bir korku dalgası aldı.

"Gel hadi," dedim. "Aşağı inelim."

Kırk Altı

Babasıyla Pete yukarıda dolaştıkça tavan gıcırdıyordu. Konuşuyorlardı, Jake bunu anlamıştı ama kelimeleri seçemiyordu. Onun hakkında olmalıydı tabii, nasıl yatması gerektiği gibi şeyler hakkında talimatlar veriliyordu. Sorun değildi, zaten en kısa zamanda yatağa gitse sevinirdi.

Çünkü bugün çabucak geçsin istiyordu.

Uyku bunun için güzeldi. Her şeyi *yıkayıp* tertemiz ediyordu.

Kavgalar, endişeler, her neyse.

Korkmuş veya üzgün olabilirdin, uyumanın mümkün olmadığını düşünebilirdin ama bir noktada dalıveriyordun ve uyandığında o his fırtınanın dinmesi gibi kayboluyordu. Ameliyattan önce uyutulmak gibi de denebilirdi. Bazen böyle yaparlarmış, babası öyle demişti. Doktorlar seni uyuturmuş, sonra yapılan bir sürü berbat şeyi görmeden iyileşmiş olarak uyanırmışsın.

Şimdi gitmesini istediği şey korkuydu.

Gerçi *korku* bunun için uygun bir kelime değildi. İnsan belli bir şeyden, mesela azarlanmaktan korkardı ama o konacak yer bulamayan bir kuş gibi hissediyordu. Sabahtan beri içinde kötü şeyler olacakmış gibi bir his vardı ama ne olacağını bilmiyordu. Gerçi Jake tek bir şeyden emindi: Babası bu akşam dışarı çıksın istemiyordu.

Ama bu his gerçek değildi, demek ki ne kadar erken yatarsa o kadar iyi olurdu. Korkabilirdi veya her neyse onu hissederdi ama sabah uyanınca babası dönmüş olacaktı ve her şey düzelecekti.

"Hayır, korkmakta haklısın."

Jake sıçradı.

Küçük kız yanında bacaklarını uzatmış oturuyordu. Onu en son okulun ilk günü görmüştü ama yine de dizindeki yara taze ve kırmızıydı, saçı her zamanki gibi bir yana atılmıştı. Kızın yüzünden oynayacak havada olmadığını anladı, o da bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. O kendisinden daha korkmuş gözüküyordu.

"Baban gitmesin," dedi.

Jake resmine tekrar baktı. O his gibi kızın da gerçek olmadığını biliyordu. Öyle görünse bile. Öyle olması için yanıp tutuşsa da bile.

"Bir şey olmayacak," diye fısıldadı.

"Olacak, olacak. *Biliyorsun.*"

Jake başını salladı. Akıllı ve olgun davranmalıydı çünkü babası ona uslu durmasını tembih etmişti. Bu yüzden resim çizmeye devam etti, nasılsa kız orada değildi. Eh, tabii ki, orada değildi.

Yine de onun öfkelendiğini hissediyordu.

"Onunla buluşsun mu istiyorsun?" dedi kız.

Jake resmine devam etti.

"Cicianne istemezsin herhalde, öyle değil mi?"

Jake resim çizmeyi bıraktı.

Hayır, bunu tabii ki istemiyordu. Böyle bir şey olmazdı değil mi? Yine de babası bu akşam ne yapacağını anlatırken biraz tuhaf davranmıştı. Bu hisse de bir isim koyamıyordu ama her şey biraz dengesiz ve yanlış görünüyordu, sanki ondan bir şeyler saklanıyordu. Ama annesinin yerini kimse alamazdı. Babası da bunu istemezdi.

Ama sonra babasının yazdıkları aklına geldi.

Bunu konuşmuşlardı ama değil mi? Kitaplarda yazanlar gibi onlar da gerçek değildi. Hem babası son zamanlarda çok üzgündü ve bu ona kendisini toparlamasında yardım ediyordu.

Önemli bir şeydi. Jake babasının kendisi olmasına izin vermeliydi ki o da Jake'e iyi bir baba olabilsin.

Cesur davranmak zorundaydı.

Bir an sonra kız başını onun omzuna koydu, kazık gibi sert saçları Jake'in boynuna dayandı.

"Çok korkuyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ne olur gitmesin, Jake."

Bir şey daha söylemek üzereydi ama Jake merdivenden inen ayakların patırtısını işittiğinde kız gitmişti.

Kırk Yedi

Yeniden aşağıya indiğimizde Jake hâlâ elinde kalemle yerde oturuyordu ama artık resim çizmeyi bırakmış, gözünü boşluğa dikmişti. Aslında ağlamak üzere gibi görünüyordu. Yanına gidip eğildim.

"İyi misin oğlum?"

Kafasını salladı ama inanmadım.

"Ne oldu?"

"Hiç."

"Hımm." Kaşlarımı çattım. "İnansam mı bilemedim. Bu akşam dışarıdayım diye mi endişelendin?"

Tereddüt etti.

"Birazcık."

"Şey, seni anlıyorum ama bir şey olmayacak. Açıkçası değişiklik olsun diye farklı birisiyle vakit geçirmeyi dört gözle beklediğini düşünmüştüm."

O zaman bana baktı. Her ne kadar hâlâ küçük ve narin gözükse de yüzünde o güne değin gördüğüm en yaşlı ifade vardı.

"Seninle beraber kalmayı *istemediğimi* mi düşünüyorsun?" dedi.

"Ah, Jake. Gel buraya."

Onu dizimin üstüne oturtup kucakladım. Kucağıma tüneyip küçük bedenini bana yasladı.

"Hiç de öyle düşünmüyorum. Demek istediğim başka bir şeydi."

Demek istediğim tam da oydu aslında, en azından kısmen. Rebecca'nın ölümünden beri en büyük korkularımdan biri onunla iletişim kuramamaktı. Birbirimize yabancılaşmaktı. Üstelik bir parçam, ben ve beceriksizce babalık yapma girişimlerim olmasa onun için daha iyi olabileceğinden şüpheleniyordu. Ardına bakmadan okula girdiğinde, gerçekten böyle hissettiğini düşünmüştüm.

Sonra onun da benim hakkımda aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Belki de bu akşam çıktığım için onunla beraber kalmak istemediğimi sanıyordu. Belki onu sırf başımdan savmak için 567 Club'a yazdırdığımı düşünmüştü. Kendime vakit ayırmaya ihtiyacım olsa bile bunlarda en ufak doğruluk payı yoktu.

Ne acı, dedim. İkimiz de aynı şeyleri hissedip ortada buluşmak istesek dahi bunu beceremiyorduk.

"Hem ben de seninle vakit geçirmek istiyorum," dedim. "Dışarıda çok kalmayacağım, söz."

Bana biraz daha sıkı sarıldı.

"Gitmesen olmaz mı?"

Derin bir nefes aldım.

Bunun cevabı muhtemelen "olur"du, gitmesem de olabilirdi ve onu o kadar üzecekse zaten bunu istemezdim.

"Olur," dedim. "Ama işler yolunda gidecek, hiç merak etme. Birazdan yatacaksın, kalkınca bir bakacaksın ki ben evdeyim."

Sesini çıkartmadı, söylediklerimi düşündü ama o arada endişesinin bana da bulaştığını hissettim. Kaygı. Korku bile denebilirdi, kötü bir şey olacağından çok korkuyordum. Tabii bu aptalcaydı, bir kere yersizdi. Yine de evde kalabilirdim ama bunu ona söylememe fırsat kalmadan başını salladı.

"Tamam."

"Peki," dedim. "İyi. Seni seviyorum Jake."

"Ben de seni seviyorum baba."

Kucağımdan indi, ben de ayağa kalktım. Tüm bu zaman boyunca kapıda bekleyen babamın yanına gittim.

"Jake iyi mi?"

"İyi. O başının çaresine bakar ama yine de bir problem olursa telefonum sende var."

"Var ama bir şey olmaz. Herhalde beni yabancı karşıladı." Sesini biraz yükseltti. "Ama çok iyi anlaşacağız Jake. Uslu duracaksın, değil mi?"

Yeniden resmiyle uğraşmaya başlayan Jake başıyla onayladı.

Onu yere oturmuş pürdikkat resim çizerken izledim ve içim sevgiyle dolup taştı. Yine de kararlı davrandım. İkimiz birlikte her şeyi yeniden yoluna koyacaktık. Her şey güzel olacaktı. Ben onu seviyordum, o da beni. Anlaşmanın bir yolunu bulacaktık.

"Birkaç saat," dedim babama. "Daha uzun sürmez."

Kırk Sekiz

"Neredeyse geldik," dedi Komiser Yardımcısı Dyson.

"Biliyorum," dedi Amanda.

Sırf adamı telefonundan bir saatliğine ayırabilmek için arabayı ona kullandırıyordu. Şimdi Featherbank'ten seksen kilometre uzaktaydılar, geniş bir üniversite kampüsü boyunca gidiyorlardı. Köşeyi dönünce şehrin öğrencilerinin yaşadığı semte geldiler. Kırmızı tuğladan evler dar sokaklarda balık istifi dizilmişti. Her biri en az üç-dört katlıydı. Bu binalarda beş-altı kişi beraber yaşayabilir veya ev sahibi odaları teker teker kiralayabilirdi ve bu da orayı yabancıların durmaksızın gelip tanınmadan gittiği bir yer yapıyordu. Bir kilometrekare çeşit çeşit insan doluydu. Burası ucuzdu, ortalıktan kolayca kaybolmak için gidilecek yerdi.

Ve burası önceden Francis Carter olarak bilinen David Parker'ın yuvasını barındırıyordu.

Kimlik bilgilerinde hiçbir şaibe yoktu. Doğru yaştaydı ve görünüşü Victor Tyler'ın ziyaretçisinin profiline uygundu. Onu Pete çıkmadan bir saat önce bulmuşlardı ve şimdi Amanda onun verdiği sözden cayıp araştırmaya katılmakta ısrar etmesinden endişeleniyordu. Bunu istediği de belliydi. Ne var ki bunun yerine Amanda'nın adrese gitmek için yerel otoritelerle yaptığı görüşmeleri ses çıkarmadan izlemiş ve vakti gelince yalnızca ona şans dileyip gelişmelerden haberdar etmesini söyledikten sonra

sızlanmadan gitmişti. Aldığı karardan sonra belki rahatlamış bile olabilirdi.

Keşke aynısı Amanda için de geçerli olsaydı. Bir yandan Pete'in onunla gelmesini yeğlerdi çünkü departmanda konuşulan şeyler hâlâ geçerliydi: ellerinde Francis Carter'ın vakayla bağlantısını gösteren somut bir kanıt yoktu ve başta bu sıradan bir ziyaret olacaktı ama yine de içinde kötü bir his vardı. Midesi korku ve heyecan arası bir duyguyla sızlıyordu ve Amanda'ya yolun sonuna yaklaştığını söylüyordu. Bir şeyler olacaktı ve tetikte kalıp kendini buna hazırlamalıydı.

Dyson dik bir yokuştan iniyordu. Her ev önündekinden daha alçaktı ve çatılar karanlık gecede testere dişlerine benziyorlardı. Francis Carter veya David Parker çok kiracılı geniş bir evin bodrumunda tek odalı bir daire tutmuştu.

Bu ona uygun muydu?

Bazı yönlerden evet, ama bazı yönlerden hayır. Eğer aradıkları adam Parker ise kesinlikle kendi evini alacak kadar mahremiyetine düşkün olurdu. Yine de burada bir çocuğu iki ay boyunca kimsenin haberi olmadan alıkoymuş olabilir miydi? Yoksa Neil başka bir yerde mi tutulmuştu?

Araba yavaşladı.

Aradığın cevapları birazdan bulacaksın.

Dyson dünyanın renklerini ağartan bir lambanın altına park etti. Ev dört katlıydı ve yanındaki binaların arasına sıkışmış gibi görünüyordu. Ön cephede ışık yoktu. Amanda alçak tuğla duvarın paslanmış demirden kapısını sessizce açıp içeri girdi. Solda fena halde ihmal edilmiş küçük ve perişan bir bahçe vardı. Bahçedeki dik basamaklar ön kapıya gidiyordu ama oranın hemen yanında başka bir merdiven zemin seviyesinin altında ancak bir kişinin dikilebileceği kadar geniş bir bölüme çıkıyordu. Amanda, üstten bakınca ön pencereyi görebiliyordu. Parker'ın dairesinin kapısı herhalde giriş kapısının tam altında gözlerden uzaktaydı.

Basamakları inerken solundaki bahçe yükseldi ve yerini merdiveni gölgeleyen tuğla duvar aldı. Hava burada çok daha soğuktu, mezara iniyor gibi hissettiriyordu. Pencere, siyah çerçevesi örümcek ağı bağlamış kirli, siyah bir kareden ibaretti. Parker'ın ön kapısı gölgelerin içinde belli belirsiz seçiliyordu.

Kapıyı kuvvetlice çalıp seslendi.

"Bay Parker? David Parker?"

Cevap gelmedi.

Birkaç saniye bekleyip kapıya yeniden vurdu.

"David?" dedi. "Orada mısın?"

Yine sessizlikten başka bir karşılık alamadı. Yanında Dyson ellerini siper edip camdan içerisini görmeye uğraşıyordu.

"Bir şey gözükmüyor," dedi. Kirli camdan uzaklaştı. "Şimdi ne yapacağız?"

Amanda kapı kolunu çevirmeyi denedi ve kol gıcırdayarak döndüğünde hayret etti. Kapı aralandı. Ağır ve yoğun küf kokusu hemen yüzüne çarptı.

"Bu mahallede kapıyı kilitlemeden bırakmak güvenli mi yahu?" dedi Dyson.

Çünkü kokuyu alacak kadar yakında değildi. *Asla güvenli değildir*, diye düşündü ama başka şeyi kastediyordu. İçerisi zifiri karanlıktı ve midesindeki sızlama hiç olmadığı kadar kuvvetliydi. Onu orada bekleyen tehlikeye karşı uyarıyordu.

"Tetikte ol," dedi Dyson'a.

Sonra el fenerini çıkardı, ceketinin bir koluyla ağzını burnunu tutup diğeriyle havayı dağıtmaya çalışarak içeriye adım attı. Hava öyle tozluydu ki ışığın içinde kum taneleri uçuşuyormuş gibi görünüyordu. Feneri etrafta gezdirince bir yığın döküntüyle karşılaştı: Yırtık pırtık gri mobilya, tiftiklenmiş halının üstünde karmakarışık kıyafetler, çürük tahta masaya yayılmış kâğıtlar. Duvarlarda ve tavanda rutubet lekeleri vardı. Sağ duvarın oradaki mutfakta kirli tabak çanağın arasında ışıktan kaçan büyük gölgeler gördü.

"Francis?" diye seslendi.

Ama artık burada kimsenin yaşamadığı belli oluyordu. Ev terk edilmişti. Biri kapıyı kilitlemeye bile zahmet etmeden çıkıp gitmiş ve bir daha dönmemişti. Yanında duran ışık düğmesini açıp kapattı. Bir şey olmadı. Mekânın ücreti bir yıllığına ödenmişti ama demek ki tesisat buna dahil değildi.

Dyson gelip yanında dikildi.

"Tanrım."

"Burada bekle," dedi Amanda.

Odaya saçılmış çöplerin içinde dikkatlice yürümeye başladı. Arkada iki kapı vardı. Birisini açtı, banyoydu, feneri gezdirirken mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Burası oturma odasından çok daha beter kokuyordu. Diğer uçtaki lavabo yarısına kadar su doluydu, yerde düğümlenmiş duran sırılsıklam havluların üstünde küf benekleri oluşmuştu.

Kapıyı kapatıp diğerine geçti. Bu yatak odasının kapısıydı. Bulabileceği şeylere kendini hazırlayıp kolu çevirdi, kapıyı açtı ve feneri içeriye tuttu.

"Bir şey var mı?"

Soruyu duymazdan gelip eşikten adımını attı.

Bu oda da tozluydu ama bu oda diğerleri gibi kendi haline bırakılmamıştı. Yumuşak halı diğer mobilyalardan daha yeni görünüyordu. Burada mobilya olmasa da halıda onlardan kalan izler görünüyordu. Amanda geniş, basık dikdörtgenin şifonyerden kaldığını tahmin ediyordu, tek karenin ne olduğunu çözememişti, birbirinden uzakta duran dört küçük kare ise duvarlardan birinin kenarına konmuş uzun bir masa olabilirdi. Sonuncusunun izleri derindi, masanın üstünde ağır bir şey duruyor olmalıydı.

Tüm bunlara rağmen yataktan iz yoktu.

Sonra bir şey gördü ve feneri diğer duvara tuttu. Duvarın boyası diğerlerinkine göre daha yeniydi, üstelik bu duvara bir şeyler çizilmişti. Dipte özenle yapılmış çizimler vardı. Zeminde

çimen bitmiş gibi görünüyordu, aralara basit çiçekler yerleştirilmişti ve üstte arılarla kelebekler uçuşuyordu.

Frank Carter'ın kilerinde gördüğü fotoğrafı hatırladı.

Aman Tanrım.

Feneri yavaşça yukarı doğrulttu.

Tavanın yakınında öfkeli bir güneş siyah gözleriyle onu izliyordu.

Kırk Dokuz

Baban çocukken bu kitapları çok severdi.

Pete, Jake'in yatağının yanındaki kitabı almak için eğildiğinde neredeyse bunu ağzından kaçıracaktı. Yatak odasındaki ışık öyle yumuşaktı ve Jake yorganın altında öyle ufacık görünüyordu ki neredeyse başka bir zamana ışınlanmıştı. Tom küçükken ona okuduğu kitapları hatırladı. En sevdikleri Diana Wynne Jones'un kitaplarıydı.

Üçün Gücü. Ne hakkında olduğunu hatırlamasa da kapağını hemen tanımıştı ve ona dokunmak parmak uçlarını ürpertmişti. Çok eski bir baskıydı. Kapağın kenarları yıpranmıştı ve sırtı öyle aşınmıştı ki kitabın adı zor seçiliyordu. Bu Tom'a yıllar önce okuduğu kitabın ta kendisi miydi? O olduğunu düşündü. Tom onu saklamıştı ve şimdi kendi çocuğuna okuyordu. Babadan oğula sadece hikâye değil, onların basıldığı sayfalar da geçmişti.

Bu durum Pete'de hayranlık uyandırmıştı.

Baban çocukken bu kitapları çok severdi.

Ama bunu ağzından kaçırmadan önce dilini tutmayı başardı. Yalnız Jake'in habersiz olmasından değil, bunu açıklamak ne şimdi ne de ileride ona düşerdi. Sorun değildi. Eğer yıllar içinde değiştiğini, artık Tom'un en kötü anılarındaki berbat baba olmadığını iddia ediyorsa iyi anılardaki adamı da sahiplenemezdi.

Eğer o adam gittiyse tümüyle yok olmalı, yerine yeni birisi gelmeliydi.

"Haydi bakalım."

Odanın ışığı sesini alçak, kibar bir tona dönüştürmüştü.

"Nerede kalmıştık?"

Sonra merdivenden sessizce indi, getirdiği kitaba elini sürmedi. Yukarıda hissettiği sıcaklığı yanında taşımıştı ve bir süre bunun tadını çıkarmak istiyordu.

Şimdiye dek uzun zamandır kendini oyalamıştı: kitapları, yemeği, televizyonu ve ritüeli aklının tehlikeli yerlere gitmemesi için, dikkatini başka yöne çekmek için kullanıyordu. Ama şimdi öyle hissetmiyordu. Onu hasta eden sesler kesilmişti. Dürtü bu gece cansızdı. Sönmüş mumun tütmesi gibi onun da hâlâ içinde bir yerlerde olduğunu biliyordu ama ateş de parlaklık da bitmişti.

Jake'e kitap okumak ne güzeldi. Çocuk sessiz ve dikkatliydi, bir-iki sayfa sonra kendi okumak istedi. Okurken ara sıra takılsa da kelime haznesi genişti ve odadaki huzuru hissetmemek mümkün değildi. Pete Tom'un çocukluğunu mahvetmişse de Tom bunu kendi oğluna yaşatmamıştı.

Pete on beş dakika sonra Jake'i kontrol etmeye gittiğinde çocuk uyumuştu bile. Orada öylece durup Jake'in dingin görünüşünü hayranlıkla seyretti.

İçki yüzünden bunu kaybettin.

Sally'nin fotoğrafına bakıp kaybettiği hayatın anılarını süpürürken bu sözü kendine öyle çok söylemişti ki. Genellikle bu ona yetmişti ama öyle olmadığı zamanlar da geçirmişti, şu son aylarsa imtihanların en acısıyla sınanmıştı. Nasıl olduysa buna direnmişti. Şimdi Jake'e bakınca direndiği için minnettardı, sanki gelmesini beklemediği serseri bir kurşundan sıyrılmayı başarmıştı. Gelecek ne getirir bilinmezdi ama yine de oradaydı işte.

Bıraktığın zaman kazandıklarına bak.

Bu düşünce çok daha iyiydi. Aradaki fark pişmanlıkla ferahlık, gri küllerle kaplı buz gibi bir evle yanan bir ateş arasındaki

farktı. Bunu kaybetmemişti. Tamamen kazanamasa da kaybetmemişti.

Aşağıda biraz kitap okudu ama kafasında soruşturma vardı ve yeni haber var mı diye sürekli telefonu kontrol ediyordu. Yoktu. Ona kalsa Amanda şimdiye kadar Francis Carter'ı ya tutuklamış ya da sorguluyor olmalıydı, durumun böyle olmasını diledi. Ona bilgi vermek için vakti yoksa vaktini doğru yolu izleyerek geçiriyordu.

Francis Carter.

Oğlanı hatırlıyordu. Gerçi şimdi tamamen değişik biriydi. Artık yetişkindi, o çocuğun şekil verdiği ama ondan farklı bir adamdı. Pete çocukla en son yirmi sene önceki olaylarda yalnızca birkaç defa konuşmuştu, sorgulamanın çoğunu özel eğitimli memurların yapması gerekiyordu. Francis ufak ve solgun bir hortlak gibi görünüyordu, gözlerini masadan kaldırmadan en çok bir kelimelik cevaplar veriyordu. Babasıyla beraber yaşamanın travması apaçık ortadaydı, zavallıcık cehennem gibi bir hayat sürmüş kırılgan bir çocuktu.

Carter'ın sözleri aklına geldi.

Hem üstündeki kıyafeti de yüzünü örtüyordu, ben de onu doğru düzgün göremedim, tam da istediğim gibi.

Tüm çocuklar onun için aynıydı, hepsi işini görürdü. Çocukların yüzünü görmek istemiyordu. Ama neden? Acaba, dedi Pete, Carter çocukların yerinde kendi oğlunu mu hayal ediyordu? Yakayı ele vermeden incitmesi mümkün olmayan bu çocuğa yönelik nefretini ötekilerden mi çıkarıyordu?

Pete bir an donakaldı.

Eğer durum buysa çocuk ne düşünürdü? Belki de değersiz olduğunu ve ölmeyi hak ettiğini. Onun yerine ölenler yüzünden suçluluk hissedebilirdi. Samimiyetle bunu telafi etmeye çalışırdı. Kendi gibi çocuklara yardım eli uzatırdı ki kendi de iyileşsin.

Bu adam çok titiz.

Carter fotoğraftaki adam hakkında böyle demişti.

Ona gülmüştü.

Hiç dinlemiyorsun, Pete.

Neil Spencer iki ay boyunca alıkonmuştu ama tüm bu süre-de ona iyi bakılmıştı. Birisi onunla ilgilenmişti, ta ki bir şeyler ters gidip Neil öldürülene ve vücudu kaçırıldığı yere bırakılana dek. Pete'in aklına arsada çocuğun cesedi bulunduğunda düşündükleri geldi. Sanki istenmeyen bir hediye iade edilmişti. Şimdi buna başka gözle bakıyordu.

Bu belki de başarısız bir deneydi.

Yukarıda Jake çığlık atmaya başladı.

Elli

Karen'la evimin üç beş sokak ötesinde, okulun oralardaki bir barda buluşacaktık. Featherbank'in yerel barıydı, hatta ismi de Featherbank'ti ve oraya gidince eğreti hissetmiştim. Sıcak bir akşamdı ve barın dışarıdaki bölümü sokağa kadar tıklım tıklım dolmuştu. Camdan bakınca içerisinin de aynı vaziyette olduğu görünüyordu. Sanki Jake'in okulunun bahçesinde geçirdiğim ilk güne dönmüştüm. Burada herkes birbirini tanıyordu ama ben yabancıydım ve hep öyle kalacaktım.

Karen'ı görünce ısınmış bedenler ve kahkaha yığınlarının arasından geçerek ona doğru yürüdüm. Bu gece geniş palto ortalıkta gözükmüyordu. Üzerinde kot pantolon ile beyaz bir bluz vardı. Yanına vardığımda hepten heyecanlanmıştım.

"Merhaba," dedim gürültünün içinden.

"Merhaba." Bana gülümsedi, sonra bana doğru eğilip, "Tam vaktinde geldin. Ne alırsın?"

Yakınlardaki bira musluklarından rastgele birini seçtim. Karen ödedi, içkileri alıp kalabalığın arasından geçerek barın iç tarafına doğru gitti ve bana onu takip etmemi söyledi. Bu sırada onu yanlış anlamış olabileceğimden şüphelendim. Belki de diğer arkadaşlarını da çağırmıştı. Ama barın öte yanında bir kapı daha vardı, Karen onu itince kapı barın arka tarafında gizlenmiş ağaçlarla çevrili bir bahçeye açıldı. Çimin üstüne yuvarlak tahta masalar konmuştu, küçük bir oyun alanı vardı. Birkaç çocuk halat

köprülerden geçerken aileleri yakınlarda içiyordu. Burası daha tenhaydı ve Karen beni uçtaki boş bir masaya götürdü.

"Çocukları getirsek olurmuş," dedim.

"Daha o kadar delirmedik." Oturdu. "Aşırı ihmalkâr olmadığını varsayarak bakıcı bulduğunu düşünüyorum."

Yanına oturdum.

"Evet, babam bakıyor."

"Vay be." Şaşırdı. "O söylediğin şeylere bakarsak bayağı garip bir durum olmalı."

"Evet, biraz tuhaf. Normalde bunu ondan istemezdim gerçi... Şey. Dışarı çıkmak istedim ama umduğumu değil bulduğumu yemem gerekti."

Kaşlarını kaldırdı.

Yüzüm kızardı. "Onu kastettim, seni değil."

"Ha! Aramızda kalsın o zaman." Elini koluma koyup uzunca bir süre bekledi. "Neyse, gelmene sevindim," dedi.

"Ben de."

"Şerefe o zaman."

Kadeh tokuşturduk.

"Ee, onun hakkında endişeli değil misin?"

"Babam mı?" Başımı salladım. "Aslında hayır. Fazla değil. Dürüst olmam gerekirse ne hissettiğimi ben de bilmiyorum. Kalıcı bir şey değil, hatta herhangi bir şey de değil."

"Evet, mantıklı bir bakış açısı gerçekten. İnsanlar boş yere endişeye kapılıyor. Bazen akışına bırakacaksın. Jake nasıl?"

"O muhtemelen babamı beni sevdiğinden daha fazla seviyordur."

"Böyle olmadığına eminim."

Jake'in ben çıkmadan az önceki hâlini hatırlayınca, hissettiğim suçluluğu bastırmaya çalıştım.

"Belki," dedim.

"Dedim ya, kendine çok yükleniyorsun."

"Belki de," dedim yine.

İçkimden bir yudum aldım. Hâlâ gergindim ama şimdi bunun Karen'la buluşmakla alakasız olduğunu fark etmiştim. Hatta buraya gelince ne kadar rahatladığıma hayret etmiştim, onunla iki arkadaştan daha yakın oturmak ne kadar basitti. Hayır, kaygılıydım çünkü aklım hâlâ Jake'teydi. Onu düşünmeyi bırakamıyordum. Burada olmayı istememe rağmen hayatımda çok daha önemli olan bir şeyi göz ardı etmek zordu.

İçkiden bir yudum daha alıp kendime aptallık etmemeyi tembihledim.

"Adam'a annen mi bakıyordu?"

"Evet."

Karen gözlerini devirip durumunu açıklamaya başladı. Geçen sene Featherbank'a geri dönmüştü, burayı seçmesindeki en büyük etken annesinin burada oturuyor olmasıydı. Birbirlerini sevmeseler de annesinin arası Adam ile iyiydi, Karen da hayatını yeniden yoluna koyana kadar onun desteğinin faydalı olabileceğini düşünmüştü.

"Adam'ın babası ortalıkta değil mi?"

"Öyle olmasa seninle burada takılır mıydım?"

Karen güldü. Ben biraz çaresizce omuz silktim ve beni bağışladı.

"Evet, kendisi ortalıkta yok. Adam belki zorlanıyordur ama bazen çocuklar bunu anlamasa da onlar için böylesi daha iyi oluyor. Brian, adı buydu bu arada, bazı yönlerden senin babana benziyordu. Hem de bayağı benziyordu."

O da içkisinden bir yudum aldı, sessizlik rahatsız edici boyuta varmadıysa da konuyu kapatma vakti gelmişti. Bazı konuşmalar kaçınılmaz olsa da her şeyin bir vakti vardı. O arada bahçenin köşesinde oynayan çocukları izledim. Güneş batıyordu. Hava kararıyordu, tatarcıklar ağaçların etrafında uçuşmaya başlamışlardı.

Ama hâlâ sıcaktı. Hâlâ iyiydi.

Bir şey hariç...

Şimdi başka bir yöne bakıyordum. İçgüdüsel olarak evin nerede olduğunu hesaplamıştım, aslında Jake'ten o kadar uzakta değildim, kuş uçuşuyla ancak birkaç yüz metre olmalıydı. Çocuklara baktığımda havanın kararmasıyla birlikte ışığın da tuhaflaştığını görüyordum. Her şey acayip ve dengesizdi.

"Ha," dedi Karen, çantasına uzanıp. "Bir şey hatırladım. Bir şey almıştım da. Sormaya biraz utanıyorum ama bunu imzalayabilir misin?"

Yeni kitabım. Onu görünce ne zamandır bir şey yapmadığım aklıma geldi ve bir parça telaşlandım. Ama kesinlikle iyi niyetli bir jestti ve aynı zamanda biraz da şapşalcaydı, bu yüzden gülümsemeye çalıştım.

"Tabii."

Bana bir kalem verdi. İlk sayfayı açıp yazmaya başladım.

Karen'a,

Durdum. Ne yazacağımı hiçbir zaman bilemezdim.

Seninle tanıştığıma çok memnunum. Umarım bu kitabın boktan olduğunu düşünmezsin.

Kitap imzalarken bazıları ne yazdığını okumak için beklerdi. Karen bunlardan biri değildi. Ne yazdığımı görünce güldü.

"Eminim öyle düşünmem. Hem okuyacağımı ne biliyorsun? Bunu direkt eBay'e koyuyorum, birader."

"İstediğini yap, gerçi ben olsam emekliliğimi planlamaya hemen başlamazdım."

"Sen merak etme."

Hava artık daha karanlıktı. Oyun alanına tekrar bakınca orada dikilmiş beni izleyen mavi beyaz elbiseli küçük bir kız gördüm. Bir anlığına gözlerimiz buluştu ve bardaki diğer her şey geri plana düştü. Sonra kız yüzündeki sırıtışla ipten köprülerin birine doğru koştu, başka bir kız da gülerek onu kovaladı.

Başımı salladım.

"İyi misin?" dedi Karen.

"Evet."

"Hımm, inanmadım. Jake'i mi düşünüyorsun?"

"Galiba."

"Onun için endişeleniyor musun?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Önemli bir şey yok, sadece ilk defa onsuz dışarı çıktım da. Ayrıca iyi vakit de geçiriyorum ama şey hissediyorum..."

"Gerçekten çok garipmiş gibi mi?"

"Azıcık, yani."

"Biliyorum." Anlayışla gülümsedi. "Adam'ı anneme bıraktığım ilk zamanlarda ben de öyleydim. Sanki eve bağlıymışım da uzaklaştıkça o bağ inceliyormuş gibi. O zaman içinden hemen eve dönmek geliyor."

Bunun çok daha kötüsünü hissetmeme rağmen onayladım. Ortada yanlış giden bir şeyler olduğunu hissediyordum. Ne var ki muhtemelen az önce anlattığı hissin aynısını yalnızca abartarak yaşamaktaydım.

"Canını sıkmana gerek yok," dedi Karen. "Ciddiyim. Bunlar daha ilk günler. Haydi kalkalım, sen de eve git. Belki sonra yine geliriz. Yani istersen."

"Çok isterim."

"İyi."

Bana bakıyordu, birbirimizin gözünün içine bakıyorduk, aramızdaki mesafe ihtimallerle doluydu. O anın onu öpmeye çok uygun olduğunu fark ettim, eğer onu öpmek için yaklaşırsam o da bana yaklaşırdı. Dudaklarımız buluşurken gözlerimizi kapatırdık ve öpücük aynı bahar meltemi gibi yumuşak olurdu. Aynı zamanda hiçbir şey yapmazsam eninde sonunda birimizin dönüp gitmesi gerekeceğini de biliyordum. Ama o an orada olacaktı, bunu ikimiz de biliyorduk ve bir süre sonra yeniden yaşanacaktı.

Neden şimdi olmasın?

Tam aklımdan geçeni yapacakken telefonum çalmaya başladı.

Elli Bir

Öğleden sonra babasıyla okuldan döndüler. O gün babasının iş günü olduğundan onu genelde annesi okuldan alırdı, ama öyle olmadı.

Babasının işi hikâye yazmaktı, insanlar bunları okumak için para veriyordu ve Jake bunu son derece havalı buluyordu. Bazen babası da bunu onaylıyordu, evet, öyleydi. Mesela diğer anne babaların yaptıkları gibi şık elbiselerle işe gidip patronunun komutlarını yerine getirmek zorunda değildi. Ama bir yandan da zordu çünkü başkaları bunu meslekten saymıyordu.

Jake işin tüm yönlerini bilmese de annesiyle babasının arasında bunun sorun yarattığının farkındaydı. Babasının getir götür işlerinden yazı yazmaya vakti kalmıyordu ve böylece annesi onu almaya daha sık gelmeye başlamıştı. Bugün de onun sırasıydı ama babası ona, annesi iyi hissetmediği için kendisinin gelmek zorunda kaldığını söylemişti.

Tam da böyle demişti. *Zorunda kalmıştı.*

"Annem iyi mi?" demişti Jake.

"İyi, iyi," demişti babası. "İşten biraz halsiz geldi, şimdi dinleniyor."

Jake ona inanmıştı, annesi tabii ki iyiydi ama babası normalden daha gergin görünüyordu. Jake, son yazdığı hikâye çok iyi gitmiyor, bir de kendisini okuldan almak da buna tüy mü dikti diye düşünmüştü.

Jake hep babası için bir problemden ibaret olduğunu düşünürdü. Belki o olmasa her şey daha iyi olacaktı.

Arabada babası her zamanki gibi havadan sudan sorular sordu. Her zamanki gibi Jake onlara cevap vermemek için diretti. Anlatacak ilginç bir şey yaşanmamıştı, zaten babası da çok meraklı görünmüyordu.

Evin oraya park ettiler.

"Gidip annemi görebilir miyim?"

Babasının belki de izin vermeyeceğini düşünüyordu ama nedenini kendisi de bilmiyordu. Jake'in çok istekli olduğunu görüp inadına bunu yapabilirdi. Ama Jake haksız çıkmıştı çünkü babası gülümseyip saçlarını karıştırmakla yetinmişti.

"Tabii, oğlum. Yalnız uslu dur."

"Tamam."

Kapı kilitlenmemişti ve ayakkabılarını çıkarmadan eve koşmuştu. Normalde annesi buna kızardı çünkü evi temiz, derli toplu tutmak istiyordu ama ayakkabılar kirli falan değildi ve Jake bir an önce annesinin yanına gidip onu neşelendirmek istiyordu. Mutfaktan oturma odasına koştu.

Sonra durdu.

Çünkü ters giden bir şeyler vardı. Odanın öbür yanındaki perdeler açıktı ve akşam güneşi odanın yarısını aydınlatıyordu. Ev sessiz ve sakin görünüyordu. Ters giden de buydu. Eğer biri senden saklanırsa bunu anlardın çünkü insanlar yer kaplar ve bir şekilde ortamın dengesini değiştirirlerdi. Şu anda ev hiç böyle değildi.

Boş hissettiriyordu.

Babası hâlâ dışarıdaydı. Arabayla uğraşıyor olmalıydı. Jake odadan yavaşça çıktı ama sanki oda geriye doğru yürüyor gibiydi. Sessizlik öyle ağırdı ki sanki dikkatli olmadığı takdirde onu yaralayacaktı.

Pencerenin yanındaki kapı açıktı. Basamakların dibindeki ufak alana açılıyordu. Jake yaklaştıkça daha çok şey görüyordu.

Arka kapının mermer desenli camı.

Şimdi tek duyduğu kendi kalbinin atışıydı.

Beyaz duvar kâğıdı.

Öyle yavaş yaklaşıyordu ki hareket ettiği zor anlaşılıyordu.

Budaklı tahta tırabzan.

Yere baktı.

Anne...

"Baba!"

Jake tam anlamıyla uykuyu üstünden atamadan babasına çığlık çığlığa seslendi. Sonra küçük kalbi çırpınarak yorganın altına saklanıp bir kez daha bağırdı. Eski evden taşındıklarından beri kâbus görmemişti ve uzun süreden sonra geri dönünce kâbus onu çok daha kötü etkilemişti.

Bekledi.

Saatin kaç olduğunu, ne zamandır uyuduğunu bilmiyordu ama artık babasının eve dönmüş olması gerekmez miydi? Hemen sonra merdivenden çıkan birinin ayak seslerini duydu.

Jake kafasını çıkarmayı göze aldı. Koridorun ışığı hâlâ açıktı ve içeriye giren kişinin gölgesi duvara yansıdı.

"Hey," dedi adam yumuşak bir sesle. "Ne oldu?"

Pete. Jake onu hatırladı. Pete'i sevmişti ama yine de o babası değildi ve şu anda yanına babasının gelmesine ihtiyaç duyuyordu, babasını istiyordu.

Pete çok yaşlıydı ama kararlı bir hareketle yatağın kenarına ilişiverip bacak bacak üstüne attı.

"Bir şey mi oldu?"

"Kâbus gördüm. Babam nerede?"

"Daha gelmedi. Kâbuslar da çok fenadır, sen ne gördün?"

Jake başını salladı. Bunu babasına bile anlatmamıştı, ileride anlatacağından da şüpheliydi.

"Tamam." Pete onayladı. "Ben de bazen kötü rüyalar görüyorum, biliyor musun? Aslında sık sık oluyor. Ama bence kâbus görmek normal."

"Nasıl normal olabilir ki?"

"Çünkü bazen çok kötü şeyler yaşadığımız zaman onları düşünmek istemeyiz. Onlar da kafamızın ta derinlerinde gömülü kalır."

"Dile dolanan şarkılar gibi mi?"

"Yani, evet. Yine de en sonunda ortaya çıkmaları gerekir ve beynimiz onlarla kâbuslar sayesinde baş eder. Onları küçük küçük bölüp geriye bir şey kalmayana kadar atar."

Jake bunu düşündü. Kâbus her zamankinden daha korkunçtu, o yüzden Jake sanki aklı bir şeyleri böleceğine bir şeyler inşa ediyor gibi hissetmişti. Yine de hepsi aynı noktada, annesini yerde görmeden bitiyordu. Belki de Pete haklıydı. Belki aklı öyle korkmuştu ki o görüntüyü bölmeden önce kendini hazırlayacaktı.

"Böyle deyince her şey güllük gülistanlık olmuyor, biliyorum," dedi Pete. "Ama bil ki bir kâbus asla ve asla sana zarar veremez. Korkacak hiçbir şey yok."

"Biliyorum," dedi Jake. "Ama yine de babamı istiyorum."

"Birazdan gelir, merak etme."

"Ama şimdi gelsin istiyorum." Kâbusun yeniden başlaması küçük kızın uyarısının üstüne gelince ters giden bir şeyler olduğuna kesinkes emin olmuştu. "Onu arayıp gelmesini söyler misin?"

Pete sesini çıkartmadı.

"Ne olur," dedi Jake. "Kızmaz."

"Biliyorum, kızmaz," Pete ikna olmuştu, telefonunu aldı.

Jake, Pete ekranda numarayı bulup telefonu kulağına götürürken onu endişeyle seyretti.

Aşağıda kapı açıldı.

"Hah, baban da geldi." Pete telefonu kapattı. "Peki, o zaman. Ben gidip onu getirirken sen az da olsa yalnız kalabilir misin?"

Hayır, diye düşündü Jake. *Kalamam.* Bir saniyeliğine bile burada, karanlıkta tek başına oturmak istemiyordu. Ama en azından babası gelmişti ve bunu düşününce içi ferahladı.

"Tamam."

Pete kalkıp odadan dışarı çıktı ve Jake basamaklarda onun ayaklarının çıkardığı gıcırtıyı, sonra babasına seslendiğini duydu.

Aralanmış kapıdan dışarıyı izleyerek kulak kesildi. Birkaç saniye sessizlikten başka bir şey yoktu ama sonra ne olduğunu anlamadığı bir şey duydu. Bir tür harekete benziyordu, sanki mobilyaların yeri değiştiriliyor gibiydi. Konuşan insanlar da vardı ama bunu sözcüklerle değil seslerle yapıyorlardı, tıpkı bir şeyler yapmakta çok zorlanınca istemsizce çıkarılan sesler gibi.

Başka bir ses. Düşen ağır bir şey.

Sonra yine sessizlik.

Jake babasına seslenmeyi düşündü ama kalbi nedense yine göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Kâbustan uyandığı andaki kadar kötü haldeydi ve sessizlik öyle ağırdı ki yine orada, eski oturma odasındaymış gibi hissediyordu.

Boş koridora gözünü dikip bekledi.

Bir süre sonra yeni bir ses duydu. Yine biri merdivenden çıkıyordu. Biri geliyordu ama yavaş ve dikkatliydi, sanki sessizlik onu da ürkütüyordu.

En sonunda birisi onun ismini fısıldadı.

Elli İki

"Her şey yolundadır, merak etme."

Bana yetişmeye çalışırken Karen sesine iyimser bir ton vermeye çalıştı. Haklı olduğuna şüphem yoktu, fazla pimpiriklenmiştim, öyle hızlı yürüyordum ki bana ayak uydurmakta zorlanıyordu. Ben söylemeden benimle beraber gelmişti. Ama öyle olmasaydı şimdiye dek çoktan koşmaya başlamıştım. Çünkü bir şey olmadığı konusunda haklı olsa da, ben abartıyor olsam da içimde kötü bir his vardı. Bir şeylerin ters gittiğinden emindim.

Bir kez daha babama telefon ettim. Bardayken beni aramıştı ama hat ben cevap veremeden kesilmişti. Demek ki bir şeyler olmuştu. Sonra onu tekrar aradığımda telefonu açmamıştı.

Telefonu çaldırıyordum.

Hâlâ açmıyordu.

"Kahretsin."

Evin sokağına varınca telefonu kapattım. Belki yanlışlıkla aramıştı veya aradıktan sonra benimle konuşmasının gerekmediğine karar vermişti. Ama önceden nasıl uyumlu olduğunu hatırladım. Jake'e bakmasını rica ettiğimde, onunla yeniden görüşmeyi kabul ettiğimde içten içe ne kadar da sevinmişti. Halledebileceği bir durum olsa beni aramazdı. Muhakkak önemli bir şey olmuştu.

Sağdaki arsa akşamın karanlığına gömülmüştü. Issız görünüyordu ama hava artık uzakları gizleyecek kadar kararmıştı.

Adımlarımı daha da hızlandırdım. Karen büyük ihtimalle kafayı sıyırmış olduğumu düşünüyordu ama ne kadar saçma görünse de gitgide daha fazla telaşlanıyordum ve önemli olan da buydu.

Jake...

Araba yoluna vardım.

Giriş kapısı aralıktı, oradan sızan bir tutam ışık yolu aydınlatıyordu.

Kim ki kapısını açık bırakır...

Sonra koşmaya başladım.

"Tom..."

Kapıya varınca eşikte durdum. Merdivenin dibindeki tahta döşemede kanlı ayak izleri vardı.

"Jake?" diye seslendim.

Ev sessizdi. Dikkatlice içeriye bir adım attım, kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı.

Karen şimdi bana yetişmişti.

"Ne...? Aman Tanrım."

Sağıma doğru, oturma odasının içine baktım ve gözlerime inanamadım. Babam pencerenin altında kıvrılmış, sırtı bana dönük, yerde yatıyordu. Sanki orada uyuyakalmış gibiydi ama kan içindeydi. Başımı salladım. Her yanına bulaşan kan başından geliyordu. Tümüyle hareketsizdi. Ne gördüğümü anlayana kadar ben de öyleydim.

Yanıma gelince Karen'ın nefesi kesildi. Başımı ona biraz çevirince renginin attığını gördüm. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bir eliyle ağzını kapamıştı.

Jake, diye düşündüm.

"Tom..."

Sonrasını duymadım çünkü oğlumu düşünmek beni canlandırıp harekete geçirmişti. Karen'ın yanından geçip merdivenden yukarı tüm hızımla koştum. Dua edip yalvarıyordum: *Ne olur!*

"Jake!"

Yukarıda da kan vardı, aşağıdaki haltı yiyenin ayakkabıları buradaki halıya iz bırakmıştı. Biri babama saldırıp buraya gelmişti, buraya...

Oğlumun odasına.

İçeri girdim. Yatağı özenle düzeltilmişti. Jake orada değildi. Orada kimse yoktu. Birkaç saniyeliğine donakaldım. Kanım çekilmişti.

Aşağıda Karen telefonda birileriyle telaş içinde konuşuyordu. Ambulans. Polis. Acil. O anda hiç anlamadığım bir laf salatası. Aklım durmuştu, sanki biri kafatasımı açıp beynimi sonsuz, anlaşılmaz bir çiçek dürbününe sokmuştu.

Yatağa gittim.

Jake yoktu. Ama bu imkânsızdı çünkü Jake yok olamazdı.

Bunlar gerçek olamazdı.

Özel Şeyler Çıkını yatağın yanında, yerde duruyordu. Onu elime aldım, o olmadan hiçbir yere gitmezdi ve her şey kafama dank etti.

Çıkın buradaydı, Jake yoktu.

Bu bir kâbus değildi. Gerçekten yaşanıyordu.

Oğlum yoktu.

O zaman çığlık atmaya çalıştım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Elli Üç

Bir çocuğun kaçırılmasının ardından geçen ilk kırk sekiz saat kritiktir.

Neil Spencer kaybolduğunda bunun iki saati harcanmıştı çünkü kimse onun yokluğunu fark etmemişti. Jake Kennedy'nin soruşturması ise babası ve babasının arkadaşı eve gelir gelmez başlamıştı. O anda Amanda ile Dyson seksen kilometre ötedeki departmandaydılar. Olay yerine olabildiğince hızlı geldiler.

Kennedy'nin evine varınca Amanda saatine baktı. Onu biraz geçiyordu. Bir çocuk kaybolduğunda başlatılan tüm süreçler işlemeye başlamıştı bile, tuhaf görünüşlü ev aydınlatılmıştı ve içeride vızır vızır çalışanların gölgesi perdeye düşüyordu. Sokak boyunca polisler komşuları kapıdan kapıya gezerek sorguluyorlardı. Arsa aydınlatılmıştı. Güvenlik kamerası kayıtları alınıyor, arama yapılıyordu.

Başka zaman olsa Pete de araştırma ekiplerine katılırdı. Ama bu akşam tabii ki bunun imkânı yoktu. Sükûnetini korumaya çalışarak gelişmeleri öğrenmek için hastaneyi aradı ve son durumu gönülsüzce dinledi. Pete bilinçsizdi ve durumu kritikti. Tanrım. Pete'in yaşına göre ne kadar çetin biri olduğu aklına geldi ama görünüşe bakılırsa bu akşam bunun pek yararı olmamıştı. Belki başka bir şeyle uğraşırken gafil avlanmıştı. Savunma yarası fazla değildi ama yanlardan, başından ve ensesinden birkaç kere bıçaklanmıştı. Saldırı gereksizce taşkındı, açıkça cinayete teşebbüs

edilmişti ve önümüzdeki saatler bunun başarılı olup olmayacağını gösterecekti. Ona söylenen, durumunun belirsiz olduğuydu, bu geceyi atlatıp atlatamayacağı belli değildi. Amanda'nın umut edebileceği tek şey, Pete'in zindeliği önceden onu yüz üstü bırakmış olsa da şimdi ona yardımcı olmasıydı.

Bunu başarabilirsin, Pete, diye düşündü.

Üstesinden gelirdi. Gelmek zorundaydı.

Telefonu bırakıp davada gelişme var mı diye çevrimiçi dosyaya baktı. Şimdilik bir şey yoktu. Memurlar Tom Kennedy'nin ve onun yanında bulunan Karen Shaw'un ifadesini almışlardı. Amanda bu ismi duymuştu, Shaw yerel gazetede suç muhabiriydi. İfadelerine göre birer içki içmek için arkadaşça buluşmuşlardı. Oğulları okulda aynı dönemdeydi. Belki de hepsi buydu ama Amanda herkesin iyiliği için Shaw'un meslektaşlarına göre daha dürüst olmasını umdu. Özellikle de şimdi.

Çünkü hâlâ Pete'in neden o evde olduğunu bilmiyordu.

Öğleden sonra Pete'e gelen mesajı ve işlerini ayarladıktan sonra onun ne kadar canlı göründüğünü hatırladı. O zaman onun birileriyle buluşacağını sanmıştı. Demek asıl olay buydu ve bu her neyle alakalı olursa olsun, Pete davanın içindeydi ve görevi dışında buraya gelmemesi gerekirdi. Böylesi profesyonelliğe uymazdı.

Amanda en çok da onu tüm bunların içine yolladığı için rahatsızlık duyuyordu. Onun mutlu olmasını istemişti. Eğer o ısrar etmeseydi Pete şimdi yaşıyor olacaktı.

O zaten yaşıyor.

Bu düşünceye sarılması lazımdı. Her şeyden çok, şu anda soğukkanlı ve dikkatli olması gerekiyordu. Duygularını salarsa işin içinden çıkamazdı. Suçluluk, korku, öfke. Bir gevşedi mi bunlardan biri dizginleri ele geçirir, diğerlerini de köpek sürüsü gibi peşine takardı. Bu da hiç iyi değildi.

Pete hâlâ yaşıyordu.

Jake Kennedy hâlâ yaşıyordu.

Onları kaybetmeye niyeti yoktu. Ama şimdilik sadece birine yardım edebilirdi.

Böylece nihayet dava dosyasını kapatıp arabadan indi.

Evin içinde, Amanda merdivenin dibindeki kurumuş kanın üstünden dikkatle atladı ve yavaşça oturma odasına yürürken göreceklerine kendini hazırladı.

Orada çalışan birkaç olay yeri inceleme memuru vardı, ölçümler, analizler yapıp fotoğraf çekiyorlardı ama Amanda onları görmezden gelip devrilmiş sehpaya ve kaçınılmaz olarak mobilyalardaki kan lekelerine ve yerde biriken kana odaklandı. Havada kan kokusu vardı. Çalışma hayatı boyunca daha beterlerini de görmüştü ama şimdi kurban Pete olduğu için gördüklerini bir türlü kabullenemiyordu.

Bir süre onları izledi. Adli çalışmalar öyle ciddi, öyle titizdi ki sanki odanın cinayet mahalli olduğu baştan kabul edilmişti. Sanki buradaki herkes onun henüz anlayamadığı bir şey biliyordu.

Boş odaya gitti. Duvarlarda kitap rafları vardı, yerde henüz açılmamış kutular duruyordu. Tom Kennedy onların arasında kafesteki hayvanlar gibi dolaşıp duruyordu. Karen Shaw bilgisayar masasının yanındaki bir masada oturuyordu. Bir eli dirseğinin altındaydı, diğeriyle de ağzını kapatmış, gözünü yere dikmişti.

Tom, Amanda'nın geldiğini fark edince durdu. Amanda onun yüzündeki ifadeyi tanımıştı. İnsanların böyle durumlarla başa çıkmasının çeşitli yolları vardı. Bazıları anormal derecede sakin olurdu, bazıları ise kendilerini hareket ederek, bir şeyler yaparak oyalardı ama her durumda hareketin amacı yer değiştirmekti. Şu anda, Tom Kennedy panik hâlindeydi ve bunu kontrol etmekte zorlanıyordu. Eğer oğlunun olduğu yere gidemeyecekse başka yerlere doğru hareket etmesi gerekiyordu. Yürümeyi bırakınca vücudu titremeye başladı.

"Tom," dedi Amanda. "Zor olduğunu biliyorum. Senin nasıl dehşete düştüğünün farkındayım. Ama beni dinlemen ve bana inanman gerekiyor. Jake'i bulacağız, sana söz veriyorum."

Tom kadının yüzüne baktı. Ona inanmadığı da sözüne güvenmediği de açıktı. Yine de Amanda bunu yürekten söylemişti. Kararlılık içinde alev alevdi. Jake'i bulup onu kaçıranı yakalayana kadar durmadan, dinlenmeden çalışacaktı. Jake'ten önce Neil Spencer'ı da kaçırmıştı. Pete'i böylesine incitmişti.

Görev başındayken bir çocuğu daha kaybetmeyeceğim.

"Onu kaçıran kişinin kim olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz ve onu bulacağız. Dediğim gibi, söz veriyorum. Onu eve sağ salim getireceğiz."

"Kim?"

"Bunu şu anda söyleyemem."

"Oğlum onunla yapayalnız."

Tom'un o anda tüm korkunç senaryoları düşündüğü yüzünden okuyordu. Aklın alabileceği en dehşet verici şeyler gözünün önünden film şeridi gibi geçiyor olmalıydı.

"Zorlandığını biliyorum, Tom," dedi. "Ama aynı zamanda şunu bilmelisin ki Neil Spencer'ı alan adam ilk zamanlarda ona iyi bakıyordu."

"Sonra da onu öldürdü."

Buna verecek cevabı yoktu. Onun yerine birkaç saat önce ziyaret ettiği terk edilmiş daireyi düşündü. Francis Carter babasının kilerindeki çizimleri taklit etmişti. Çocukken oradaki dehşeti görmüş olmalıydı ve anlaşılan o ki o odadan hiçbir zaman kaçamamıştı. Bir parçası oraya sıkışıp kalmıştı. Evet, Neil Spencer'a bir süre bakmıştı ama sonra karanlık bir istek onu ele geçirmişti ve Jake söz konusuyken aynı istekle daha iyi baş edebileceğini düşünmek için bir sebep yoktu. Aslında tam aksine, böyle katiller kabuklarını bir kere kırınca hızlanmaya başlarlardı.

Ama şu anda bu düşünceyi deşmek istemiyordu.

Tom'un böyle bir lüksü elbette yoktu.

"Neden Jake?"

"Bunu tam olarak bilmiyoruz." Sorudaki çaresizlik de ona tanıdık gelmişti. Facia ve korku karşısında açıklama istemek

doğaldı: Acıyı dindirmeye çalışmak için neden bunun önüne geçilemediğini sorarlardı veya olayı engelleyememelerinin sebebini merak ederlerdi ki bu suçluluk duygusunu kaşımaktan başka işe yaramazdı. "Şüphelinin bu evle tıpkı Norman Collins'inki gibi bir bağlantısı olduğunu düşünüyoruz. Muhtemelen oğlunuz bu evde yaşadığı için hedef olarak seçildi."

"Kafayı ona takmıştı yani?"

"Evet."

Kısa bir sessizlik oldu.

"O nasıl?" dedi Tom.

Amanda onun hâlâ Jake hakkında konuştuğunu düşündü ama sonra adamın gözlerini oturma odasına diktiğini fark etti ve Pete'i sorduğunu anladı.

"Yoğun bakımda," dedi. "Son duyduğum bu. Durumu kritik ama... Şey, o tuttuğunu koparır. Bundan sağlam çıkacak birisi varsa o da Pete'dir."

Tom başını salladı, sanki bunlar ona bir şey ifade ediyordu. Bu saçma olurdu çünkü Pete'i neredeyse hiç tanımıyor olması gerekirdi. Amanda'nın aklına yeniden Pete'in öğleden sonraki o memnuniyeti geldi, adama bir anda can gelmişti.

"Neden buraya gelmişti?" dedi. "Böyle olmaması lazımdı."

"Jake'e bakıyordu."

"Peki neden Pete?"

Tom'un sesi çıkmadı. Amanda onu izledi. Belli ki ona ne demesi gerektiğini düşünüyordu ve özenle sözcüklerini seçiyordu. Aniden bu ifadeyi de tanıdı. Tom Kennedy'nin kafasını eğmesi, çene hattının açısı, ciddi yüz ifadesi. Amanda'nın önünde donuk yüzü yukarıdan gelen ışıkla aydınlanmış dikilirken Tom Kennedy'nin Pete'e ne kadar benzediğini fark etti.

Tanrım, diye düşündü.

"Bana kartvizitini verip bir şey lazım olursa haber vermemi söyledi ve onunla Jake... Şey, Jake onu sevmişti. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı."

Açıklama düşe kalka bir sona bağlandı ve Amanda onu izlemeye devam etti. Şimdi benzerlik açıkça görünmüyordu, yine de Amanda bunun gerçekliğinden emindi. Bunun üzerine gidebilirdi ama pek önemli olmadığına karar verdi, en azından şimdilik. Eğer haklıysa bu konuya sonradan dönebilirdi.

Şimdi departmana geri gidip sözünü tutmak için elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

"Tamam," dedi. "Bundan sonra ben buradan ayrılacağım ve oğlunu bulup geri getireceğim."

"Ben ne yapacağım?"

Amanda salona baktı. Tom'un geceyi burada geçiremeyeceği kesindi.

"Ailen buralarda yaşamıyor değil mi?"

"Hayır."

"Bana gelebilirsin," dedi Karen. "Evimiz müsait."

İlk kez konuşmuştu.

Amanda ona baktı. "Emin misiniz?"

"Evet."

Amanda, Karen'ın durumun ciddiyetini bildiğini anlamıştı. Tom bir süre sessiz kalıp teklifi değerlendirdi. Amanda'nın gözü muhabiri pek tutmasa da Tom'un teklifi kabul etmesi için dua ediyordu. Şimdi ona güvenli evi ayarlamakla uğraşmasa daha iyi olurdu. Ayrıca belli ki Tom da kabul etmek istiyordu –adam yıkılmanın eşiğindeydi– ve Amanda da onu biraz cesaretlendirmeye karar verdi.

"Tamam o zaman." Kartvizitini çıkardı. "İletişim bilgilerim burada. Direkt hat. Sabah ilk iş size aile irtibat polisini yollarım. Ama şimdilik bir ihtiyacınız olursa beni arayın. Sizin numaranız da bende var. Herhangi bir gelişme olursa, Pete hakkındakiler dahil, size anında haber vereceğim."

Duraksadı, sonra sesini biraz alçalttı.

"Anında, Tom. Söz veriyorum."

Elli Dört

Gün bitmiş, soğuk gece çökmüştü.

Adam araba yolunda durmuş, ellerini kahve dolu bir kupayla ısıtıyordu. Evin giriş kapısı arkasında aralık kalmıştı, içerisi karanlık ve sessizdi. Etraf öylesine sessizdi ki neredeyse bardaktan çıkan dumanı duyuyordu.

Evi Featherbank'ten seksen kilometre uzaktaki kötü bir muhitin tenha bir caddesindeydi. Maddi durumu da o evde yaşamasının sebeplerden biriydi ama en önemlisi mahremiyetti. Komşu evlerden biri boştu, diğerinin sakinleri ise içki içmedikleri zamanlarda bile kimseye karışmadan içlerine kapanık yaşıyorlardı. Dar araba yolunun kenarındaki çalılar fazla büyümüştü, eve gelip gidenleri gözlerden saklıyordu ve sokakta hiç trafik yoktu. Burası gelinecek veya başka bir yere gitmek için içinden geçilecek bir yer değildi. Burası yalnızca sakınılan bir yerdi.

Francis oradaki varlığının buna katkı sağladığını düşünmekten hoşlanıyordu. Bir şekilde buradan geçenlerin bile burasının oyalanılacak bir yer olmadığını anlaması gerekirdi.

Tıpkı Jake Kennedy'nin eski evi gibi.

Perili ev.

Adam o ucubeyi kendi çocukluğundan hatırlıyordu. Çocuklar nedenini bilmese de orayı tehlikeli sayıyorlardı. Kimisi hayaletli olduğunu, kimisi eskiden burada bir katilin oturduğunu söylerdi. Hiçbirinin anlamı yoktu tabii, tek sıkıntısı evin dış

görünüşüydü. Eğer Francis'e de öyle muamele etmeselerdi evin korkunç olmasının gerçek nedenini söylerdi ama bunu söyleyecek kimsesi yoktu.

Uzun zaman olmuş gibiydi. Polis eski hayatından kalanları bulabildi mi merak etti. Öyleyse bile hiç mühim değildi, arkasında tozdan başka bir şey bırakmamıştı. Bunun ne kadar kolay olduğunu düşündü. Bir kişiyken diğerine dönüşüveriyordun. Buradan doksan kilometre güneyde yaşayan bir adamdan yeni kimlik satın almak bin pound bile tutmamıştı. O zamandan beri tırtıl gibi kozasını örüyordu, oradan coşkulu, güçlü ve tanınamaz haldeki bir kelebek olarak çıkacaktı.

Yine de bir zamanlar olduğu ürkek, nefret dolu oğlan çocuğunun izleri tamamen silinmemişti. İsmi senelerdir Francis değildi, ama o kendini hâlâ öyle görüyordu. Babasının o oğlanlara yaptıklarını kendisine izlettiğini hatırladı. Babasının yüzündeki ifade Francis'e ondan nefret ettiğini çok iyi anlatıyordu ve elinden gelse aynısını ona da yapacaktı. Kaçırılan oğlanlar sadece en nefret ettiği çocuğun yerini tutmuştu. Francis her zaman ne kadar değersiz ve tiksindirici olduğunun farkındaydı.

Yıllar önce öldürülen çocuklara yardım edememişti, tıpkı yıllar önce kendi çocukluk hâlini de rahatlatıp güven veremediği gibi. Ama telafi edebilirdi. Çünkü dünyada onun gibi bir sürü çocuk vardı ve onları kurtarıp korumak için geç değildi.

O ve Jake birbirlerine iyi geleceklerdi.

Francis kahvesini yudumlayıp gökyüzüne ve takımyıldızların anlamsız biçimlerine baktı. Düşünceleri evdeki şiddete hızla geri döndü. Derisi hâlâ bunun heyecanıyla karıncalanıyordu ama o bu histen kaçınması gerektiğini biliyordu. Çünkü bu akşam fiziksel bir mücadeleye girişeceğini önceden bilse bile, vakti geldiğinde bunu nasıl da kolayca yapıverdiğine şaşırmıştı. Daha önce bir kere cinayet işlemişti, sonraki de kolay olmuştu. Neil'a yapmak zorunda kaldığı şey sanki içinde bir düğmeye basmış, daha önce belli belirsiz fark ettiği arzuları salmıştı.

İyi hissettirmişti, değil mi?

Eline biraz kahve döküldü ve başını eğince elinin biraz titrediğini fark etti.

Kendini sakin kalmaya zorladı.

Bir yandan bunu istemiyordu. Şimdi Neil Spencer'a yaptıklarını daha kolay hatırlıyordu ve cinayet işlemenin eğlenceli olduğunu inkâr edemezdi. Bugüne dek bunu kabullenmeye korkmuştu. O anları düşündü, babasını orada hayal etti.

İzliyordu.

Başını sallayıp onaylıyordu.

Şimdi anlıyorsun, değil mi Francis?

Evet. Şimdi babasının ondan neden nefret ettiğini anlıyordu. O kadar değersiz bir yaratık olduğu içindi. Ama artık öyle değildi, şimdi babasının gözlerinin içine bakmak nasıl olurdu diye hayal etti. Bugünün ışığı altında geçmişi unuturlar mıydı?

Ben de senin gibiyim, gördün mü?

Artık benden nefret etmene gerek yok.

Francis başını salladı. Tanrım, ne düşünüyordu böyle? Neil ile yaşananlar bir hatadan ibaretti. Şimdi aklını toplaması gerekirdi, Jake'in ona ihtiyacı vardı.

Korunmalıydı. Sevilmeliydi.

Çünkü çocukların istediği, ihtiyaç duyduğu tek şey buydu, değil mi? Aileleri tarafından sevilip değer görmek. Bu düşünceyle içi burkuldu.

Her şeyden çok bunu isterlerdi.

Kahvesinin son yudumunu içince yüzünü buruşturdu. Soğumuştu, telvesini eşiğin yanındaki otların dibine döktü ve içeri girdi. Dışarıdaki sessiz dünyadan içeridekine geçmişti.

Çocuğa iyi geceler dileme vakti gelmişti.

Başka hata yapmak yok.

Yine de yukarıya, Jake'in yanına çıkarken Neil Spencer'ı öldürmenin yaşattığı hisleri düşünmeye devam ediyordu.

Ben de senin gibiyim, gördün mü?

Sonra yaptığı hatanın çok da mühim olup olmadığını düşündü.

Elli Beş

Kâbustan uyanınca her şeyin yoluna girmesi gerekirdi.

Böyle olmamalıydı.

Jake gözünü ilk açtığında aklı karışmıştı. Odası çok aydınlıktı. Işık açıktı ve böyle olmaması gerekiyordu. Sonra burasının onun değil başka bir çocuğun yatak odası olduğunu anladı ve böyle olmaması gerekirdi diye düşündü yine. Öylesine uyku sersemiydi ki kalbini sıkıştıran bir terslikten başka ne olduğunu anlayamıyordu. Doğrulduğunda çevresindeki dünya boşlukta yüzüyor gibiydi. Sonra aklına bir anı geldi, kalbi daha da sıkıştı ve telaş tüm bedenini sardı.

Evde olması gerekirdi. Oradaydı zaten. Ama sonra bir adam merdivenden çıkıp odasına girmişti ve yüzüne bir şeyler bastırmıştı. Sonrası...

Hiçlik.

Burada uyanana dek.

Bu belki de on dakika önce yaşanmıştı. Önce bunun başka bir kâbus olduğunu sandı. Yeni bir tanesiydi çünkü kesinlikle öyle hissettiriyordu. Ama kendini çaresizce çimdiklemeden önce bile biliyordu, bu rüya olmak için fazlasıyla gerçekçiydi. Korku çok güçlüydü. Eğer uyuyor olsaydı bile bu onu uyandırırdı. Aklına Neil Spencer'ı kaçırıp ona kötü şeyler yapan adam hakkında duydukları geldi, sonra yine bunun bir kâbus olabileceğini

düşündü, ama bundan uyanamıyordun. Dünya kötü adamlarla, uyanıkken de görebildiğin kötü rüyalarla doluydu.

Yanına baktı.

Küçük kız oradaydı!

"Sen..."

"Şişşt. Alçak sesle konuş." Küçük odaya bakıp yutkundu. "Burada olduğumu bilmemesi gerekiyor."

Zaten burada değildi, Jake bunu içten içe biliyordu. Ama onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki bunu umursamadı. Ama kız haklıydı. Adam Jake'in birileriyle konuştuğunu duymamalıydı. Öyle olursa...

"Fena mı olur?" diye fısıldadı Jake.

Kız ciddiyetle başını salladı.

"Neredeyim?"

"Bilmiyorum, Jake. Neredeysen oradasın, bu yüzden ben de senin yanındayım."

"Beni bırakmayacağın için mi?"

"Seni asla bırakmam. *Asla.*" Yine etrafa bakındı. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapsam bile seni koruyamam. Durum çok ciddi. Bunu biliyorsun değil mi? Bu iyi olmaktan çok, çok uzak."

Jake başını salladı. Her şey yanlıştı, güvende değildi ve bir anda bunların hepsi ona fazla geldi.

"Babamı istiyorum."

Belki de bu zavallılıktı ama kendini tutamamıştı işte. Aynı şeyi fısıldadı, fısıldadı ve sonra ağlamaya başladı, eğer bir şeyi çok istersen onun gerçek olacağını düşündü. Ama öyle olmadı. Şimdi babası sanki dünyanın öbür ucundaydı.

"Lütfen gürültü yapmamaya çalış." Kız elini onun omzuna koydu. "Cesur olman gerekiyor."

"Babamı istiyorum."

"O seni bulacak, bunu biliyorsun."

"Babamı istiyorum."

"Ne olur Jake. Yapma." Elini sıktı, hem cesaret verici hem ürkekti. "Sakinleşmen gerekiyor."

Ağlamasını kesmeye çalıştı.

"Böylesi daha iyi."

Kız elini çekti ve bir an sessiz durdu. Dinliyordu.

"Şimdilik tehlike yok. Öyleyse ilk yapmamız gereken nerede olduğumuzu anlamaya çalışmak. Çünkü o zaman çıkış yollarını da anlayabiliriz. Anlaştık mı?"

Jake başını salladı. Hâlâ korkuyordu ama kızın söyledikleri mantıklıydı.

Kalkıp etrafa baktı.

Odanın yan duvarlarından birisi iç kısma doğru yükselmeden önce göğsüne dek geliyordu. Çatı katları böyle olurdu, demek ki tavan arasındaydı. Daha önce tavan arası görmemişti. Onları hayalinde çıplak döşemeli, koliler ve örümceklerle dolu karanlık, tozlu yerler olarak canlandırırdı ama burasının zemini halı kaplanmıştı ve duvarlar parlak beyaz boyalıydı. Duvarın diplerine çimen çizilmişti, çimenlerin üstünde arılarla kelebekler uçuşuyordu. Tavandaki ampulden gelen, her şeye akıl almaz bir gerçekçilik katan sert ışıkla aydınlatılmasa hoş bir yer olduğu söylenebilirdi. Sanki çizimler bir anda canlanıverecekti. Eğimli duvara dayanmış oyuncak dolu bir sandık vardı. İki küçük gardırop yan yana duruyorlardı. Jake onların arkasına baktı. Yatakta eski ve yıpranmış *Transformers* nevresimleri vardı.

Demek ki başka bir çocuk odasındaydı. Ama burası tuhaf hissettiriyordu, sanki gerçek bir oğlan çocuğu burada yaşasın diye yapılmamıştı.

Karşıdaki duvarda bir kapı vardı. Jake kapıyı endişeyle itip açtı. Küçük banyoda bir tuvalet ve lavaboyla karşılaştı. Çember şeklindeki tutacağa bir havlu asılmıştı, lavabonun kenarında da bir kalıp sabun duruyordu. Kapıyı tekrar kapadı. Döndüğünde odanın bir kenarından çıkan dar bir koridor gördü. Boşluğa adımını attı ve kendini karanlık bir merdivenin başında buldu. Aşağıda kapalı bir kapı vardı.

Kapı tahta sürgülüydü...

Jake merdivenin dibine doğru dürüst bakamadan yukarı koşup yatağa girdi.

Hayır, hayır, hayır.

Merdiven neredeyse eski evdekinin aynısıydı.

Demek ki orada ne var görmemesi...

Kalbi şimdi göğsünden fırlayacak gibiydi. Sanki nefes alamıyordu.

"Otur, Jake."

Bunu dahi yapamıyordu.

"Tamam," dedi kız hafifçe. "Yalnızca nefes al."

Gözlerini kapatıp konsantre oldu. Başta zorluk çekti ama sonra hava içeri girdi ve kalp atışları yavaşlamaya başladı.

"Otur."

Ona denileni yaptı, sonra kız elini tekrar onun omzuna koydu, yumuşak, telkin edici mırıltılar hariç ses çıkartmadı. Jake'in nefesi yeniden düzene girince elini çekti ama yine de konuşmadı. Kızın ondan aşağı inip kapıyı kontrol etmesini istediğini biliyordu ama o bunu asla yapamazdı. Asla. Merdivenler kırmızı çizgiydi. Eğer olur da...

"Zaten kilitlidir muhtemelen," dedi kız.

Jake başını salladı, rahatlamıştı. Çünkü kız haklıydı ve demek ki oraya inmesine gerek yoktu. Ama ya adam bunu ona yaptırırsa? Böyle düşünmek bile çok fazla gelmişti, çok korkunçtu. Bunu yapamazdı, adamın onu taşıyacağını da hiç sanmıyordu.

"Babanın o zaman sana yazdığı şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu küçük kız.

"Evet."

"O zaman söyle."

"Kavga etsek bile birbirimizi çok seviyoruz."

"Doğru," dedi kız. "Ama bu adam öyle değil."

"Nasıl yani?"

"Burada yapman gereken şey çok ama çok uslu durmak. Burada kavga etmenin sonuçları ağır olur."

Kız haklı, diye düşündü. Burada yaramazlık yaparsa babasıyla yaptığı gibi işleri sonradan düzeltemezdi. Eğer Fısıltı Adam ona kızarsa bunun sonucu çok kötü olabilirdi.

Kız aniden ayağa kalktı.

"Yatağa git. Çabuk."

Öyle korkmuş görünüyordu ki Jake bunun nedenini soracak vakti olmadığını anladı. Yorganın içine girdi. Küçük, yabancı yatağa uzanırken aşağıda dönen kilidin sesini duydu.

Adam geliyordu.

"Gözlerini kapat," dedi kız aceleyle. "Uyuyormuş gibi yap."

Jake gözlerini sıkıca yumdu. Uyuyormuş gibi yapmak genellikle kolaydı. Evde bunu hep yapardı çünkü babası onu kontrol etmeye sıkça gelirdi ve ona zorluk çıkartmak istemezdi. Burada bunu yapmak daha zordu ama merdivendeki gıcırtıları duyunca kendini uykudaymış gibi yavaş, düzenli nefes almaya zorladı ve göz kapaklarını azıcık gevşetti çünkü uyuyanlar onları o kadar sıkmazdı, sonra...

Sonra adam odaya girdi.

Jake onun hafif soluk alıp verişini duyabiliyordu ve bu berbat varlığın ona yaklaştığını hissetti. Yüzü kaşınmaya başladı. Adamın yatağın dibinde oturup ona baktığını söyleyebilirdi. Onu izliyordu. Jake gözlerini kapalı tuttu. Uyurken yaramaz olamazdı, değil mi? Kavga riski yoktu. Uslu bir çocuk gibi kendine söylenmesine gerek kalmadan yatağa gitmişti.

Birkaç saniye boyunca sessizlik oldu.

"Şuna bak," diye fısıldadı adam.

Sesi merak doluydu, nedense burada küçük bir çocuk bulduğuna şaşırmış gibiydi. Jake adam hafifçe saçını okşayınca irkilmemek için kendini zor tuttu.

"Ne kadar da mükemmel."

Ses tanıdıktı, değil mi? Jake öyle düşündü ama emin değildi ve emin olmak için gözlerini açmaya hiç niyeti yoktu. Adam ayağa kalktı ve sessizce uzaklaştı.

"Sana bakacağım, Jake."

Klik. Kapalı gözlerinin ardındaki karanlık koyulaştı.

"Şimdi güvendesin. Sana söz veriyorum."

Adam aşağı inip kapıyı ardından kilitleyene dek Jake yavaş ve düzenli nefes almaya devam etti. O zaman bile gözlerini açmaya cesaret edemedi. Kızın, babası hakkında söylediklerini düşündü. Babası onu bulacaktı.

Kavga etsek bile birbirimizi çok seviyoruz.

Buna inanıyordu. Kavga ettiklerinde ciddi sonuçlar olmamasının sebeplerinden biri de buydu. Babası onu seviyor ve onun güvende olmasını istiyordu, birbirlerine ne kadar kızsalar da sonunda hep aynı yere varıyorlardı, hiçbir şey yaşanmamış gibi.

Bir yandan küçük bir parçası babasının hayatını çok zorlaştırdığının farkındaydı. Yardım etmekten çok dikkat dağıtıyordu. Babasının bugün onsuz dışarı çıkmasını düşündü. Acaba babası şimdi her neredeyse, artık Jake canını sıkmadığı için memnun kalmış mıydı?

Hayır.

Babası onu bulacaktı.

Sonunda Jake gözlerini açtı. Yanında oturmuş ışıl ışıl parlayan küçük kız hariç oda şimdi zifiri karanlıktı. Kız mum alevi kadar parlaktı ama ışığı bedeninden yayılıp dar tavan arasını aydınlatmıyordu.

"Ne yapacağız, Jake?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

"Ne oluyoruz?"

Şimdi anlamıştı.

"*Cesur*," diye fısıldadı. "Cesur oluyoruz."

Elli Altı

Şaşkınlıkla uyandım, etrafımda gördüklerim kafamı karıştırdı. Oda karanlık ve yabancıydı, acayip gölgelerle doluydu. Neredeydim? Burada olmamam gerektiği dışında hiçbir fikrim yoktu. Burası her neresiyse, kesinlikle başka bir yerde olmam gerekirdi...

Karen'ın oturma odası.

Şimdi hatırlamıştım. Jake kaybolmuştu.

Bir anlığına divanda hareketsizce oturdum, kalbim güm güm atıyordu.

Oğlum kaçırılmıştı.

Düşüncesi bile gerçek değilmiş gibi geliyordu, ama ben gerçek olduğunu biliyordum ve filizlenen korku adrenalin patlaması yaratıp uyku mahmurluğunu yok etti. Bu haldeyken nasıl uyuyabilmiştim? Bitkindim ama şu an içimdeki dehşetin uğultusu katlanılmaz haldeydi. Belki yorgunluk ve keder vücudumu ele geçirip beni bir süreliğine esir almıştı.

Telefona baktım. Neredeyse sabahın altısıydı, demek ki fazla uyumamıştım. Karen yatağa daha önce gitmişti. Benimle beraber oturup haber beklemeye kesin kararlıydı ama öyle bitap düşmüş haldeydi ki onu en azından birimizin dinlenmesi gerektiğine ikna etmeyi başarmıştım. Yukarı çıkmadan önce gelişme olursa onu uyandırmamı söylemişti. Şimdilik mesaj ya da çağrı yoktu. Durum değişmemişti.

Jake onu kaçıran her kimse onunla birkaç saat daha geçirmişti.

Ayağa kalkıp ışığı yaktım, oturma odasında bir ileri bir geri dolaştım. Eğer hareket etmezsem duygularım beni boğardı. Jake'in yanında olma arzusunun acısı ona ulaşamayacak olmamın gerçeğiyle çarpıştıkça kalbim sıkışıp burkuluyordu.

Yüzünü hayal ediyordum, öyle canlıydı ki sanki elimi uzatsam yumuşacık yanağına dokunacaktım. Şimdi çok korkuyor olmalıydı, bunu biliyordum. Şu anda nasıl da korkmuştur, nasıl da afallamıştır. *Babam nerede, neden beni bulamadı,* diye düşünüyordur.

Eğer hâlâ yaşıyorsa.

Başımı salladım. Böyle düşünemezdim. Komiser Beck dün gece bana onu bulacaklarını söylemişti ve ben de ona inanmak zorundaydım. Eğer inanmasam, eğer Jake ölmüşse, bundan ötesi yoktu. Benim için dünyanın sonu gelirdi: Yaşamın aklına bir çekiç darbesi iner, tüm tutarlı düşünceler etrafa saçılırdı. Ondan sonra yalnızca hiçlik olurdu.

O yaşıyor.

Jake'in beni çağırdığını hayal ettim ve bir şekilde bu çağrıyı kalbimde duydum. Hayal gibi değildi, gerçekten onun sesiydi, frekansı neredeyse benim kalbiminkine eşit bir çığlıktı. Yaşıyordu. Bundan emin olmanın bir yolu yoktu. Ama son zamanlardaki olağanüstü onca olayın içinde imkânsız gelen bir bu muydu sanki?

Öyleyse de fark etmezdi.

Yaşıyordu. Onu hâlâ hissediyordum, o yaşıyor olmalıydı.

Böylece kafamda sözcükleri net ve kesin bir biçimde belirledim, sonra onları tüm gücümle evrene fırlattım, mesajın ona gitmesini umdum. Belki kalbinde hissedip buna güvenecekti.

Seni seviyorum Jake.

Ve seni bulacağım.

Kısa süre sonra ev canlandı.

Karen bana burası kendi evimmiş gibi rahat olmamı söyledi. Yukarıda döşemelerin gıcırtısı duyulduğunda mutfak tezgâhına dayanmış sade kahve içiyor, ufukta doğan güneşi izliyordum. Su ısıtıcısını yeniden çalıştırdım. Birkaç dakika sonra Karen giyinik ama bitkin vaziyette yanıma geldi.

"Bir şey var mı?" dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Onları aramadın mı?"

"Daha değil." Çekiniyordum. Bir kere Jake'i ararlarken konsantrasyonlarını bozmak istemezdim. Ayrıca duymak istemeyeceğim şeylerle karşılaşmayı kaldıramazdım. "Arayacağım ama bir şey olsa bana haber verirlerdi zaten."

Isıtıcının düğmesi attı. Karen kupanın birine hazır kahve koydu.

"Adam'a ne söyledin?" dedim.

"Hiç. Burada kaldığını ve divanda yattığını biliyor ama başka bir şey söylemedim."

"Ayak altından çekileyim o zaman."

"Gerek yok."

Yine de Adam aşağı inince mutfaktan çıkmadım. Karen ona kahvaltı hazırladı ve o da oturma odasında bir yandan televizyon izleyip diğer yandan kahvaltısını etti. Mutfak penceresinden havanın aydınlandığını gördüm. Yeni bir sabah. Öbür odadan sesi gelen hava durumunu gönülsüzce dinledim, hayatın akıp gidişinden hayrete düşmüştüm. Hep böyle olur. Bunun ne kadar şaşkınlık verici bir şey olduğunu ancak bir parçan arkada kaldığında anlarsın.

Karen, Adam ile çıkmadan önce bana bir anahtar verdi.

"Aile memuru buraya ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Bilmiyorum.

Elini koluma koydu. "Ara onları, Tom."

"Arayacağım."

Bir an bana baktı. Yüzü üzgün ve ciddiydi, sonra eğilip yanağımdan öptü.

"Arabayla gidiyorum. Hemen dönerim."

"Tamam."

Giriş kapısı kapanınca divana yeniden çöktüm. Telefonum oradaydı, evet, polisi arayabilirdim ama bir haber olsa Komiser Beck'in bana telefon edeceğinden emindim ve zaten bildiklerimi duymak istemiyordum.

Jake'in hâlâ kayıp olduğunu.

Hâlâ tehlikede olduğunu.

Onun yerine evden getirdiğim şeyi aldım. Oğlumun Özel Şeyler Çıkını'nı.

Şimdi yanında olamasam bile en azından ona yakın hissetmemin bir yolu vardı. Elimdeki şeyin ağırlığından ve öneminden haberdardım. Jake hiçbir zaman içine bakmamamı söylememişti ama buna gerek de duymamıştı. Koleksiyonu kendisi içindi, benim için değil. Kendi sırlarını saklayacak kadar büyümüştü. Böylece bazen çok cazip gelse de bana olan güvenini suiistimal etmemiştim.

Beni affet, Jake.

Tokayı açtım.

Yalnızca seni kendime yakın hissetmeye ihtiyacım var.

Elli Yedi

Francis uyandığında ev sessizdi.

Bir süre öylece uzanıp tavana baktı, sesleri dinledi. Hiç ses yoktu. Hareket de yoktu ama tam üzerindeki çocuğun varlığını hissediyordu ve bu sayede ev dolmuştu. Hava ihtimallerle doluydu.

Yukarıda bir çocuk var.

Huzur ve sessizlik onu cesaretlendirdi çünkü olması gereken buydu. Demek ki Jake durumu anlamış ve bundan mutluluk duymuştu. Belki de yeni evi onu heyecanlandırmıştı.

Francis çocuğun dün akşam ne kadar kolay adapte olduğunu düşündü. Ona bakmaya gittiğinde çoktan mışıl mışıl uyuyordu. Neil Spencer ilk başta çığlık çığlığa ağlamıştı. Komşuları olsa da olmasa da adam iyi ki zamanında tavan arasına ses yalıtımı yaptırmıştı. Neil'a çok sabırlı davranmıştı, ağlayıp sızlamasını öfke nöbeti geçirdiğine yormuştu. Şimdi Neil'ın baştan beri kötü olduğunu, su testisinin su yolunda kırıldığını anlamıştı.

Belki Jake gerçekten farklıydı.

Farklı falan değil, Francis.

Babasının sesini duydu.

Bunların hepsi aynı.

Sonunda seni hayal kırıklığına uğratacak nefret dolu piçler.

Belki de bu doğruydu ama şimdilik bu düşünceyi kafasından attı. Jake'e bir şans vermeliydi. Neil Spencer'a verdikleri kadar

değil tabii, ama o da gerçekten bakılıp sevileceği mutlu bir evde yaşama fırsatını hak ediyordu.

Francis duşa girdi, bunu yaparken hep kırılgan hissederdi. Kapalı kapının ardında kulaklarına dolan suyun sesi yüzünden evin içinde olanları duyamazdı ve gözünü her kapadığında bir şeylerin gizlice banyoya gelip duş perdesinin arkasında durduğunu hayal ederdi. Yüzünü çabucak duruladı, gözünü açtı, delikten akıp giden suyu izledi. Neil'ı hallettikten sonra tıkanıklığı açması gerekmişti. Gerekirse bunu yeniden yapardı.

Yapmak istediğin şeyi biliyorsun.

Aşağıda kendine kahveyle kahvaltı hazırladı, yapılması gereken telefon konuşmasını halledip Jake'e yemek hazırlamaya başladı. Koluyla kırıntıları süpürdü ve tost makinesine iki dilim ekmek koydu. İkisi de bayattı ve kenarlarından biraz küflenmişlerdi ama iş görürlerdi. Francis, Jake'in hangi içeceği sevdiğini bilmiyordu ama bir yerlerde Neil'ın bitirme şansı bulamadığı şu portakal suyu vardı, bu da idare ederdi.

Nasıl devam edeceksen öyle başlamalıydın.

Tabakla plastik şişeyi yukarı taşıdı ve durdu, kulağını tavan arasının kapısına dayadı.

Sessizlik.

Ama emin olamıyordu. Bir şey duyduğunu düşündü. Jake birilerine mi fısıldıyordu? Öyleyse bile o kadar sessizdi ki Francis sözcükleri anlayamıyordu. Duyduğunun gerçek olup olmadığını bile bilmiyordu.

Francis kulak kesildi.

Sessizlik.

Sonra yine fısıltı.

Ensesindeki tüyler dikildi. Orada kimse yoktu, Jake kimseyle konuşuyor olamazdı ama Francis ya varsa diye mantıksız bir korkuya kapılmıştı. Ya çocuğu eve getirince bir şekilde başka birisi, başka bir şey de geldiyse. Tehlikeli bir şey.

Belki de Neil'la konuşuyor.

Bu saçmalıktı, Francis hayaletlere inanmazdı. Çocukken bazen babasının kilerinin oraya gidip çocukları yan yana, benzleri solmuş, sabırla beklerken hayal ederdi. Birkaç defa tahtanın ötesinden soluk alıp verişlerini duyduğunu bile zannetmişti. Ama bunlar gerçek değildi. Hayaletler sadece kafamızdadır. Senin aracılığınla konuşurlar, seninle değil.

Kapının kilidini açıp basamaklardan yavaşça çıktı, çocuğu korkutmak istemiyordu. Ama fısıltı sesi bir anda kesildi ve bu onu rahatsız etti. Jake'in ondan sır sakladığı fikrinden hoşlanmamıştı.

Tavan arasında çocuk yatağın üstünde ellerini dizinin üstüne koymuş oturuyordu ve Francis onun en azından dolaba koyduğu kıyafetlerden giymesine sevinmişti. Ama oyuncakların öylece durduğunu görünce biraz bozuldu. Güzel değiller miydi? Francis onları uzun süredir saklıyordu ve çocuk onlarla oynama şansı bulduğu için minnettar olmalıydı. Gözleri Jake'in pijamalarını aradı, oradaydılar, yatağın üstünde katlanmış duruyorlardı. Bu iyi olmuştu. Çocuğu geri verirken onlara ihtiyacı olacaktı.

"Günaydın Jake," dedi canlı bir sesle. "Görüyorum ki çoktan giyinmişsin."

"Günaydın. Okul kıyafetlerimi bulamadım."

"Bence bugün dinlenebilirsin."

Jake başını salladı. "İyi olur. Beni almaya babam mı gelecek?"

"Şey, *bu* biraz zor bir soru." Francis yatağa doğru yürüdü. "Şimdilik bunun için endişelenmene gerek yok. Bilmen gereken tek şey artık güvende olduğun."

"Tamam."

"Ve sana bakacağım."

"Teşekkür ederim."

"Kiminle konuşuyordun?"

Çocuk şaşırmış gibi görünüyordu. "Kimseyle."

"Evet, konuşuyordun. Kimdi o?"

"Hiç kimse."

Francis aniden çocuğun suratına tüm gücüyle bir tane patlatma isteği duydu.

"Bu evde yalan söylemek yok, Jake."

"Yalan söylemiyorum." Jake gözünü bir yere doğru çevirdi ve bir anlığına Francis onun gerçekte orada olmayan bir ses duyduğunu düşündü. "Belki de kendi kendime konuşuyordum. Eğer öyle olduysa özür dilerim. Bazen düşünürken böyle şeyler oluyor. Dikkatim hemen dağılıyor."

Francis sessizdi, cevabı değerlendirdi. Bir yere kadar mantıklıydı. O da bazen rüya âlemine dalıp gidiyordu. Demek ki Jake de ona benziyordu, ne güzel, çünkü bu sayede düzeltebileceği bir şey çıkmıştı.

"Bunun üzerinde konuşuruz," dedi. "Bak, sana kahvaltını getirdim."

Jake tabakla şişeyi aldı ve uyarı gerekmeden teşekkür etti, bu da iyiye işaretti. Herhalde iyi terbiye edilmişti. Ama tabaktaki şeye baktığı halde onu yemeye başlamamıştı. Francis küfü gördü. Herhalde Jake bunu beğenmemişti.

Francis çocukken buna talim ederdi.

"Aç değil misin Jake?"

"Şimdilik değilim."

"Ama yemezsen büyüyemezsin," dedi Francis sabırla. "Daha sonra ne yapmak istersin?"

Jake bir an sessiz durdu.

"Bilmem. Resim çizebilirim."

"Bunu yapabilirizl Sana yardım ederim."

Jake gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Ama sonra Francis'in ismini söyledi ve Francis kaskatı kesildi. Çocuk onu tanımıştı tabii, ama iyi bir evde mesafeyi korumak şarttı. Birbirleriyle yüz göz olamazlardı.

"Efendim," dedi Francis. "Bana böyle hitap edeceksin. Anlaşıldı mı?"

Jake başını salladı.

"Çünkü bu evde büyüklere saygı gösterilir, bu da anlaşıldı mı?"

Jake yeniden başını salladı.

"Onların bizim için yaptıklarını takdir ederiz." Francis tabağı işaret etti. "Bunu hazırlamak için uğraştım. Yemeğini bitir, lütfen."

Bir anlığına Jake'in yüzündeki tuhaf sükûnet soldu ve çocuk ağlamaklı oldu. Yine gözünü bir yerlere dikti.

Francis yumruğunu sıktı.

Hele bir kere söz dinleme, diye düşündü.

Bir kerecik.

Ama sonra Jake yeniden ona baktı, yeniden sakinleşmişti ve ekmeklerden birini aldı. Işığın altında ekmeğin kenarındaki küf iyice belli oluyordu.

"Peki," dedi. "Efendim."

Elli Sekiz

Çıkın'ı açıp içine baktığımda Jake'in mahremiyetinin sınırlarını ihlal ediyormuş gibi hissettim.

Çıkın, pek çoğu benim de geçmişimi, anılarımı barındıran bir kâğıt, metal ve incik boncuk karışımından ibaretti. Gördüğüm ilk şey renkli bir bileklikti. Bilekliği kesmektense plastik kısmı Rebecca'nın bileğine uyacak noktaya kadar çekilmişti. İlişkimizin ilk günlerinde gittiğimiz bir müzik festivalinden kalmaydı, Jake'in doğumunu geçtim, bunun düşüncesi bile yoktu. Rebecca ve ben arkadaşlarımızla kampa gitmiştik –bu arkadaşlar yıllar içinde bizden kopmuşlardı– ve hafta sonunu içki içip dans ederek geçirmiştik. Ne yağmur umurumuzdaydı ne de soğuk. Genç ve tasasızdık, şimdi bakınca, bileklik güzel günlerden kalma bir tılsım gibi görünüyordu.

Mükemmel bir seçim, Jake.

Çıkın'da kahverengi küçük bir kutu gördüm ve onu açınca bir an dünya ayağımın altından kaydı. Kutunun içindekini avcuma aldım. Bir diş, gerçek olamayacak kadar minicikti, avcumda havadan farksızdı. Jake'in düşen ilk dişiydi, Rebecca öleli çok olmamıştı. O gece yastığının arasına parayla beraber diş perisinden bir not bırakmıştım: dişini saklaması, onun özel bir şey olduğu yazıyordu. O günden beri bunu görmemiştim.

Onu yeniden kutusuna koydum, sonra katlanmış bir kâğıdı açtım. Ona çizdiğim resimdi bu: Acemice ikimizi yan yana çizmiştim, altında da o not vardı.

Kavga etsek bile birbirimizi çok seviyoruz.

Gözlerimden yaşlar boşaldı. Senelerdir ne kadar çok kavga etmiştik. Birbirimize çok benziyorduk ama anlaşmayı beceremiyorduk. Birimiz diğerine elini uzatınca her zaman bir şekilde ıskalıyordu. Ama Tanrım, bu gerçekti. Onu ne olursa olsun seviyordum. Onu çok seviyordum. Şimdi her nerede ise, bunu bilmesini umuyordum.

Diğer şeylere de baktım. Bazılarına dokunmak kutsal gibiydi ama bir yandan da tuhaf bir gizemleri vardı. Birkaç kâğıt parçası daha vardı ama içlerinden sadece bazıları anlamlıydı –mesela nadiren aldığı parti davetiyeleri gibi–, çoğu ise bana anlaşılmaz görünmüştü. Solmuş biletler ve fişler, Rebecca'nın el yazısıyla karalanmış notlar. Öylesine manasızdı ki Jake'in bunları özel olarak görme sebebini anlayamadım. Belki de onların sıradanlığından ve bariz anlamsızlığından etkilenmişti. Bunlar onun aklının ermeyec˜ği kadar yetişkinlere ait şeylerdi ama annesi onları saklıyorsa belki o da öyle yapmak istemişti. Onların ne olduğunu anlayınca annesini de anlayacaktı.

Sonra çok daha eski bir kâğıt buldum, spiralli defterden yırtılan kenarı aşınmıştı. Onu açınca Rebecca'nın yazısını hemen tanıdım. Onun yazdığı bir şiir, mürekkebin solukluğuna bakılırsa ergenliğinden kalmaydı. Okumaya başladım.

Kim ki kapısını aralık bırakır, fısıltılar çok geçmeden kulağına çalınır.
Kim ki dışarıda tek başına oynar, gün gelince evin izini boşuna arar.
Kim ki pencereyi açık bırakır, o gelip camını tıklatır.
Kim ki yalnızlıkla mutsuzluğa kapılır, fısıltı adam gelip onu kaçırır.

Yeniden okudum. Oda etrafımdan siliniyordu sanki, yazıyı yine incelendim. Rebecca'nın el yazısıydı, bundan emindim.

Benim tanıdığımdan daha çocukça idi ama karımın el yazısını biliyordum.

Jake tekerlemeyi buradan öğrenmişti.

Annesinden.

Rebecca gençken bunu biliyordu ve defterine yazmıştı. Frank Carter'ın cinayetleri sırasında Rebecca'nın on üç yaşında olması gerektiğini hesaplamıştım. Belki işlenen cinayetler o yaşta bir kızın ilgisini çekebilecek türdeydi.

Ama bu Rebecca'nın tekerlemeyi nereden duyduğunu açıklamıyordu.

Notu bir tarafa koydum.

Çıkında pek çok fotoğraf vardı, çoğu öyle eskiydi ki eski tip makineyle çekilmiş olmalıydılar. Ben çocukken annemle bayramlarda fotoğraf çektirip fotoğrafın arkasına tarih atardık. Görünen o ki Rebecca'nın ailesi de bunu yapmıştı.

2 Ağustos 1983, İki günlük.

Fotoğrafı çevirince kucağında bir bebekle kanepede oturan bir kadın gördüm. Bu Rebecca'nın annesiydi. Onu pek tanımıyordum, coşkulu bir kadındı, maceraperestliğini kızına geçirmişti. Burada çok bitkin ama heyecanlı görünüyordu. Bebek sarı yün battaniyeyle kundaklanmış uyuyordu. Tarihten bunun Rebecca olduğu anlaşılıyordu ama onun bir zamanlar bu kadar minicik olduğuna bir türlü inanamıyordum.

21 Nisan 1987, Poohstick oynarken.

Burada Rebecca'nın babası yeşillikler içindeki bir yerde tahta bir köprüde durmuş, Rebecca'yı akan suya çubuk atabilsin diye kucağına almıştı. Rebecca sırıtarak kameraya bakıyordu. Dört yaşında bile değildi ama büyüyünce nasıl biri olacağı şimdiden anlaşılıyordu. O zaman bile tanıdık gülümsemesi yüzündeydi.

3 Eylül 1988, Okulun ilk günü

Burada Rebecca küçük bir kızdı, mavi kazakla pilili gri eteğini giymiş, okulun önünde gururla dikiliyordu.

Rose Terrace okulunun önünde.

Birkaç saniyeliğine gözümü fotoğrafa diktim.

Okulu artık tanıyordum, fotoğraftaki de kesinlikle Rebecca'ydı ama bu ikisi bir araya gelmiyordu. Yine de ikisinde de hata yoktu. Bunlar aynı parmaklıklar, aynı merdivenlerdi. Arkadaki duvarda siyah taşa KIZLAR sözcüğü oyulmuştu. Orada duran da benim karımın çocukluk hâliydi.

Okulun ilk günü.

Rebecca burada, Featherbank'te yaşamıştı demek.

Keşfettiğim şey beni hayrete düşürmüştü. Bunu nasıl olur da bilmezdim? Rebecca'nın güneydeki ailesini ölümlerinden önce birkaç kez ziyaret etmiştik, gerçi Rebecca'nın oraya küçükken taşındığını biliyordum, orası kesinlikle onun için *ev* demekti: Kendini oralı sayıyordu. Ama belki de orası yalnızca bir ergen olarak kendi yaşamının çiçek açmaya başladığı yerdi. Orada arkadaşlar edinmişti ve yetişkinliğinde aklında kalan oradaki anılar olmuştu. Zira kanıt tam da önümdeydi. Rebecca çocukken burada yaşıyordu, hiç değilse okula başlama yaşı gelene dek.

Fısıltı Adam tekerlemesini duyabileceği yaşa dek.

Jake'in tablette yeni evimizi görür görmez ona yapışması aklıma geldi. Onun fotoğraflarını görünce diğerlerine bakmamıştı bile. Bu tesadüf olamazdı. Sakladığı diğer fotoğraflara çabucak göz attım. Çoğu tatilde çekilmişti ama birkaçında nerede çekildiği daha anlaşılırdı. New Road'da dondurma yiyen Rebecca. Anayolun kaldırımında üç tekerlekli bisiklete biniyor.

Sonra...

Sonra bizim ev.

Arka plan aynı okul fotoğrafındaki gibi uyumsuzdu. Rebecca olmaması gereken, olamayacağı bir yerdeydi. Fotoğrafta yeni evimizin önündeki kaldırımda duruyordu, bir ayağını da gerideki araba yoluna atmıştı. Arkada duran ev, tuhaf açıları ve garip pencereleriyle korkutucu görünen ev, cesaretini kanıtlamak için evin arazisine bir adım atan kızın üstüne kâbus gibi çökmüştü.

Mahallenin perili evi. Çocuklar oraya gitmek üzerine iddiaya girerdi. Orada fotoğraflar çektirirlerdi.

Demek ki Jake'in evi görür görmez isteme sebebi buydu. Çünkü annesini onun önünde dikilirken görmüştü.

Sonra fotoğraftaki Rebecca'yı dikkatle inceledim. Yedi-sekiz yaşlarında olmalıydı ve üzerinde mavi beyaz ekose elbiseden dizindeki yara görünüyordu. Fotoğraf rüzgârlı bir günde çekilmiş olmalıydı çünkü saçı bir yöne doğru savrulmuştu.

Jake'in kendisiyle beraber pencerede çizdiği kızın aynısıydı.

Bunu nihayet anladığımda gözyaşlarımı zor tuttum.

Her ne kadar gülünç gelse de, oğlumun hayali arkadaşının sırf Jake'in hayal gücünün ürünü olmayabileceğini düşünecektim neredeyse. Herhalde durum buydu, yani eğer oğlum hayaletler veya hortlaklar görmüyorsa. Hayali arkadaşı yalnızca çok özlediği annesinin onun yaşındaki hâliydi. Onunla her zamanki gibi oynayabilecek biri, ona içine düştüğü berbat dünyada yol gösterecek biri.

Fotoğrafı çevirdim.

1 Haziran 1991. Cesaret.

Oraya ilk taşındığımızda nasıl odadan odaya bir şeyler arıyormuş gibi koşturduğu aklıma gelince kalbim paramparça oldu. Onu ne kadar hayal kırıklığına uğratmıştım. Durumu zaten kötüydü ama ben de yardımcı olabilirdim, olmalıydım. Daha dikkatli, daha ilgili davranabilirdim, kendi derdime dalıp onu görmezden gelmiştim. O da kendini bir hatırayla avutmak zorunda kalmıştı.

Fotoğrafı bıraktım.

Çok özür dilerim, Jake.

Sonra, ne olursa olsun, geri kalanları incelemeye devam ettim. Her parça ayrı can yakıcıydı. Çünkü o an oğlumu sonsuza dek yitirdiğime, hayatımın sonuna kadar ona en fazla bu kadar yakın olabileceğime emin olmuştum.

Sonra son kâğıt parçasını açtım ve orada gördüğüm şey karşısında donup kaldım. Ne olduğunu anlamak için bir an gerekti.

Sonra telefonumu kaptığım gibi evin kapısına gittim.

Elli Dokuz

"Sakin ol," dedi Amanda. "Ne buldun?"

Gece boyunca hiç durmadan çalışmıştı ve şimdi saat dokuzda bunun her dakikasının acısı çıkıyordu. Neredeyse yorgunluktan bayılacaktı. Kemikleri ağrıyordu, düşünceleri yararsız ve dağınıktı. Şimdi istediği son şey telefonda kendi kadar dağılmış Tom Kennedy'nin laf salatasını dinlemekti.

"Dedim ya," dedi. "Resim."

"Kelebek resmi."

"Evet."

"Bir dakika sakin olup bunun ne anlama geldiğini açıklar mısın?"

"Jake'in Özel Şeyler Çıkını'ndaydı."

"Neyinde?"

"Koleksiyon yapıyor. Kendisi için anlamı olan şeyleri biriktiriyor. Bu resmi orada buldum. Garajdaki kelebeklerden birini çizmiş."

"Tamam."

Amanda vızır vızır işleyen operasyon odasına baktı. Burası da kendi kafası kadar kaotikti. *Odaklan.* Kelebek resmi vardı. Tom Kennedy bir şeyler anlamıştı ama kendisi bunun ne olduğunu bilmiyordu.

"Resmi Jake mi çizdi?"

"Hayır! Zaten sıkıntı o. Çok güzel çizilmiş, yetişkin elinden çıkmış gibi. Ama kelebekleri okulun ilk gününün akşamında çiziyordu. Demek ki birisi bunu ona aynı şeyi çizsin diye verdi. Çünkü başka türlü onları nasıl görecek? Garajda değiller miydi?"

"Garaj."

"Demek ki onları başka bir yerde gördü. İşte burada. Onları gören birisi çizimi ona verdi."

"Garajını gören biri mi?"

"Veya evi. Böyle söylemediniz mi? Norman Collins dışında başka kişilerin de cesetten haberleri olduğunu, Jake'i onlardan birinin kaçırmış olabileceğini söylemiştiniz ya?"

Amanda bunu sessizce değerlendirdi. Evet, böyle düşünüyorlardı. Ayrıca Kennedy'nin keşfi muhtemelen işe yaramaz olsa bile, kendisi de daha fazlasını yapamamıştı.

"Resmi kim çizdi?" dedi.

"Bilmiyorum. Yeni görünüyor, o yüzden okuldan birinin olabileceğini düşünüyorum. Jake onu ilk gün eve getirip kopyaladı."

Okul.

Neil Spencer'ın kaybolduğu ilk günlerde çocukla bir şekilde düzenli alakası olan herkesle konuşmuşlardı ve bu öğretmenleri de kapsıyordu. Yine de şüpheli bir şeyle karşılaşmamışlardı. Hem Jake okula sadece birkaç gün gitmişti. Bu resim olayla alakalıysa bile herhangi bir yerden bulunmuş olabilirdi.

"Emin misiniz?"

"Hayır," dedi Tom. "Ama bir şey daha var. O akşam Jake orada olmayan biriyle konuşuyordu. Bunu yapıyordu, anlatabildim mi, hayali arkadaşı vardı yani. Bir sefer 'yerdeki oğlan' dedi. Bunu da, kelebekleri de şayet birinden duymadıysa nasıl bilecek?"

"Bilmem."

Her şeyin tesadüf olabileceğini söylememek için dilini tuttu, değilse de okula odaklanmaları için bir sebep yoktu. Onun yerine şu an sorulmasının daha doğru olduğunu düşündüğü bir konuya parmak bastı.

"Bundan daha önce bahsetmeyi düşünemedin mi?"

Cevap gelmedi. Belki de Amanda bel altından vurmuştu. Sonuçta adamın oğlu kaybolmuştu ve bazı şeyler ancak sonradan anlaşılırdı. Resimler ve hayali arkadaşlar. Pencerenin dışında fısıldayan canavarlar. Yetişkinler çocukları her zaman ciddiye almazdı. Yine de Tom Kennedy bunu önceden söylese, o da onu dinlemiş olsa işler şimdi sarpa sarmazdı. Pete hastanede, Jake Kennedy kayıp, o da burada tükenmiş halde olmazdı. Sesindeki suçlamayı bastırmak imkânsızdı.

"Tom? Niye bir şey söylemedin?"

"Ne anlama geldiğini bilemedim," dedi.

"Belki bir anlamı yoktur, ama... Of, kahretsin, bir dakika bekle."

Ekranına bir uyarı düşmüştü. Amanda mesajı açtı. Liz Bamber, aile polis memuru Karen Shaw'ın evine gidince kapıyı kimse açmamıştı. Amanda kaşlarını çatıp telefonu kulağına bastırdı. Tom konuşmayı kestiğinden, Amanda arka plandaki trafiği duyabiliyordu.

"Neredesin?" diye sordu.

"Okula gidiyorum."

Tanrım. Seri bir hareketle öne eğildi.

"Bunu lütfen yapma."

"Ama..."

"Aması yok. Fayda etmez."

Gözlerini kapatıp alnını ovuşturdu. Adam ne halt ettiğini düşünüyordu acaba? Gerçi oğlu kaybolduğu için düzgün de düşünemiyordu zaten.

"Beni dinle," dedi. "Kulağını aç ve dinle. Karen Shaw'ın evine dönmen gerekiyor. Komiser Yardımcısı Liz Bamber orada seni bekliyor. Ona seni emniyete getirmesini söyleyeceğim. O zaman resim üzerine konuşuruz, tamam mı?"

Tom cevap vermedi. Amanda onun düşündüğünü tahmin ediyordu. Tom, Jake'e yardım etme azmiyle onun otoriter ses tonu arasında kalmıştı.

"Tom? İşleri daha da batırmayalım."

"Tamam."

Kapattı.

Kahretsin. Amanda, Tom'un kendisine inanıp inanmadığından emin değildi ama şimdilik yapacak bir şey yoktu. O arada Liz'e komutları gönderdi ve sandalyesine yaslanıp birazcık canlanmaya uğraştı.

Masasına bir rapor daha geldi. Gözlerini bu yararsız belgeyi okumak amacıyla tekrar açtı. Komşular hiçbir şey görmemiş, duymamışlardı. Francis Carter veya David Parker veya kendine her ne isim taktıysa o, bir şekilde eve girip kıdemli bir polisi öldürmeye teşebbüs etmiş, bir çocuk kaçırmış ve dikkat çekmeden kaçmayı becermişti. Adamda kelimenin tam anlamıyla eşek şansı vardı.

Tabii sırf şans değildi. Yirmi sene önce zayıf, kırılgan bir oğlan olabilirdi ama belli ki yıllar onu bu kaçık, tehlikeli adama dönüştürmüştü. Karda yürürken izini belli etmeyen bir adama.

Amanda içini çekti.

O zaman el mahkûm okula bakacaklardı.

Bir kez daha bakalım, bari.

Altmış

Karen Shaw'ın evine dön.

Bir anlığına bunu yapmalıymışım gibi geldi. Sonuçta Komiser Beck polisti ve mantığım bana polisi dinlememi söylüyordu. Sözleri de canımı yakmıştı. Batırdığım diğer her şeyden daha önemlisi polisten fazla şey saklamış olmamdı ve bunu Jake'i korumak için yapmış olmak sonuçları değiştirmiyordu.

Yani kaybolmasının sebebi bendim.

Bu yüzden Komiser Beck'i beni ciddiye almadığı için suçlayamazdım ama o, Jake'in çizimini görmemişti. Bu resmi çizen onu kopyalasın diye Jake'e vermişti, hem de yakın zamanda.

O zaman Jake onu neden saklamıştı?

Resmin ne özelliği vardı?

İlk günden sonra olanları hatırladım. Tartışmıştık. Bilgisayarda yazdıklarımı görmüştü. Aramız açıktı. Bu resmin Özel Şeyler Çıkını'na gidecek tek bir özelliği olduğunu düşünüyordum. Onu Jake'e benim göstermediğim nezaketi, anlayışı gösteren biri vermişti.

Bu düşünceyle kararımı vermiştim.

Okula tam zamanında yetiştim. Kapılar hâlâ açıktı ve bahçede oyalanan birkaç öğrenciyle veli vardı. Müdüriyete gitmeyi düşündüm, gerekirse bunu yapardım da, ama orası bir çelik kapıyla okulun kalanından ayrılmıştı. Burada ise gerek görürsem doğrudan Jake'in sınıfına gidebilirdim.

Kapıdan kalbim çarparak koştum, eve dönmekte olan Karen'ın yanından geçtim.

"Tom..."

"Bir dakika."

Bayan Shelley kapıda dikiliyordu, son gelen çocuklar da onun yanından geçip giriyorlardı. Kadın beni görünce telaşlandı. Herhalde en az içimde olduğu kadar dışarıdan da zıvanadan çıkmış görünüyordum.

"Bay Kennedy..."

"Bunu kim çizdi?" Kâğıdı açıp kelebek resmini gösterdim. "Kim çizdi?"

"Anlamıyo..."

"Jake *kayboldu*," dedim. "Anladınız mı? Biri oğlumu kaçırdı. Jake okulun ilk günü eve bu resmi getirdi. Bunu kim çizdi öğrenmek istiyorum."

Başını salladı. Ona bir anda anlayabileceğinden çok daha fazla bilgi vermiştim ve onu omuzlarından silkeleyip durumun ciddiyetini kafasına sokmamak için kendimi zor tuttum. O zaman Karen'ın yanıma gelip elini hafifçe koluma dokundurduğunu fark ettim.

"Tom. Sakin olmaya çalış."

"Sakinim zaten." Kelebek resmini işaret ederken gözüm hâlâ Bayan Shelley'nin üstündeydi. "Bunu kim çizdi? Öğrenci mi? Öğretmen mi? Sen mi?"

"Bilmiyorum!" Telaşlanmıştı, onu korkutmuştum. "Emin değilim. George olabilir."

Kâğıdı daha kuvvetli kavradım.

"George mu?"

"Bizim yardımcı öğretmenlerden biri. Ama..."

"Şimdi burada mı?"

"Öyle olması lazım."

Arkasındaki koridora baktı ve bu benim oraya doğru gitmeme yetti.

"Bay Kennedy!"

"Tom..."

İkisini de görmezden gelip vestiyerlere göz gezdirdim. Jake'in sınıf arkadaşları, orada –Jake'in de olması gereken yerde– eşyalarını yerleştirip koşa koşa ana salona çıkıyorlardı. Ana salon etrafta gezinip sınıflarını arayan çocuklarla doluydu. Aralarından geçip salonun ortasında durdum, bakındıkça başım dönüyordu. Jake'in sınıfını da, George'un nerede olabileceğini de bilmiyordum. Başım dertteydi, bunu da içten içe biliyordum ama fark etmezdi. Çünkü Jake'i bulamazsam hayatın zaten önemi kalmazdı ve George buradaysa bir iş çevirme ihtimali...

Adam.

Karen'ın oğlunu tanıdım. Salonun diğer ucunda sürgülü tepsiye suluğunu koydu, kapıya doğru yürümeye başladı. Oraya koştum, danışmadan birini ve yaşlı bir adam olan bekçiyi ta uzaktaki bir koridorun ucunda gördüm. Bayan Shelley ihbar etmişti herhalde. Yabancı birinin okula sızması bunu gerektirirdi.

"Bay Kennedy!" diye bağırdı danışma görevlisi.

Ama sınıfa onlardan önce varıp çabucak içeri girdim, hâlâ önüme çıkan çocukları sağa sola devirmeyecek kadar aklım yerindeydi en azından. Sınıfın içi bir renk cümbüşüydü. Sarıya boyalı duvarlar bir sürü kâğıtla kaplıydı: çarpım tabloları, meyvelerle sayılar, altlarında yazılı komutları yerine getiren çöp adamlar. Ufak sıraların arasında yetişkin birini aradım. Sınıfın öbür tarafında elinde bir dosya tutan yaşlıca bir kadın şaşkınlıkla beni izliyordu ama görünürde başka yetişkin yoktu.

Sonra birinin kolumu tuttuğunu hissettim.

Dönünce yaşlı bekçiyi katı bir yüz ifadesiyle arkamda dururken gördüm.

"Burada olmamanız lazım."

"Tamam."

Elini üstümden atmamak için kendimi tuttum. Zaten önemi yoktu. George her kimse burada değildi. Ama bunun farkındalığının yarattığı gerginlik yüzünden adamın elini silkeleyiverdim.

"Tamam."

Sınıfın dışında bekçi kapıyı sertçe kapattı. Bayan Shelley elinde telefonuyla bana doğru geliyordu. Polisi aradı mı diye merak ettim. Aradıysa belki de beni ciddiye almaya başlamıştı.

"Bay Kennedy..."

"Biliyorum. Burada olmamam gerekiyor."

"Şu an mülkte izinsiz olarak bulunuyorsunuz."

"O zaman beni sarıya koyun."

Bir şey söylemek üzereydi ama sonra vazgeçti. Her şeyden çok, endişeli görünüyordu.

"Jake kayboldu demiştiniz?"

"Evet," dedim. "Dün gece kaçırıldı."

"Üzgünüm. Ne vaziyettesiniz hayal bile... Yani üzgün olduğunuzu anlıyorum tabii."

Bundan emin değildim. Panik şu an içimde gergin tel gibiydi.

"George'u bulmam lazım," dedim.

"Burada değil."

Danışma görevlisi. Kollarını bağlamış dikilirken Bayan Shelley'den çok daha merhametsiz görünüyordu.

"Nerede?" dedim.

"Evdedir herhalde. Bir süre önce hastalandığını söylemişti."

Telaşım iyice yoğunlaştı çünkü bunun tesadüf olması imkânsızdı. Bu da o adamın *şu an* Jake'in yanında olduğu anlamına geliyordu.

"Nerede oturuyor?"

"Personel bilgilerini açıklamaya yetkim yok."

Onun yanından geçip müdüriyete dalmayı düşünmedim değil. Bekçi orada yolu tutmuştu ama adam altmışlarındaydı ve onu dövmeyi becerebilirdim. Sonra polisle, tutanakla uğraşmak gerekirdi ama eğer ofisi arayıp gereken şeyi bulacak vaktim olacaksa buna değerdi gerçi eğer elim boş kalırsa zarardayım demekti. Hele hapse girmemin Jake'e faydası hiç olmazdı.

"Polise açıklarsınız değil mi?"

"Tabii."

Arkamı dönüp geldiğim yoldan gittim. Gittiğimden emin olmak için beni takip ettiler. Dışarı çıkınca kapı üstüme kapanıp kilitlendi. Okul bahçesi şimdi beni kapının orada endişeyle bekleyen Karen hariç bomboştu.

"Sonunda," dedi. "Bunun için tutuklanabilirdin, biliyorsun değil mi?"

"Onu bulmam lazım."

"Bu George denen adamı mı? Kim ki o?"

"Yardımcı öğretmen. Jake'e aynısını yapsın diye bir kelebek resmi çizmiş. Çocuğun cesedini buldukları garajdaki kelebeklerden."

Karen şüpheci görünüyordu. Ağzımdan çıkanı duyunca bunun için onu suçlayamadım. Aynı Beck gibi diğerlerini inandırmak mümkün değildi. Jake'i kaçıran adamın cesetten haberi vardı, bu yüzden kelebekleri de yerdeki oğlanı da biliyor olmalıydı. Oğlum müneccim değildi ya. Kırılgan ve yalnızdı, böyle şeyleri başkasından duymuş olmalıydı. Ona ulaşabilecek biri.

Ona şu anda ulaşabilen biri.

"Ya polis?" dedi Karen.

"Onlar da inanmadı."

İçini çekti.

"Biliyorum," dedim. "Ama haklıyım Karen, ve Jake'i bulmam gerek. Onun başına bir şey gelebileceğini, şimdi bensiz olduğunu, tüm bunların sorumlusu olduğumu düşünmeye katlanamıyorum. Onu bulmam *gerekiyor*."

Bir an sessizce söylediklerimi düşündü. Sonra yeniden içini çekti.

"George Saunders," dedi. "Okulun internet sitesindeki tek George. Sen içerideyken adresini buldum."

"Tanrım."

"Dedim ya, bir şeyler bulmakta mahirimdir."

Altmış Bir

"Bence bunu çizmesen daha iyi."

Küçük kızın sesi telaşlıydı. Dar tavan arasında ileri geri dolanıyordu. Kimi zaman durup Jake'in çizimine bakıyordu. Şimdiye dek bir şey söylememişti ama George'un ona kopyalaması için çizdiği evi ve bahçeyi bırakıp savaş sahnesi çizmeye başladığında konuşma ihtiyacı hissetmişti.

Kat kat çemberler.

Güç alanları ya da geçitler. Hangisi bilmiyordu, belki de bunun önemi yoktu. Korunmak veya kaçmak için bir şeydi, ikisi de iş görürdü. Onu koruyacak veya buradan uzaklaştıracak, George'a, onun merdivenin altından yayılan berbat varlığına karşı duracak herhangi bir şey. George çıkarken kapıyı kilitledi mi onu bile bilmiyordu ve küçük kızın onun oraya gizlice inip bakmasını istediğini düşündü. Bunu yapamazdı, eğer giriş kapısına gidebilse bile...

"Lütfen dur, Jake."

Durdu. Elinin titremesinden kalemi zor tutuyordu, onu öyle bastırmıştı ki geçidi çizerken artık kâğıdı yırtıyordu.

"Elimden geleni yaptım," dedi. "Daha fazlasını yapamam."

George ona evle bahçesini çizmesi için dört kâğıt vermişti ve üçünü çoktan kullanmıştı. Ama resim çok zordu. Bir yandan George'un bunu kasten yaptığını düşündü. İğrenç kahvaltı gibi bu da bir sınav olabilirdi. Okuldaki sınavlarda öğretmenler

başarılı olmalarını isterdi ama o George'un bunu istediğini hiç sanmıyordu. Bayan Shelley ilk gün onu sarı bölgeye koyunca muhtemelen buna sevinmemişti. Ama George onu doğrudan kırmızıya göndermek için bahane arıyor gibiydi.

Jake de elinden geleni yapmıştı. Kalan son kâğıda da savaş sahnesi çiziyordu işte. Yaratıcılık iyi bir şey değil miydi?

Babası resimlerini hep beğenirdi.

Yine de şimdi babasını aklına getirmese daha iyiydi. Yeniden çizmeye başladı. Kat kat çemberler. Kız haklıysa bile artık kendini tutamıyordu. Eli kontrolden çıkmaya başladıysa bile tümüyle telaşa kapılmasını önleyen tek şey buydu. Belki de telaş böyle bir şeydi zaten.

Merdivenin dibindeki kapı açıldı.

Kat kat çemberler.

Ayak sesleri yukarı çıktı.

Sonra kâğıt mürekkebe dayanamayıp yırtıldı. Çöp adam dışarı çıktı.

Artık güvendesin, diye düşündü Jake.

George odaya girdi.

Yüzü gülüyordu ama bir tuhaflık vardı. Sanki George kendine dar gelen rahatsız bir baba kostümü giymişti ve asıl istediği onu olabildiğince çabuk üzerinden çıkartmaktı. Jake onun altında ne var görmek istemiyordu. Kalbi de vücudu gibi titreyerek ayağa kalktı.

"Haydi, bakalım!" dedi George. "Bakalım neler yaptın."

Bir adım uzağında durdu. Resmi görebiliyordu.

Gülümsemesi yok oldu.

"Bu ne lan?"

Jake kaba sözcüğü duyunca gözlerini kırpıştırdı ve gözyaşlarını hissetti. Daha ne olduğunu anlamadan ağlamaya başladı. İçinde tuttuğu gözyaşlarını salma isteği de çok şiddetli hâle gelmişti. Onu tutan tek şey George'un yüzündeki ifade oldu. George gerçek duygularını istemiyordu. Eğer Jake kendini bırakırsa George

o durana kadar bekleyip sonunda onu ağlatacak daha beter bir şey yapacaktı.

"Senden istediğim resim bu değildi."

"Ötekileri göster," dedi kız.

Jake gözlerini ovuşturup çizdiği diğer resimleri gösterdi.

Babamı istiyorum.

Sözcükler dilinin ucuna kadar gelmiş, dışarı çıkmaya çalışıyorlardı.

"Yapabildiğim kadar yaptım," dedi. "Olmadı."

George eğilip resimlere boş boş baktı. Havada vızıldayan tehdit hariç odaya sessizlik hâkimdi.

"Bunlar yeterince iyi değil."

Jake buna alınmadan edemedi. Güzel resim çizemediğini bilse de babası resimlerini yine de beğendiğini söylerdi çünkü...

"Elimden geleni yaptım."

"Hayır, Jake. Yapmamışsın *işte*. Zora gelemedin değil mi? Çalışman için bir sayfan daha vardı, sen de ona... Şunu çizdin." George küçümsemeyle savaş sahnesine işaret etti. "Evdeki şeyler hep parayla alınıyor. Parayı da ağaçtan toplamıyoruz herhalde."

"Özür dile," dedi küçük kız.

"Özür dilerim efendim."

"Özür dilemek fayda etmez Jake. Hem de hiç."

George ölümcül bir ifadeyle onu izliyordu. Kendini kontrol etmeye çalışıyor olmalıydı, çünkü elleri titriyordu. Jake resmin bahane olduğunu biliyordu. İçten içe George ona kızmak istiyordu. Ellerinin titreme sebebi bahanenin yeterince iyi olup olmadığına karar verememesiydi.

Kararını verdi.

"Bu yüzden cezanı çekmen gerekecek."

Sonra George kaskatı kesildi. Kostümünden sıyrılmıştı, Jake tüm iyilik ve nezaketin dağıldığını gördü, sanki hep rolden ibaret olmuşlardı. Sanki tişört gibi çıkarılıp atılıverecek şeylerdi. Önünde duran bir canavardan başkası değildi.

Burada onunla yalnızdı.

Canı yanacaktı.

Jake bacakları küçük yatağa değene dek geriledi.

"Babamı istiyorum."

"Ne?"

"Babam! Babamı istiyorum!"

George ona yaklaşmaya başladı, sonra Jake aşağıda bir yerlerden gelen alarm sesine irkildi ve George olduğu yerde kaldı. Çok yavaşça başını çevirip merdivene baktı. Vücudunun kalanı Jake'e dönüktü.

Alarm değil, diye düşündü Jake.

Kapı zili çalıyordu.

Altmış İki

Öfkeden alev alev yanan Francis çabucak birinci kattaki yatak odasına uğrayıp beyaz bir robdöşambr aldı. Sonuçta hasta olduğunu sanıyorlardı. Kendisini öfkesini gizleyecek kadar sakinleşmeye zorladı. Yine de onu fazla derine itmedi, elinin altında dursa iyi olurdu. İşine yarayabilirdi.

Kahrolası kapı zili.

Hâlâ çalıyordu. Aşağı indi. Polis değildir, diye düşündü. Eğer kapısına gelseler bile bu kadar kibar davranmazlardı. Giriş kapısının deliğinden baktı, zil kulağında gürültüyle, durmaksızın çınlıyordu. Kapı deliği basamaklarla bahçeyi geniş açıdan gösteriyordu ve vahşi bir azim ifadesiyle zile dayananın Tom Kennedy olduğunu gördü. Francis hafifçe irkildi. Kennedy onu hangi cehennemden bulmuş olabilirdi? Onu buraya polis dışında kim getirebilirdi?

Hem oğlunu geri alıp ne yapacaktı?

Francis kapıdan geriye bir adım attı. Kapıyı açmaya gerek yoktu, nasılsa Kennedy birazdan giderdi. Burada oyalanabileceğini düşünmek saçmalıktı.

Ama zil çalmaya devam etti.

Francis adamın yüzündeki ifadeyi yeniden değerlendirdi. Belki adam hakikaten kafayı oynatmıştı. Çocuğunu kaybetmek, bu Jake kadar açıkça ihmal edilmiş bir çocuk olsa bile, insanı böyle etkiliyordu demek ki.

Belki de bazı şeyleri yanlış anlamıştı.

Alnını kapıya dayadı, dışarıdaki adamla arasında sadece birkaç santim vardı. Kennedy'nin varlığının titreşimini kafatasında hissediyordu. Acaba Jake seviliyor olabilir miydi? Acaba oğluna o kadar değer veriyordu ki onun kaybı adamı delirtecek kadar ağır mı gelmişti? Bu düşünceyle Francis keder ve çaresizliğe gömüldü. Eğer doğruysa bu hiç adil değildi. Bunların hepsi haksızlıktı. Kimse küçük çocuklara o kadar önem vermezdi. İçten içe bunun farkındaydı, her zaman, ama şu anda bundan emin olmuştu. Onlar tamamen değersizdi. Hak ettikleri tek şey...

Zil hâlâ çalıyordu.

"Tamam," diye seslendi.

Kennedy onu duymuşsa da hiç aldırış etmemişti. Francis çabucak mutfağa gidip kurutma telinden aldığı küçük, keskin bir bıçağı robdöşambrın cebine soktu. Sonunda zil sustu. Francis hissettiği kederi bir yana bırakıp öfkesine odaklandı, onu her an ortaya çıkarmak üzere sakladı.

Ondan kurtul.

Çocuğu hallet.

Sonra en sevecen yüzünü takınıp kapıya gitti.

Altmış Üç

"Tamam."

Kapının ardından gelen sesi duyunca öyle şaşırdım ki parmağımı zilden çekmeyi unuttum.

Birinin cevap vereceği yönündeki umudumu çoktan kaybetmiştim. O sırada aslında yapacak daha iyi bir şey olmadığından ötürü kapıyı çalıyordum. Ne zamandır orada dikildiğimi bile bilmiyordum. O zile sanki ona basınca Jake kurtulacakmış gibi yapışmıştım.

Bir adım geri çekildim ve dönüp Karen'a baktım. Arabada oturmuş, endişeli gözlerle beni izliyordu. Telefonunu kulağına bastırmıştı. Polisi aramakta ısrar etmişti, ben de ona Komiser Beck'in numarasını vermiştim. Şimdi bana bakıp kafasını sallıyordu.

Kapıya döndüm, şimdi ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Jake'in Özel Şeyler Çıkını'na baktığımdan beri adrenalin kontrolü ele almıştı ve beni buraya sürüklemişti ama şimdi George Saunders'a ne diyeceğimi, hatta ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Anahtar kapıda döndü.

Babamın dünkü hâli aklıma geldi. Fena yaralanmıştı. Sağlam, çevik bir adamdı ama saldırgan onu çabucak alt etmişti. Babam silahsızdı, belki hazırlıksız yakalanmıştı ama yine de... Ben ne yapabilirdim ki?

İşte bunu hiç düşünmemiştim.

Kapı açıldı.

Kapının zincirli olmasını beklemiştim, belki de yarısı görünen Saunders aralıktan suçlu bakışlar atacaktı. Ama kapıyı ardına kadar, özgüvenle açtı ve adamın bu hareketi cesaretimi kırdı. Her yönden vasat bir adamdı, yirmilerinde olmalıydı ama çok daha genç gösteriyordu. Yumuşak, çocuksu bir havası vardı. Bu kadar zararsız görünen bir kişiyle daha karşılaşmamıştım.

"George Saunders?" dedim.

Uykulu uykulu başını salladı, beyaz robdöşambrına daha da sıkı dolandı. Siyah saçları karışıktı ve taranmamıştı, yüzünden yeni uyandığı anlaşılıyordu ve buna hem şaşırmış hem de biraz sinirlenmişti.

"Rose Terrace okulunda çalışıyorsunuz, değil mi?"

Kısık gözlerle bana baktı.

"Ha, evet."

"Oğlum o okulda. Onun öğretmenisiniz sanırım."

"Şey, yok. Öğretmen değilim, sadece asistanım."

"Üçüncü sınıf, Jake Kennedy."

"Doğru. Evet, benim sınıftaydı herhalde. Ama bence gidip onun öğretmeniyle konuşun." Kaşlarını çattı ama sebebi şüpheden çok uyku mahmurluğuydu, sanki o anda aklına bir şey gelmişti. "Okulla da olabilir. Adresimi nereden aldınız ki?"

Ona baktım. Yüzü solgundu ve sabahın sıcağına rağmen biraz titriyordu. Hakikaten hasta *görünüyordu*. Benden de tedirgin olmuştu ama bunun kim olduğumla alakası yoktu. Ben kapısında beliriveren bir veliden başkası değildim.

"Okulla alakalı değil," dedim.

"Neyle alakalı o zaman?"

"Jake kayboldu."

Saunders kafasını salladı, anlamamıştı.

"*Kaçırıldı*," dedim. "Neil Spencer gibi."

"Aman tanrım." Dehşetten donakaldı. "Çok üzgünüm. Ne zaman..."

"Dün gece."

"Aman Tanrım," dedi tekrar, sonra gözlerini kapatıp alnını ovuşturdu. "Vah vah. *Çok yazık.* Onunla pek vakit geçirmedik ama çok iyi bir çocuğa benziyor."

Öyle, diye düşündüm.

Ama ayrıca Saunders'ın şimdiki zamanda konuşmasından işkillendim ve önceki şüphelerim geri geldi. Beni buraya getiren kanıt pamuk ipliğine bağlıydı ve Saunders da karıncayı bile incitmeyecek bir tipe benziyordu. Hatta incitemeyecek bile denebilirdi. Hem de Jake'in kaçırılmasına samimiyetle şaşırmıştı. Adam hakikaten üzülmüştü.

Kelebek resmini gösterdim.

"Bunu ona siz mi çizdiniz?"

Saunders resme baktı.

"Yok, daha önce bunu görmedim."

"Bunu çizmediniz yani?"

"Hayır."

Bir adım geriledi. Elim titreye titreye kâğıdı tutuyordum ve tam olarak kapısında benim gibi biriyle yüzleşen bir adam gibi davranıyordu.

"Peki ya yerdeki oğlan ne olacak?"

"Ne?"

"*Yerdeki oğlan.*"

Bana gözünü dikti, artık dehşete kapılmıştı. Suçlandığını anlamaya başlamaktan sonra gelen bir korkuydu bu. Bunu da rol icabı yapıyorsa eğer, Oscar verilecek adamdı.

Hata yaptım, diye düşündüm.

Yine de.

"Jake!" diye bağırdım.

"Ne yaptığınızı..."

Eşikte neredeyse Saunders ile göğüs göğüse geldik ve yine seslendim.

"Jake!"

Cevap gelmedi.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Saunders öyle şiddetli yutkundu ki çıkardığı sesi duydum.

"Bay... Kennedy?"

"Efendim."

"Üzüntünüzü anlıyorum. *Gerçekten.* Ama beni korkutuyorsunuz. Ne oluyor bilmiyorum ama artık gidin lütfen."

Ona baktım. Gözleri korku doluydu ve *bunun gerçek olduğunu* düşündüm. Tüm vücudu en ufak hamlede kaçmaya hazır pozisyonda duruyordu. Ensesine vurup lokması ağzından alınacak bir adamdı ve ben de bunu yapmaya fazlaca yaklaşmıştım.

Saunders doğruyu söylüyordu.

Jake burada değildi ve ben...

Ve ben...

Kafamı salladım, kendim de bir adım çekildim.

Kaybolmuştum. Tamamen kaybolmuştum. Buraya gelmekle hata etmiştim. İşleri daha da batırmadan bana söyleneni yapıp Karen'ın evine dönmeliydim. İşi daha da beter etmeden ayakaltından çekilmem gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedim.

"Bay Kennedy..."

"Özür dilerim. Gidiyorum."

Altmış Dört

Burada dur.

Başka ne yapabilirdi zaten? Hiç.

Jake yatakta oturup kenarlara tutundu. George gidince merdivenin dibindeki kapıyı da kilitlemişti. Zil o zamandan beri çalıyordu. Bir dakika kadar daha böyle devam etti, sonunda durdu. Jake, George'un kapıyı açtığını, şimdi de kapıdaki her kimse onunla konuştuğunu tahmin etti. Öyle olmasa şimdiye kadar buraya gelmiş olurdu. Kapı çalınmadan önce her ne yapmayı düşündüyse ona devam ederdi.

Belki uslu durursam yapmaz, diye düşündü.

Belki burada beklerse George onu yeniden severdi.

"Böyle olmayacağını biliyorsun Jake."

Başını çevirince yanında küçük kızı gördü, yüzünde yine ciddi bir ifade vardı. Ama şimdi daha farklıydı. Korkuyordu, buna rağmen sessiz bir azimle doluydu.

"O kötü birisi," dedi. "Ve seni incitmek istiyor. Eğer buna izin verirsen öyle yapacak."

Jake ağlamaklı oldu.

"Ona nasıl engel olabilirim ki?"

Kızın yüzünde yumuşak bir tebessüm belirdi, sanki cevabı ikisi de biliyordu. *Hayır, hayır, hayır.* Jake odanın köşesine, merdivene giden kısa koridora baktı. Oraya gidemezdi. Aşağıda onu bekleyen şeylerle yüzleşemezdi.

"Yapamam!"

"Ya kapıdaki babansa?"

Jake tam da bu olasılığı düşünmeye cüret etmişti. Belki babası onu bulmak istiyordu ve bir şekilde bulmuştu, şimdi de aşağıdaydı.

Umut dünyası işte.

"Babam gelip beni alır."

"Tam da bunun için burada olduğunu bilmesi gerekiyor. Bunu kendisi bilemez." Kız düşündü. "Onunla ortada buluşabilirsiniz belki."

Jake başını salladı. Bu kadarı da fazlaydı canım.

"Aşağı inemem."

Küçük kız bir süre sustu. Sonra, "Bana rüyanı anlatsana," dedi alçak sesle.

Jake gözlerini kapattı.

"Anneni bulduğun günü görüyordun değil mi?"

"Evet."

"Bundan da baban dahil kimseye bahsetmedin. Çünkü çok korkuyordun. Ama şimdi bana anlatabilirsin."

"Olmaz."

"Olur," diye fısıldadı. "Sana yardım edeceğim. Salona girdin, ev bomboş hissettiriyordu. Baban yoktu değil mi? Hâlâ dışarıdaydı. Sen de salona girdin."

"Yapma," dedi Jake.

"Güneşliydi."

Jake gözlerini sımsıkı yumsa da bu işe yaramadı. Eski evdeki pencereden sızan güneş ışığının eğimini bile hatırlıyordu.

"Yavaş yavaş yürüyordun çünkü bir terslik olduğunu anlamıştın. Bir şeyler eksikti. Bunu bir şekilde anladın."

Şimdi Jake arka kapıyı, duvarı, tırabzanı görebiliyordu.

Hepsi yavaş yavaş açığa çıkıyordu.

Sonra...

"Sonra onu gördün," dedi kız. "Değil mi?"

Bu kâbus değildi, bu yüzden de uyanıp gördüğü şeyden kurtulamazdı. Evet, annesini görmüştü. Annesi merdivenin dibinde yatıyordu, yanağı halının üstünde, başı yana eğilmişti. Yüzü solgun, hatta biraz mavimsiydi ve gözleri kapalıydı. Kalp krizi geçirmişti, babası sonradan öyle demişti. O da buna anlam verememişti, böyle şeyler yaşlıların başına gelirdi. Ama babası bazen daha gençken de olabileceğini söylemişti, kalp eğer fazla...

Sonra hayal canlılığını yitirdi ve Jake gözyaşlarına boğuldu. İkisi de ağladılar.

Ama bu sonrasıydı. O an öylece durdu, orada gördüğü şeyi yoğun duyguları yüzünden düzgün algılayamadığını anlamıştı.

"Onu gördüm," dedi.

"Ve?"

"Ve sadece annemdi."

Ama o yalnızca annesiydi. Bir canavar değildi. Canavar gibi olan şey tüm bunların ona ne hissettirdiği ve ne anlama geldiğiydi. O an sanki orada kendisinden bir parça yatıyordu ve Jake, içinde patlayan duyguları anlatacak sözcükleri bulamıyordu, evreni meydana getiren büyük patlama kadar kocamandı.

Ama yalnızca annesiydi. Ondan korkmasına gerek yoktu.

"Şimdi aşağı inmemiz lazım." Küçük kız elini onun omuzuna koydu. "Korkacak bir şey yok."

Jake gözlerini açıp ona baktı. Kız hâlâ oradaydı, her zamankinden daha gerçekti ve Jake, kendisini bu kadar seven başka birisini tanımıyordu.

"Sen de benimle gelecek misin?"

Gülümsedi.

"Tabii ki geleceğim. *Her zaman*, güzel oğlum benim."

Sonra ayağa kalkıp Jake'in ellerinden tuttu, onu da ayağa kaldırdı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu kız.

Altmış Beş

"Özür dilerim. Gidiyorum."

Kimden özür diliyordum onu bile bilmiyordum. Herhalde Saunders'tan. Sonuçta ortada doğru düzgün kanıt yokken adamın kapısına dayanıp onu suçlamıştım, korkutmuştum. Ama özür bundan fazlasıydı. Jake'ten, Rebecca'dan özür diliyordum. Kendimden bile. Hepimizi hayal kırıklığına uğratmıştım.

Dönüp Karen'a baktım. Telefon hâlâ kulağındaydı ama kafasını yeniden bana doğru salladı.

"Bakın," dedi Saunders yavaşça. "Sorun değil. Dediğim gibi, üzüntünüzü anlıyorum. Şimdi neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. Ama..."

Sesi kesildi.

"Biliyorum," dedim.

"Polisle seve seve konuşurum. Umarım onu bulursunuz, oğlunuzu yani. Umarım her şey bir yanlış anlaşılmadan ibarettir."

"Teşekkür ederim."

Başımı salladım ve evin içinde bir yerlerden gelen gürültüyü duyduğumda dönüp arabaya gitmek üzereydim. Durup Saunders'a baktım. Uzaktan bir vurma sesi geliyordu ve birileri bağırıyordu ama ses öyle zayıftı ki zor duyuluyordu.

Saunders da bunu duymuştu. Arkam dönükken yüz ifadesi değişmişti ve şimdi pek de öyle hasta, yumuşak başlı veya zararsız görünmüyordu. Sanki insanlık maskesini düşürmüş bir yaratıkla karşı karşıya kalmıştım.

Kapıyı hızla yüzüme kapatmaya çalıştı.

"Jake!"

Basamaktan atılıp bacağımı kapının arasına tam zamanında soktum. Kapı dizime çarpıp canımdan can aldı ama acıyı görmezden gelip kapıyı ittim. Kapının pervazına tutunup tüm gücümle yüklendim. Saunders öbür tarafta oflayıp puflayarak kapıyı bana doğru itiyordu. Ama ben ondan daha iriydim ve adrenalin patlaması da bunun üstüne kuvvet ekliyordu.

Jake bu evdeydi ve ben zamanında yetişemezsem Saunders onu öldürecekti. Saunders bundan kaçamazdı, biliyordum. Bunu denemezdi bile. Ama yine de beni dışarı atmayı becerirse oğluma bir şeyler yapabilirdi.

"Jake!"

Aniden direnç kesildi.

Herhalde Saunders geri çekilmişti. Kapı ardına dek açıldı ve ben sendeleyerek oturma odasına daldım, bir anlamda üstüne çullanıyor bir anlamda da düşüyordum. Ona çarptığımda böğrüme gönülsüzce vurdu ve geri devrilip yere yapıştık, ben onun üstündeydim, sağ kolumu gırtlağına dayayınca başı döşemeye doğru eğildi. Sol kolumla onun sağ kolunu bileğinden yere çivilemiştim. Benimle dövüşmek için doğrulmaya çalıştı ama ondan daha kalıplıydım ve onu halledeceğimden emindim.

Ama sonra bana doğru hamle yaptı ve böğrümde elini hissetim. Çok hafifçe vurmuştu ama acıtmıştı. Kendi başına korkunç değildi ama hastalıklı, mide bulandırıcıydı. Derin, içten, tuhaf. Bakınca böğrüme bastırdığı yumruğundan süzülerek giydiği beyaz robdöşambrı ıslatan kanı gördüm.

Elindeki bıçak içimde bir yere gömülmüştü ve adam ayaklanmaya uğraşırken tüm dünyam attığım öfkeli naralarla çınlıyordu.

Jake!

Gerçekten bağırdım mı yoksa bunu yalnızca aklımdan mı geçirdim emin değildim.

Saunders'ın dişleri yüzümden yalnızca birkaç santim uzaktaydı, tükürüyor, ısırmaya uğraşıyordu. Tüm ağırlığımla onu yere

bastırıyordum, gözümün önünde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı. Sonra yeniden kımıldadı, bıçak da onunla hareket etti, yıldızlar bu sefer patladı. Şimdi onu bırakırsam önce beni sonra Jake'i öldürecekti, ben de onu yere daha kuvvetli bastırdım, yıldızların patlaması da siliniyordu, şimdi yerlerini beyaz bir ışığa bırakıyorlardı. Ama onu bırakamazdım. Beni öldürürken onun ayağa kalkmasına engel olacaktım.

Jake.

Vuruşlar ve bağırış hâlâ yukarıda bir yerde devam ediyordu. Şimdi kelimeleri anlıyordum. Oğlum yukarıda bir yerden bana sesleniyordu.

Jake.

Yıldızlar yok oldu, beyaz ışık her yeri kapladı.

Özür dilerim.

Altmış Altı

Adrenalin insanı uyandırıyordu.

Francis Carter, diye düşündü Amanda.

Veya David Parker veya kendine her ne isim koymuşsa.

Emniyette okul personelini incelemişti, yirmili yaşlarda bir erkeği arıyordu. Orada çalışan bekçi dahil dört erkek vardı ve yalnızca birinin yaşı tutuyordu. George Saunders yirmi dört yaşındaydı ama Francis Carter şimdi yirmi yedisinde olmalıydı. Yine de sahte kimlik alırken yaşı yakın olsa yeterdi.

Neil Spencer kaybolduktan sonra Saunders'ın ifadesi alınmıştı ve ifadede şüphe uyandırıcı bir şey yoktu. Belgeyi yeniden okudu. Saunders mantıklı ve ikna ediciydi. Kaçırılma tarihi için mazereti yoktu ama bu şaşırtıcı değildi. Sabıkası yoktu. Dikkat çekici bir şeyi yoktu. Araştırılacak bir yönü yoktu.

Şimdi yeni bir araştırmanın sonucunda gerçek George Saunders'ın üç yıl önce öldüğünün anlaşılması hariç.

Amanda adrese giderken her şeyi daha iyi anlamıştı. Hedefin biraz gerisindeki bir harabede ön tarafa park etti, yanına bir minibüs yaklaştı, zıt yönlerden de iki araç gelip yokuşun biraz gerisinde durdular. Evin görüş alanının dışındaydılar, Saunders pencereden baksa bile bir şey göremeyecekti. Bu önemliydi. Adamın kendini içeri kapatıp onları bir de rehin alma işiyle uğraştırması isteyecekleri son şeydi.

İşler oraya gelmez zaten, diye düşündü. Köşeye sıkışırsa Jake Kennedy'yi hemen öldürürdü.

Yol boyunca telefonu susmadı. Dört cevapsız arama. İlk üçü yabancı bir numaradan gelmişti. Dördüncüsü hastanedendi. Demek ki Pete ile alakalı bir gelişme vardı.

İçinde bir şeyler kırıldı. Dün geceki kararlılığı aklına geldi. Pete'i kaybetmeyecekti, Jake Kennedy'yi bulacaktı. Ne kadar da aptalca fikirlere kapılmıştı. Ama şimdi bu duyguları bir kenara bırakıp kendini toparladı çünkü şimdi yapacak tek bir şey vardı.

Görev başındayken bir çocuğu daha kaybetmeyeceğim.

Arabadan indi.

Sokak sessizdi. Neredeyse terk edilmişti, şehrin uyurken yavaş yavaş ölen bir parçasıydı. Minibüsün açılan kapısını, asfalttaki ayak seslerini duydu. Yokuşun aşağı tarafında polisler toplanıyordu. Plana göre ilk önce yalnızmış gibi gidip Francis'i kapıyı açmaya ikna edecekti. O sırada içeri dalıp adamı kıskıvrak yakalayacaklardı.

Ama sonra Amanda, Karen Shaw'ın arabasını gördü. Evin oraya gidince George Saunders'ın kapısının açık olduğunu gördü ve koşmaya başladı.

"Acilen harekete geçin!"

Ön bahçeden patikaya, oradan oturma odasına gitti. Yerde karmaşa hâlinde vücutlar vardı, her yer kan içindeydi ama kim yaralı kim sağlam ilk bakışta anlaşılmıyordu.

"Yardım edin, ne olur."

Bu Karen Shaw'dı. Amanda ona doğru gitti. Shaw, Francis Carter'ın yanında diz çökmüş, adamın kolunu oynatmasını engellemeye uğraşıyordu. Aralarında Tom Kennedy, Francis Carter'ı yere bastırıyordu. Carter yere mıhlanmış, gözleri sımsıkı kapalı halde hareket etmeye uğraşıyordu ama ikisinin ağırlığı onu olduğu yerde tutmaya yetiyordu.

Amanda yukarıda bir yerden gelen vurma sesini ve bağırışı duydu.

"Baba! Baba!"

Bir düzine polis içeriye akın etti.

"Onu hareket ettirmeyin," diye bağırdı Karen. "Bıçaklandı."

Amanda, Carter'ın robdöşambrını sırılsıklam eden kanı görüyordu. Tom Kennedy tamamen hareketsizdi. Ölü müydü diri miydi anlaşılmıyordu.

Bugün onu da kaybettiyse...

"Baba! Baba!"

En azından elinden hâlâ bir şeyler gelebilirdi.

Merdivene koştu.

ALTINCI BÖLÜM

Altmış Yedi

Pete, insanın ölürken gözünün önünden hayatının bir film şeridi gibi geçtiğini duymuştu.

Bunun doğruluğunu şimdi anlamıştı ama bu zaten yaşarken de olurdu. *Her şey ne çabuk olup bitti*, diye düşündü. Çocukken kelebeklerin ve mayıs sineklerinin ömrüne hayret ederdi, bazıları yalnızca birkaç gün hatta birkaç saat yaşardı ve bunu aklı almazdı. Şimdi bunun her şey için geçerli olduğunu anlamıştı, önemli olan bakış açısıydı. Yıllar gitgide hızlanıyordu, tıpkı el ele verip giderek büyüyen bir çember oluşturan arkadaşlar gibi gece yarısı yaklaştıkça ivmeleniyorlardı. Sonra aniden bitti.

Geçmişten başlayarak gözlerinin önüne serildi.

İnsanın gözünün önüne geliyordu, şimdi onun için olduğu gibi.

Koridordan gelen yumuşak ışığın aydınlattığı odada huzur içinde uyuyan bir çocuğa baktı. Çocuk yana dönmüştü, saçı kulağının arkasına kıvrılmıştı, yüzünün önündeki bir eliyle diğerini tutmuştu. Bir çocuk, sıcak ve sevgi dolu, güvendeydi, korkmadan uyuyordu. Yerde açık duran eski bir kitap vardı

Baban çocukken bu kitapları çok severdi.

Sonra bir patika vardı. Yaz gelmiş, doğa uyanmıştı. Gözlerini kırpıştırarak etrafa bakındı. Sıcak asfaltın iki yanındaki çalılar hayatla dolmuş parlıyorlardı, tepesinde ağaçların dalları kavuşmuş, dünyaya yeşil, limon sarısı tonunda gölgeler düşüren bir

çatıya dönüşmüşlerdi. Tarlalarda kelebekler uçuşuyordu. Burası ne güzeldi. Daha önce bunu fark etmek için fazla meşguldü. Bakmakla öyle meşguldü ki görememişti. Şimdi bunu nasıl kaçırdığına şaşıyordu.

İşte, bir sahne daha, öyle korkunçtu ki aklı onu göstermeyi reddetti. Şarap lekeli havada amaçsızca uçan sineklerin vızıltısını duydu ve artık çocuk olmayan çocuklara gözünü dikmiş öfkeli bir güneş gördü. Sonra, merhametli zaman geriye daha hızlı aktı. Geriye bir adım attı. Bir kapı kapandı. Asma kilit tıkırt etti.

Hiç kimse cehennemi bir kere bile görmemeliydi.

Oraya yeniden bakmaya gerek yoktu.

Şimdi kumsaldaydı. Bacaklarının altındaki kum ipek gibi yumuşacıktı, havayı dolduran sıcak güneş onu ısıtmıştı. Önündeki denizde gümüş tüylerden köpükler vardı. Yanı başında bir kadın, o kadar yakınında oturuyordu ki kadının çıplak kolundaki tüyler kendi tenini gıdıklıyordu. Kadın diğer elindeki bir fotoğraf makinesini ikisine doğrultmuştu. Gülümsemeye çalıştı, güneşte gözleri kısılmıştı. O an çok mutluydu, o zamanlar bunu fark etmese de çok mutluydu. Onu çok seviyordu ama bunu nasıl ifade edeceğini hiçbir zaman bilememişti. Ama artık biliyordu, çok basitti. Kadın fotoğrafı çektiğinde kadına baktı, kendine kelimeleri hissetmek ve onları söylemek için izin verdi.

"Seni seviyorum."

Kadın ona gülümsedi.

İşte, bir ev. Bodur, çirkin, nefret dolu, aynı içinde oturan adam gibi, içeri girmek istemiyordu ama yapacak bir şey yoktu. Yine küçük bir çocuktu ve bu onun eviydi. Ön kapı yıpranmıştı, ayağının altındaki halı toz kaldırıyordu. Kızgınlık havayı ağırlaştırıp karartmıştı. Oturma odasında huysuz bir ihtiyar ateşin karşısındaki koltukta oturuyordu. Dizlerinin üstündeki koca göbeği kirli kazağını geriyordu. Adamın yüzünde küçümseme vardı. Şayet yüzüne bir ifade yerleştiyse her zaman bu ifade olurdu.

Ne beceriksiz bir çocuktu. Ne kadar işe yaramaz olduğu ortadaydı, hiçbir şeyi de doğru düzgün yapamıyordu.

Bunlar doğru değildi.

Beni tanımıyorsun, dedi.

Hiç tanımadın.

Çocukken babası yabancı bir dil gibiydi ama şimdi onu sular seller gibi konuşuyordu. Adam onun başka birisi olmasını istemişti ve bu da Pete'in kafasını karıştırmıştı. Ama babasını şimdi kitap gibi okuyordu ve mevzu hiçbir zaman *kendisiyle* alakalı olmamıştı. Kendi kitabı başkaydı, hep öyleydi. Yalnızca kendi olması gerekiyordu ve bunu anlamak zaman, fazla uzun bir zaman almıştı.

Bir çocuğun yatak odasındaydı, penceresiz ve ufak bir odaydı ancak tekli yatağın iki katı kadar genişti.

Uzanmış, çarşaflarla yastığın aniden tanıdık gelen kokusunu içine çekiyordu. Battaniyesi şilteyle tahta arasına sıkıştırılmıştı. İçgüdüsel olarak uzanıp yumuşak kumaşı yüzüne çekti, gözlerini kapatıp nefes aldı.

Bitti, anlamıştı. Hayatındaki tüm düğümler açılmış bir goblen gibi gözlerinin önüne serilmişti, şimdi onu görünce anlamıştı, sonradan bakınca anlamak kolay oluyordu.

Keşke yeniden yaşayabilseydi.

Bir kapı açılıyordu. Yıkık dökük koridordan gelen bir ışık huzmesi Pete'in üzerine düştü, sonra odaya bir adam çekingen adımlarla yaklaştı. Yavaşça, topallayarak yürüyordu. Sanki yaralanmıştı ve vücudu bir şekilde güçsüz düşmüştü. Adam yatağa yaklaşıp zar zor eğildi.

Bir süre ne yapacağını bilemeden Pete'in uyumasını izledi ve sonunda karara vardı. İyice eğilip ona sımsıkı sarıldı.

Pete o an derin rüyalarda kaybolmuş olsa bile kucaklandığını fark etti, en azından böyle hayal etti ve bir anlığına anlaşılmış ve affedilmiş hissetti. Sanki bir döngü tamamlanmış, bir şey bulunmuştu.

Sanki kayıp bir parçası yerine oturmuştu.

Altmış Sekiz

Amanda eve gittiğinde mektubu görse de hemen açmadı.

Üstündeki HMP Whitrow damgasından kimden geldiği anlaşılıyordu ve Amanda şimdi bununla uğraşamazdı. Frank Carter yirmi senedir Pete'in üstünde kara bir bulut gibi dolaşıyordu, onu kışkırtıyor, parmağında oynatıyordu. Şimdi tam da Pete'in öldüğü günde onun mektup üzerinden kınalar yakmasını okuyacak değildi. Carter'ın bunu yollarken durumdan haberdar olması mümkün değildi, ama bir yandan herifin bir şekilde her şeyden haberi oluyordu.

Salla şimdi onu, diye düşündü. Yapılacak daha iyi, daha önemli işler vardı.

Mektubu yemek masasına bıraktı, kendine bolca şarap koydu ve kadeh kaldırdı.

"Bu senin şerefine, Pete," dedi alçak sesle. "Elveda."

Sonra kendini tutamayıp ağladı ve bu çok gülünçtü. Hiçbir zaman sulu gözlü olmamıştı. Hep sakin ve soğukkanlı olmayı yeğlemişti. Buna rağmen bu dava onu değiştirmişti. Şimdi onu görecek kimse yokken kendini serbest bırakabilirdi herhalde. Bu ona iyi gelmişti. Bir süre sonra ağlama sebebinin sadece Pete olmadığını fark etti. Son birkaç ayın tüm duygularını serbest bırakmıştı.

Evet, Pete için. Ama aynı zamanda Neil Spencer için de. Tom ve Jake Kennedy için.

Hepsi için.

Sanki haftalardır nefesini tutuyordu ve şimdi ağlamak ciğerlerini ihtiyaç duyduğu temiz havayla doldurmuştu.

Şarabı içti, bir kadeh daha koydu.

Tom ile konuştukları ve şimdi yaptığı şeyi yan yana koyunca sarhoş olmasının Pete'in pek de hoşuna gitmeyecek bir şey olduğunu biliyordu. Ama o anlardı. Aslında şimdi yüzünün alacağı anlayışlı ifade gözünün önüne gelmişti, tıpkı daha öncekiler gibiydi. Şöyle diyordu: *Ben de bunları yaşadım ve seni anlıyorum ama bu konuşabileceğimiz bir konu sayılmaz değil mi?*

Anlardı, tabii. Fısıltı Adam davası ömrünün yirmi yılını yemişti. Tüm olanlardan sonra Amanda eğer dikkat etmezse aynı şeyin kendi başına da gelebileceğini düşündü. Fakat belki de normali buydu, hatta böyle olması gerekirdi. Bazı soruşturmalar pençelerini sokar, sana asılırlardı, böylece ne kadar uğraşsan da onları peşinde sürüklerdin. Önceden buna dayanıklı olduğunu düşünürdü, Lyons gibi gözünü yükseklere dikerdi, Pete gibi geçmişte yaşamayacaktı ama şimdi kendini daha iyi tanıyordu. Bunun yükünü daha uzun süre taşıyacaktı. O da böyle bir polis olmuştu işte. Mantıklı cinsinden değildi.

Öyle olsun.

Kadehi dikip üçüncüyü doldurdu.

Tutunacak iyilikler de yok değildi, her şeye rağmen bunu yapmak önemliydi. Jake Kennedy geç olmadan bulunmuştu. Francis Carter hapisteydi. Onu yakalayan kadın da kendisiydi. Dişini tırnağına takıp elinden geleni yapmıştı ve eksiği bulunmamıştı. Zamanı gelince de görevini layıkıyla yerine getirmişti.

Sonunda kendine güç verip mektubu açtı. Frank Carter'ın ne dediğini takmayacak kadar sarhoş olmuştu. Ne fark ederdi ki? Pezevengin evladı istediğini yazsın. O ancak konuşurdu, çenesi ne

kadar çalışırsa çalışsın yine de bir köşede çürüyecekti ve Amanda da burada, dışarıda olacaktı. O Pete gibi değildi. Carter ona vız gelirdi. Ona hiçbir şey yapamazdı.

Neredeyse tamamen boş bir kâğıt.

Carter'ın yazdığı kelimeler şunlardı:

Peter hâlâ duyabiliyorsa ona teşekkürlerimi ilet.

Altmış Dokuz

Francis hücresinde oturmuş bekliyordu.

Hapiste geçirdiği son iki hafta boyunca bunu bekliyordu ama bugün dünyada bir şey tık etmişti, zamanın geldiğini anladı. Işıklar kapanmıştı, hâlâ giyinik vaziyette ellerini kucağına koymuş, ranzasında uslu uslu oturuyordu. Metalik yankılar, diğer mahkûmların attığı laflar yavaş yavaş azaldı. Karşısındaki kaba tuğla duvara boş boş bakıyordu.

Bekliyordu.

Artık yetişkin bir adamdı, korkmuyordu.

Gerçi onu korkutmak için ellerinden geleni yapmışlardı tabii. Hapishaneye ilk geldiğinde gardiyanlar profesyonel davransalar bile ona duydukları nefreti gizlemeye tenezzül etmemişlerdi. Sonuçta Francis küçük bir çocuğu ve muhtemelen onların gözünde daha beteri, bir polis memurunu öldürmüştü. Onu fazladan kuvvet uygulayarak aramışlardı. Hâlâ yargılanmayı beklediğinden diğer mahkûmlardan ayrı tutuluyordu, yine de diğerleri sık sık kapıya vurup fısıltılarla tehditler savuruyorlardı. Gardiyanlar arada sırada onlara susmalarını söyleseler de olanları pek umursuyor gibi görünmüyorlardı. Francis bunun hoşlarına gittiğini düşündü.

Öyle olsun.

Bekledi. Hücre sıcaktı ama tüyleri diken diken olmuştu ve vücudu hafifçe titriyordu. Ama korkudan değil.

Çünkü artık yetişkin bir adamdı. Korkmuyordu.

Babasını en son geçen hafta hapishanenin yemekhanesinde görmüştü. Yemeklerde bile Francis öbür mahkûmlardan ayrı tutuluyordu, o yüzden başka bir masada verdikleri berbat şeyleri yerken tepesinde bir gardiyan dikiliyordu. Francis ona verebilecekleri en tiksindirici yemekleri verdiklerini düşünmüştü, eğer cidden öyle yapmaya çalışıyorlarsa avuçlarını yalarlardı. O çok daha iğrenç şeyler yemişti ve bundan çok daha kötü bir muameleden sağ çıkmıştı. Soğuk patates püresini kaşıklarken kendisine yüzüncü kez tüm bunların bir imtihan olduğunu söyledi. Ona ne yaparlarsa yapsınlar buna dayanacaktı. Ne olursa olsun...

Sonra başını çevirince babasını görmüştü.

Frank Carter yemekhaneye sanki hapishane müdürüymüş gibi gerine gerine girmişti, muazzam varlığı odayı kaplamıştı. Dağ gibi bir adam. Çoğu ondan baş farkıyla kısa olan gardiyanlar ona saygılı bir mesafede duruyorlardı. Yanında turuncu hapishane üniformaları giymiş bir grup mahkûm daha vardı ama babası onların arasından sivrilmişti, belli ki grubun elebaşıydı. Yaşlanmış durmuyordu. Francis'in gözünde babası neredeyse olağandışı seviyede iri ve kuvvetliydi, sanki istese hapishane duvarlarını burnu bile kanamadan yıkıp geçebilirdi.

Sanki her şeyi yapabilirdi.

"Acele et, Carter." Gardiyan onu dürttü.

Francis püresini yerken adamın yakında bunu yaptığına pişman olabileceğini düşünmüştü. Sonuçta babası bu hapishanenin kralıydı, bu yüzden Francis de soylulardan olmalıydı. Bir yandan yerken öbür yandan babasının ilgi odağı olduğu masayı dikizledi. Orada oturan mahkûmlar gülüyordu ama Francis'in diğer gürültüleri silip onlara odaklanamayacağı kadar uzaktaydılar. Babası gülmüyordu gerçi ve diğerleri ara sıra ona doğru baksalar da babası hiç bakmıyordu. Hayır, Frank Carter hızlı hızlı yerken ara sıra sakalını peçeteyle silmenin dışında tümüyle önüne bakıyordu, aklında ciddi bir iş olmalıydı.

"*Acele et*, dedim."

Aradan geçen günlerde Francis, Carter'ı birkaç kez daha görmüştü ve her seferinde aynıydı. Adamın boyutunu ilk defa görmüş gibi ondan etkileniyordu, adam diğerlerine hep yüksekten bakıyordu, sanki etrafı çocuklarıyla çevrili bir baba gibiydi. Her seferinde de Francis'i görmezden gelmişti. Etrafında gezinen hayranların aksine Francis'in olduğu tarafa bile dönüp bakmamıştı ama Francis onu sürekli *hissediyordu*. Gece yalnız başında hücresinde yatarken babasının varlığı somutlaşmış, kalın kapının ve çelik yürüyüş yolunun ötesinde, uzanamayacağı bir yerde nabız gibi atıyordu.

Beklentisi durmadan artmıştı ama bugün vaktin geldiğini biliyordu.

Artık yetişkin bir adamım, diye düşündü Francis.

Ve korkmuyorum.

Hapishane olabileceği kadar sessizdi. Alakasız gürültüler olsa da hücresinde kendi soluk alıp verişini duyabileceği türden bir sessizlik çökmüştü.

Bekledi.

Bekledi.

Sonunda koridordan yaklaşan ayak seslerini duydu. Ses hem dikkatli hem heyecanlıydı. Francis ayağa kalktı, kalbi umutla atıyordu, kulak kesildi. Gelen, bir kişiden fazlasıydı. Yumuşak bir kahkahayı şişşt sesleri takip etti. Anahtarlar şangırdadı. Mümkündü, sonuçta babası burada neye isterse ulaşabilirdi.

Ne var ki seste alaycı bir ton da vardı.

Hücrenin dışında biri adını fısıldadı.

Fraaaaaancis.

Anahtar kilitte döndü.

Sonra kapı açıldı.

Frank Carter hücreye girdi, koca bedeni kapıyı doldurdu. Babasının yüzünü, yüzünün ifadesini görebileceği kadar ışık vardı ve...

Ve...

Yeniden çocuk olmuştu.

Ve çok korkuyordu.

Çünkü babasının yüz ifadesi aklına kazınmıştı. Gece Francis'in yatak odasına gelip kalkmasını, aşağı inmesini emredip ona bir şey göstereceğini söylediği zamanlarda hep böyle görünürdü. Babası o zamanlar nefretini onun yerine başkalarına yöneltmek zorundaydı ama şimdi burada, nihayet buna gerek kalmamıştı.

Yardım edin, diye düşündü Francis.

Ama burada ona yardım edecek kimse yoktu. Tıpkı seneler önceki gibi. Çağrısına kulak veren kimse olmayacaktı.

Hiç olmamıştı.

Fısıltı Adam yavaşça ona yaklaştı. Francis titreyen elleriyle tişörtünün ucunu tuttu.

Ve sonra onu yukarı çekip yüzünü örttü.

Yetmiş

"İyi misin, babacığım?"

"Ne?"

Kafamı salladım. Jake'in yatağının yanında oturmuş, *Üçün Gücü* kitabının son sayfasını açmıştım. Kitabı az önce bitirmiştik, sonra dikkatim dağılmıştı. Düşüncelerin içinde kaybolmuştum.

"İyiyim," dedim.

Jake'in suratından buna inanmadığı anlaşılıyordu ve tabii ki ona hak veriyordum. İyi olmaktan çok uzaktım ama ona babamı hastanede son kez gördüğümden bahsetmek istemedim. Belki bir gün anlatırdım, ama şimdilik bilmediği çok şey vardı ve ben de bunları ona açıklamayı becerebileceğimden emin değildim.

O konuda hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Bu kitaptan işte." Kitabı kapatıp elimi kapakta dalgın dalgın gezdirdim. "Çocukluğumdan beri okumamıştım da, hatıralarım canlandı herhalde. Sanki yine senin yaşına dönmüşüm gibi hissettim."

"Senin eskiden çocuk olduğuna inanmıyorum."

Güldüm. "İnanması zor, değil mi? Sarılalım mı?"

Jake yorganı çekip açtı. O kucağıma yerleşirken ben de kitabı bıraktım.

"*Dikkat.*"

"Özür dilerim babacığım."

"Önemli değil, yalnız aklında bulunsun."

George Saunders denen ve şimdi asıl adının Francis Carter olduğunu öğrendiğim adam beni yaralayalı neredeyse iki hafta olmuştu. O gün ölümün eşiğinden döndüğüme hâlâ inanamıyordum. Çoğunu hatırlamıyordum bile. O sabah olanlar hâlâ bulanıktı, sanki yaşadığım telaş hepsini silip süpürmüştü. Hastanedeki ilk gün de aşağı yukarı aynıydı, hayatım odağına oldukça yavaş geldi. Şimdi vücudumun bir yanı bandajlıydı, o ayağıma ağırlığımı veremiyordum ve hafızamda parça parça, rüyadan kalan hatıralar gibi izler kalmıştı: Jake'in bana seslenmesi, hissettiğim çaresizlik ve ona ulaşma *ihtiyacı*.

Onun için ölmeye hazır olduğum.

Bana çok nazikçe sarıldı. Yine de yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yaptım. Onu merdivenden indirip çıkarmam gerekmediğine memnundum. Yaşananlardan sonra daha da korkup yine bunu yapmaya başlayacağından çekinmiştim ama o, o günün dehşetiyle tahminimden çok daha kolay baş etti. Belki bunda beni bile geçmişti.

Ona elimden geldiği kadar sıkı sarıldım. Yapabileceğim tek şey buydu. Sonra o yatağa girince kapıda durup bir anlığına onu izledim. Çok huzurlu, mutlu ve güvendeydi, Özel Şeyler Çıkını yanında, yerde duruyordu. O sabah onun içine baktığımı, orada ne bulduğumu veya küçük kız hakkındaki gerçeği ona söylememiştim. Bu da şimdilik kelimelerime sığdıramayacağım bir konuydu.

"İyi geceler oğlum. Sen seviyorum."

Esnedi.

"Ben de seni, babacığım."

Merdivenlerden inmekte zorlanıyordum, o yüzden ışığı kapattıktan sonra bir süre odama dönüp onun uyumasını bekledim. Yatağa oturup yazdığım son dosyayı okudum.

Rebecca,

Bu konuda ne düşüneceksin çok iyi biliyorum çünkü her zaman benden daha pratik oldun. Hayatıma devam etmemi isterdin. Mutlu olmamı isterdin...

Böyle devam ediyordu. Ne yazdığımı anlamam biraz zaman aldı çünkü yazıya güvenli evde geçirdiğimiz son geceden beri elimi sürmemiştim ve o zamandan şimdiye sanki bir asır geçmişti. Karen ile ilgiliydi, ondan hoşlandığım için suçluluk duymuştum. Bu da şimdi çok uzak geliyordu. Karen hastanede beni ziyarete gelmişti. Ben yavaş yavaş iyileşene kadar Jake'i okula götürüp getirmiş ve ona bakmıştı. Gitgide yakınlaşıyorduk. Olanlar bizi bir araya getirse de aynı zamanda daha dolambaçlı bir yola sürüklemişti ve o öpücük henüz gerçekleşmemişti. Ama onun hâlâ orada olduğunu biliyordum. Bekliyordu.

Mutlu olmamı isterdin.

Evet.

Rebecca'nın ismi hariç her şeyi sildim. Önceden niyetim Rebecca ile geçirdiğim vakti, onun ölümünün yasını ve bunun beni nasıl etkilediğini yazmaktı. Bunu yapmayı hâlâ istiyordum çünkü yazacağım her neyse onun önemli bir parçası buymuş gibi geliyordu. Rebecca'nın hayatı bittiğinde kendisi bitmemişti, hayaletler yoksa bile bu işler öyle yürümezdi. Fakat şimdi çok daha fazlasının olduğunu fark etmiştim ve bunların hepsini yazmak istiyordum. Tüm olup bitenin ardındaki gerçeği.

Bay Gece.

Yerdeki oğlan.

Kelebekler.

Tuhaf elbiseli küçük kız.

Ve tabii ki Fısıltı Adam.

Bu olasılık göz korkutucuydu çünkü her şey karmakarışıktı ve bilmediğim, belki de asla öğrenemeyeceğim çok şey vardı. Ne var ki bunun bir sorun yaratacağını sanmıyordum. Hakikat, olgular kadar hislerle de bulunabilirdi.

Ekrana baktım.

Rebecca.

Tek bir kelime ve bu bile yanlıştı. Jake ile bu eve yeni bir sayfa açmak için taşınmıştık ve her ne kadar Rebecca bu hikâyenin

ayrılmaz bir parçası olsa da hikâye tümüyle onun hakkında olmamalıydı. Bütün mesele buydu. Şimdi tüm dikkatim başka bir yerde olmalıydı.

Adını sildim. Tereddüt ettim ve yazmaya başladım:

Jake,

Sana anlatmak istediğim çok şey var, ama oturup konuşmak bizim için hep zor oldu, değil mi?

O yüzden konuşmak yerine sana yazacağım.

O zaman Jake'in fısıldadığını duydum.

Hiç kıpırdamadan oturdum, sesin ardından gelen ve evi her zamankinden beter bir uğursuzlukla kaplayan sessizliği dinledim. Saniyeler geçti ve bu, sesi kafamda kurduğuma inanmama yetti.

Ama sonra yeniden duydum.

Koridorun öteki ucundaki odasında Jake, çok alçak sesle birisiyle konuşuyordu.

Bilgisayarımı kenara koyup yavaşça kalktım, sonra elimden geldiği kadar sessizce koridora çıktım. Kalbim burkuluyordu. İki haftadır küçük kız da yerdeki oğlan da ortalıkta gözükmemişti ve Jake'in kendisi olmasını desteklesem dahi bu duruma sevinmiştim. Şimdi onların geri dönme ihtimali hiç hoşuma gitmemişti.

Koridorda durup dinledim.

"Tamam," dedi. "İyi geceler."

Sonra hiçbir ses gelmedi.

Biraz daha bekledim ama sohbetin sona erdiği belliydi. Birkaç saniye sonra odasına gidip içeri girdim. Jake'in odada tek başına sessiz sakin yattığını görecek kadar arkamdan ışık vuruyordu.

Yanına gittim.

"Jake?" diye fısıldadım.

"Efendim babacığım?"

Sanki başka âlemdeydi.

"Az önce kiminle konuşuyordun?"

Ama yorganın hafifçe inip kalkması ve sakin nefes alıp vermesi haricinde tepki yoktu. *Herhalde uykuya dalmak üzereydi de kendi kendine konuştu,* diye düşündüm.

Üstünü güzelce örttüm ve yeniden konuştuğunda odadan çıkmak üzereydim.

"Sen küçükken bu kitabı baban sana okuyormuş," dedi.

Bir süre hiçbir şey diyemedim, yalnızca bana sırtını dönmüş yatan Jake'e baktım. Sessizlik şimdi kulaklarımda çınlıyordu. Oda bir anda soğumuş gibiydi ve ürperdim.

Evet, diye düşündüm. *Herhalde okumuştur.*

Ne var ki bu bir soru değildi ve Jake'in bunu bilmesi imkânsızdı. Kendim de böyle bir şey hatırlamıyordum. Ama tabii Jake'e bu kitabı çocukken çok sevdiğimi söylemiştim, o da böyle olduğunu farz etmişti demek ki. Öküzün altında buzağı aramaya gerek yoktu.

"Evet, okudu." Boş odaya bakındım. "Niye böyle dedin?"

Ama oğlum çoktan rüyaya dalmıştı.

Teşekkür

Pek çok kişiye derinden teşekkür borçluyum, öncelikle de mükemmel menajerim Sandra Sawicka ile Leah Middleton ve Marjacq'taki diğer herkese. Michael Joseph'teki editörüm Joel Richardson'a tüm bu süreçteki anlayışlı tavrı ve paha biçilmez tavsiyeleri için teşekkür ederim. Ayrıca Emma Henderson, Sarah Scarlett, Catherine Wood, Lucy Beresford-Knox, Elizabeth Brandon ve Alex Elam'a çalışkanlıkları ve destekleri, Sahn Morley Jones'a hatalarımı yakaladığı ve Lee Motley'e bu güzel kapak tasarımı için minnettarım. Her birinize ayrı ayrı hayran kaldım ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bunun yanında polisiye kurgu camiası samimiyeti ve bonkörlüğüyle meşhurdur ve bunca muhteşem yazar, okur ve blog yazarının devamlı desteği ve dostluğundan ötürü çok mutluyum. Hepiniz harikasınız. The Blankets şerefine ekstra büyük bir bardak, hatta bir maşrapayı şerefe kaldırıyorum, siz kendinizi biliyorsunuz.

Son olarak Lynn ve Zack'e her şey için, özellikle de bana katlanmayı başardıkları için teşekkürlerimi sunuyorum. Bu kitabı ikinize sevgilerimle ithaf ediyorum.

Alex North, dünya çapında başarı elde eden *Fısıltı Adam* kitabıyla hem *Indie Next* hem de *Amazon*'un en iyi gizem ve gerilim seçkisine girmiştir. Karısı ve oğluyla birlikte İngiltere'nin Leeds kentinde yaşamaktadır; daha önce mahlas kullanarak yayımladığı kitapları da bulunmaktadır.